OBIECTIV REAGAN

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineřama

Gerard de Villiers

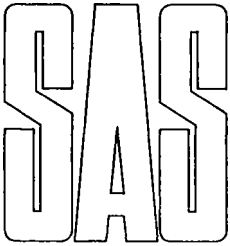

Obiectiv Reagan

www.virtual-project.eu

V1.0

ISBN:
973-8070-69-4

Edition Gérard de Villiers – Paris
Obiectif Reagan
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

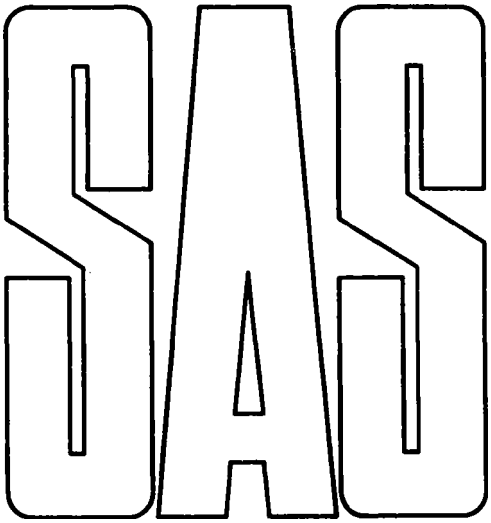

Obiectiv Reagan

În româneşte de ***Mihaela Stoicescu***

2001

Capitolul I

După ce constată că era ora 9, John Hence traversă holul pustiu al hotelului *Hilton* şi se opri la intrarea în *Paddock,* barul din incintă.

Pianistul maltez cânta cu aer trist „Les feuilles mort”. Cântecul francez, având însă în faţă partitura în engleză, bucurând astfel un grup zgomotos de afacerişti italieni, care fredonau melodia în cor, dar pe limba lor.

După ora 20, barul Paddock era una din rarele oaze de viaţă din Nicosia. Odată cu lăsarea nopţii, oraşul părea mort. În 1974, armata turcă debarcase în nordul insulei, sub pretextul protejării cetăţenilor străini, ocupând apoi 40% din teritoriul aflat în spatele liniei Attila[1], rupând capitala în două şi transformând-o într-un mic Berlin. Ciprioţii greci – cărora turcii le ocupaseră cele mai frumoase zone cu staţiuni turistice – pândeau acum orice semnal care venea de la Beirut. Imediat ce grupurile rebele din Beirut s-ar fi încăierat, libanezii ar fi reacţionat din plin, cu avioane şi vapoare, aducând Ciprului o ploaie de dolari. Din păcate, calmul domnea în Liban de câteva luni, iar ciprioţii erau disperaţi în faţa vidului din hotelurile lor.

Construit pe marginea marii şosele Makarios, *Hiltonul* era şi el aproape gol, locuit doar de câţiva oameni de afaceri ce părăsiseră Beirutul pentru o dimineaţă, venind aici să trimită telexuri, ca apoi să se întoarcă în aceeaşi seară. Acest lucru îmbogăţea mult Compania aeriană cipriotă şi taxiurile, aeroportul din Larnaca aflându-se la 60 km de Nicosia.

John Hence aruncă o privire, căutându-l pe cel cu care avea întâlnire. Părul său negru, aproape ras, contrasta cu figura sa deschisă, cu nasul lui cârn şi cu ochii în continuă mişcare. Nici el nu avea de gând să rămână mult timp în Cipru. Venise de la Tel Aviv în urmă cu două ore şi pleca a doua zi.

Şeful secţiei CIA din Tel Aviv era unul dintre puţinii specialişti în reţelele teroriste din Orientul Mijlociu, graţie îndelungatei sale şederi la Beirut, leagăn al terorismului.

El înainta şi, în sfârşit, îl zări pe intermediarul său, aşezat la o masă bine ascunsă de o coloană, în apropierea barului. Mustafa

[1] Demarcaţie între zonele greceşti şi turceşti (n.a.).

Nidal era un bărbat scund, rotofei şi chel, cu ochi mari exoftalmici, preocupat să se ghiftuiască cu măsline, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un lagăr de concentrare. De naţionalitate necunoscută, era totuşi, în această zonă a lumii, unul dintre cei mai buni informatori ai Companiei, fapt ce îl determina, de altfel, să-şi ia anumite măsuri de precauţie. El venise de la Beirut, iar Cipru constituia locul cel mai practic de întâlnire, Compania aeriană cipriotă deservind ambele oraşe, Tel Aviv şi Beirut…

John Hence traversă barul şi se aşeză la masa acestuia.

— *Hello, Moustapha! Nice trip?*

Mustafa Nidal – nimeni nu ştia dacă acesta era numele lui adevărat – răspunse cu un surâs:

— Puţină întârziere. Aeroportul din Beirut era închis. Nişte piraţi ai aerului luaseră la Atena un „727” libian.

Gura americanului se strâmbă:

— Acum e rândul lor. Cum s-a încheiat povestea? Mustafa Nidal schiţă un gest evaziv, care-i permise să mai înghită o măslină.

— Miliţia şiită a preluat controlul asupra aeroportului şi totul s-a aranjat. Piraţii au schimbat chiar şi echipajul, sub protecţia unora de-ai lor! Apoi, au plecat spre Mediterană… Numai că toate acestea m-au privat de mâncare…

— *Tough luck*[2] îl compătimi John Hence, în bătaie de joc, întorcându-şi privirea spre intrarea barului.

Un bărbat tânăr, brunet, cu părul bine aranjat, apăruse la intrarea în *Paddock* şi se oprise, părând a căuta pe cineva. Privirea sa o întâlni pe cea a lui John Hence căruia îi făcu un semn imperceptibil din cap şi se instala la o masă din apropierea uşii. Omologul lui John Hence în Cipru ţinuse neapărat ca acesta să aibă „baby-sitter” pe perioada şederii sale în Nicosia. Precauţia era inutilă. Cipru, placa turnantă utilizată de către toţi teroriştii din Orientul Mijlociu, se bucura, în mod paradoxal, de un calm de invidiat. La Nicosia, doar mici impostori se mai amuzau, abandonând câte o maşină-capcană pe străzile cele mai aglomerate. Israelienii, libanezii, palestinienii, sirienii, irakienii, serviciile din Vest, libienii, precum şi serviciile din Est, coabitau în linişte, cu excepţia unor incidente nesemnificative.

Un responsabil al *FPLP*[3] fusese împuşcat la Limasol de către un trăgător de elită al Mossadului, iar un comando egiptean

[2] N-ai avut noroc (n.a.).

[3] Frontul popular de eliberarea a Palestinei (n.a.).

declanşase un masacru pe aeroportul din Larnaca, în februarie 1978, omorând 15 persoane, în încercarea de eliberare a 11 ostatici egipteni, răpiţi de la *Hilton* de doi palestinieni, care îşi propuseseră să-i ia cu ei. În afara acestor întâmplări, uitate rapid, calmul domnea pe insula tăiată acum în două. Râsetele şi cântecele clienţilor italieni ai barului *Paddock* erau aproape şocante, în ambianţa pâsloasă a oraşului mort.

— Vreţi să rămânem aici? ţipă Hence pentru a se face auzit.

Dar, pianistul accentua pe ultimul acord şi se ridică. Urma o pauză.

Liniştit, John Hence comandă un „J&B”.

— De ce aţi trecut prin Beirut? întrebă el.

Mustafa Nidal surâse viclean.

— Am câteva afaceri: un transport de magnetoscoape Akai, rămase în port de două luni. La Tripoli, clienţii mei vor să mă omoare dacă nu le livrez marfa. Acolo, aceasta e singura distracţie. În plus, suntem supravegheaţi în Libia şi cel mai înţelept lucru ar fi să efectuăm un ocol.

— Ştiu, aprobă John Hence, îngrijorat. Fiţi atent!

— Sunt atent, suspină Mustafa.

Tăcuseră amândoi, odată cu apropierea chelnerului. Nici limba arabă nu mai putea fi sigură…

Numeroşi ciprioţi vorbeau această limbă. Insula, cu toată tradiţia ei greacă şi creştină, se îndreptase mai degrabă spre ţările arabe. Fratele mai mare era Siria, iar socialiştii ciprioţi erau extrem de ataşaţi libienilor. Prieteniile musulmane nu împiedicaseră debarcarea turcilor din 1974 şi ocuparea nordului insulei. Turcii erau cei mai puternici şi nu doreau să părăsească insula, fapt ce constituia o mare dilemă pentru americani, căci şi Turcia şi Grecia, erau membre OTAN…

— Deci, aveţi noutăţi despre Armageddon? întrebă John Hence.

Armageddon era numele de cod al CIA, dat planului terorist pe care Compania îl descoperise de câteva săptămâni. Graţie unor interceptări radio şi a anumitor informaţii, guvernul american părea convins că un grup terorist pregătea asasinarea Preşedintelui Statelor Unite, Ronald Reagan, acţiunea fiind planificată chiar înainte de finele anului. Toate informaţiile şi fragmentele de cercetare, fuseseră adunate într-un raport de 40 pagini, destinat Agenţiei Naţionale de Securitate, care, la rândul ei, trasase sarcini ca CIA să pătrundă în miezul problemei.

Deocamdată, nu apăruse nimic palpabil şi, din acest motiv, la Washington, tensiunea crescuse. Tot din această cauză, John Hence, specialist în astfel de comploturi, călătorea mult în ultima vreme.

Istoria întâmplată Papei şi lui Anwar El-Sadat, îndemna spre luarea în serios a unor asemenea ameninţări… Iar, pentru astfel de acţiuni, guvernul american trebuia să infiltreze un complot.

— Am noutăţi, anunţă Mustafa Nidal, după ce mai înfulecă o măslină.

— Ştiţi de unde vin?

Nidal îşi aplecă lent ochii de batracian.

— Da.

Americanul se aplecă peste măsuţa joasă.

— Cine se află în spate?

— Biroul de Relaţii Externe.

John Hence îl fixă pe interlocutorul său.

— E sigur? Vă daţi seama de importanţa spuselor dumneavoastră?

Mustafa Nidal arboră un surâs răutăcios şi triumfător.

— Aşteptaţi! Deţin o informaţie şi mai sigură, care vă va face să săriţi în sus.

— Care?

Pianistul reîncepu brusc să cânte, incomodându-le discuţia. Mustafa Nidal, care ştia că, cu cât o informaţie e mai aşteptată, cu atât valorează mai mult, reînnoi comanda. Barul se umpluse acum şi aproape toate mesele erau ocupate. Ascunzându-şi nerăbdarea, John Hence îşi aprinse o ţigară.

Italienii începuseră să ţină ritmul, aplaudând. Chelnerul aduse băuturile. Mustafa Nidal profită şi comandă iar măsline, savurând efectul spuselor sale. John Hence medita. Instinctul îi spunea că informatorul ştia ceva ce merita osteneala. Altfel, nu ar fi riscat să facă tot acest drum şi nici nu şi-ar fi pierdut timpul pentru un zvon. Cu un zâmbet misterios, Nidal se aplecă spre el.

— Sper că după tot ce v-am istorisit, să nu regretaţi că aţi venit!

— Dar nici dumneavoastră! Nu-şi putu abţine americanul replica.

Mustafa Nidal nu funcţiona decât cu un singur fel de carburant: dolarul. Importator, stabilit la Tripoli, avea antene peste tot, iar apolitismul său de suprafaţă îl ajuta să câştige multe simpatii.

— Cum aţi obţinut această informaţie? întrebă Hence, intrigat.

Mustafa Nidal ridică ochii spre plafon.

— Oh! În Libia există o serie de produse interzise. E suficient să le poţi procura celor cărora le lipsesc. Printre ele se numără: whisky, coniac, reviste porno, femei şi altele. Persoanele doritoare au mulţi bani. Chiar şi Kadhafi e nebun. Ştiţi ce i-a făcut odată unuia dintre ofiţerii lui?

— Nu.

— Acesta din urmă interpretase greşit un ordin. Kadhafi l-a obligat să se radă în cap, iar omului i-au fost necesare şase luni pentru a-şi recăpăta o figură umană.

— Când se va debarasa lumea de aşa ceva? suspină John Hence.

Nidal râse bucuros.

— Vorbiţi cu şiiţii libanezi, Kadhafi l-a ucis pe imamul lor, iar ei vor să-l spintece pentru asta. Dacă îl vor prinde, îl vor unge cu miere şi-l vor lăsa să se usuce la soare, în deşert…

— Vorbiţi-mi despre Armageddon, spuse brusc John Hence, în dorinţa de a pune capăt unei discuţii interminabile.

Mustafa Nidal nimeri o măslină şi suspină:

— Îmi asum riscuri enorme! Ştiţi… Proiectul este în întregime secret.

— Nu am nici un dubiu că l-aţi fi citit din ziare, i-o tăie Hence, agasat. Vom discuta ceva mai târziu şi despre prima dumneavoastră.

— Bineînţeles, desigur, făcu Nidal, ca un mare domn.

Ştia că pentru asemenea informaţii, Compania nu se calicea. În plus, el nu mai avea bani: anumiţi prieteni falangişti închiriaseră un vas încărcat cu haşiş, care acum aştepta la Junieh undă verde pentru Europa. Îi erau necesare anumite protecţii pentru ca vasul să nu fie arestat în mijlocul Mediteranei.

Falangiştii creştini libanezi, strânşi de gât de către sirieni, crescuseră de 50 de ori cultura haşişului, în scopul procurării de valută pentru achiziţionarea de armament. Acest lucru explică ferocitatea anumitor confruntări din zonele aparent fără interes strategic.

O chelneriţă în rochie lungă, se apropie de masa lor, surâzând:

— Doriţi spaghete?

Ochii lui Mustafa Nidal se umeziră.

— Bineînţeles, domnişoară.

Chelneriţa se îndreptă spre micul cuptor din apropierea

pianului şi reveni cu două farfurii fumegânde, după care îi ajută pe cei doi să le amestece cu alte ingrediente. Lui John Hence nu-i era foame, dar era nevoit să se adapteze lăcomiei informatorului său, care tocmai începuse să învârtă spaghetele în jurul furculiţei. John Hence mai văzu cum mâna acestuia rămâne suspendată, imobilizându-se între farfurie şi gura sa larg deschisă. Cunoscându-l bine, ştia că doar un motiv important îi putuse tăia brusc apetitul. Întoarse capul, urmărind privirea lui Nidal şi înţelese.

O femeie tocmai intra în bar. Era, pur şi simplu, strălucitoare.

Înaltă, blondă, cu părul rebel strâns pe ceafă, cu pomeţii ridicaţi, tipic femeilor slave, cu ochi imenşi şi buze ce păreau pictate, într-atât cât să pară perfectă… Un taior elegant, negru, se mula pe această creatură de vis, garnisit cu două imense revere aurii, ce se terminau sugestiv în deschizătura sânilor. Stând la intrarea în *Paddock,* ea scruta sala. Mustafa Nidal lăsă jos furculiţa şi întrebă cu o voce puţin nostalgică:

— Cu dumneavoastră are întâlnire?

John Hence ridică din umeri, surâzând:

— Din păcate, nu.

El nu-şi dezlipise încă ochii de la superba creatură necunoscută, care, cu mişcări lente, se îndreptă spre bar. Tăcerea care se aşternu, era tulburată doar de pianist. Italienii încetaseră să mai pocnească din degete, observând-o meduzaţi şi plini de admiraţie. Chiar şi barmanul îşi întrerupse ritualul său sacerdotal. Necunoscuta înaintase, băţoasă, cu un mic surâs în colţul buzelor şi cu toate privirile aţintite spre ea.

Întorcându-se spre stânga, ea se întinse spre bar, astfel încât John Hence putu s-o analizeze mai bine. Taiorul strâns pe corp, îi scotea în evidenţă şoldurile cambrate. Fuzelajul picioarelor ei era pus în evidenţă de ciorapii negri cu dungă.

— Dacă se va aşeza, murmură Mustafa Nidal, aici se va produce o răscoală…

Dar necunoscuta nu se aşeză nicăieri. Ea înconjură barul cu paşi lenţi, trecu pe lângă pian şi plecă, aşa cum venise! La fiecare pas, fusta îi accentua picioarele lungi şi doar o dâră de parfum rămase ca semn de netăgăduit al trecerii sale. Italienii izbucniseră în aprecieri zgomotoase şi comandară multă băutură, pentru a sărbători evenimentul!

În bar, viaţa reintră în normal.

Mustafa Nidal suspină:

— Mă întreb de unde a apărut! Nu era nici libaneză, nici arabă şi nici elenă.

— Poate era totuşi o grecoaică boită, îşi dădu cu părerea John Hence.

— M-aş mira! Avea ochii atât de naturali, aproape cenuşii. Probabil că toţi bărbaţii prezenţi îşi puneau aceeaşi întrebare: cine va fi necunoscutul care se va afla în această noapte, în patul frumoasei necunoscute?

Din păcate, ea dispăruse şi era imposibil de ghicit ce căutase la *Paddock.* Poate trecuse dor pentru a suci mintea celor prezenţi şi care o admiraseră… Oricum, apariţia ei era insolită, mai ales în această insulă, unde niciodată nu se întâmplase nimic, iar surprizele erau rare. John Hence îşi scoase din minte imaginea cu ciorapi negri.

— OK! Care e informaţia, Mustafa?

Mustafa Nidal îşi şterse cu grijă gura sa unsuroasă ce avea şi resturi de spaghete, ca şi cum ar fi purificat-o, înainte de a scoate „porumbelul din gură”. În apropierea intrării în bar, „baby-sitter” -ul lui John Hence îi făcu semn chelneriţei, să-i aducă şi lui o porţie de spaghete. Era încă înmărmurit de tulburătoarea apariţie. Trebuia să fi fost regina prostituatelor, pentru a intra astfel într-un bar, provocând oamenii prezenţi.

— Numele pe care-l voi pronunţa, vă este cunoscut, spuse Mustafa Nidal.

— Îl cunosc?

John Hence era tulburat. Informaţiile celui cu care stătea de vorbă, dacă erau verificate, puteau evita o tragedie. El privea cu oarecare tandreţe pielea negricioasă a comerciantului. Oricum, Nidal îşi asumase multe riscuri pentru a-l întâlni în Cipru. Libienii, sfătuiţi de nemţii din est şi de sovietici, se temeau de oricine. De altfel, nimeni nu reuşise să-i vină de hac lui Kadhafi, cu toate că amatori se găseau din plin…

— Încetaţi cu gluma, spuse Hence. Cine este persoana?

— Corcoran!

Americanul îl fixă, cu neîncredere.

— Corcoran! repeta el. Motherfucker[4]. Sunteţi sigur? Mustafa Nidal nu răspunse. Trăsăturile lui începuseră să se înăsprească, iar ochii fixau un punct ce se afla în spatele lui John Hence, căpătând o expresie neliniştită. El întoarse cu greu capul spre

[4] Băga-l-aş în măsa (n. a.).

american, ca şi cum i s-ar fi înţepenit gâtul.

— Chouf[5], murmură el în arabă. John Hence se întoarse spre intrare, văzându-şi „baby-sitter”-ul în luptă cu spaghetele. Doi nou-veniţi, trecuseră pe lângă el, în drum spre bar. Ambii aveau un aer oriental. Unul, foarte tânăr, avea păr scurt şi o mică mustaţă, iar celălalt era mai masiv, avea o mustaţă căzută şi o cravată înflorată. John Hence se întoarse spre Mustafa Nidal şi-l întrebă:

— Îi cunoaşteţi?

În loc de răspuns, Mustafa Nidal se ridică brusc. O detunătură asurzitoare se auzi în spatele americanului, iar pe fruntea lui Mustafa apăru o pată roşie. Aplecat mai întâi spre spate, căzu peste bar, fără a scoate vreun ţipăt. Alte trei detunături în rafală se auziră exact în momentul în care John Hence, în plin coşmar, sărea din fotoliul său. Cu coada ochiului, el îl văzu pe masivul mustăcios care, cu un pistol automat, îl viză încă pe Mustafa Nidal. Italienii nu realizaseră încă ce se petrecea, atât de zgomotoşi erau. Doar barmanul, înnebunit de spaimă, dispăruse în spatele barului.

John Hence îl descoperi şi pe cel de-al doilea necunoscut, iar stomacul i se contractă. Liniştit, bine înfipt pe picioare, tânărul îl viza cu un pistol automat de calibru mare. Căutând în memoria sa numele „baby-sitter”-ului său, dar neamintindu-şi-l, strigă:

— Help!

„Baby-sitter”-ul, luat pe nepregătite, mai căuta încă pe sub vestă, traumatizat şi nu prea bine antrenat pentru asemenea evenimente. În zece secunde, lumea lui se schimbase.

Primul glonţ îl atinse pe John Hence în piept, secţionându-i aorta. El simţi întâi o senzaţie de căldură, o ameţeală, apoi o durere sfâşietoare şi avu impresia că creierul i se goleşte. Mâna întinsă pentru a arăta spre arma ucigaşului recăzu, iar picioarele se prăbuşiră sub el. Detonările a două pistoale ce-şi goleau încărcătoarele ajunseră la el într-o linişte pâcloasă. Întreaga scenă durase mai puţin de un minut. Pianistul, în picioare în spatele pianului, stătea înmărmurit, clienţii oripilaţi se sculaseră de pe scaune, iar chelneriţa era albă, precum un mort.

Mustafa Nidal şi John Hence zăceau înţepeniţi în fotoliile lor. Criminalul tânăr strigă ceva spre cel masiv, care se întoarse brusc. „Baby-sitter”-ul îndreptase spre ei un mic „38”. Nu trăsese

[5] Priveşte (n. a.).

încă, pentru a nu răni pe cineva. Imediat, cel tânăr apăsă pe trăgaciul armei sale şi primul proiectil îl atinse pe american în apropierea inimii. Aceasta începu să riposteze, dar un al doilea proiectil îi traversă gâtul. Glonţul tras de el, atinsese doar pumnul tânărului mustăcios. Americanul scoase un ţipăt şi scăpă pistoletul. Între timp, nepierzând timpul, mustăciosul masiv trăsese două focuri asupra americanului, nimerindu-l direct în craniu. În agitaţia generală creată la *Paddock,* cei doi ucigaşi ieşiră în fugă. Trecură mai multe secunde, până ca cineva să reacţioneze şi să strige:

— *Astinomia! Astinomia!*[6]

În bar, clienţii îşi reveneau din coşmar, agitându-se pe lângă cei trei morţi. Fiecare dintre ei primise cel puţin două împuşcături mortale. Pe faţa lui Mustafa Nidal, sosul de spaghete amestecat cu sânge, alcătuia o imagine hidoasă. Chelneriţa, în plină criză de nervi, plângea în hohote Pianistul cu mâinile tremurânde, contempla cadavrele. Un italian întrebă, timid:

— Au plecat?

Angajaţii hotelului se agitau. Unul dintre ei îi văzuse pe cei doi… După zece minute, în, faţa hotelului *Hilton* stopa un Rover al poliţiei, încărcat cu poliţişti, uluiţi de un asemenea masacru. După ei, veneau şi alţii, urmaţi de două ambulanţe. Pe hol, îi scoseseră pe clienţii din *Paddock,* pentru a le lua interogatorii.

„Poliţia superintendentă” scotocea hotelul, cerând ocupanţilor să deschidă camerele închiriate. Bineînţeles, nu găsiseră nimic!

Puţin mai târziu, un poliţist adusese de lângă bar, un Browning Herstall 9 mm din care se puteau trage 13 focuri. Era arma abandonată în grabă de ucigaşi. Poliţiştii erau siguri că nu vor găsi nimic la *Hilton.* Cercetând morţii, descoperiseră paşapoartele diplomatice ale celor doi americani. O maşină a poliţiei plecase pentru a-l trezi pe Ambasadorul Statelor Unite.

*

* *

Maşina neagră tip Daimler a ministrului cipriot de interne, opri în parcarea Ambasadei Americane, situată pe Dositheos Street, o mică străduţă în pantă ce corespundea cu Makarios Avenue. Grilaje înalte şi camere de luat vederi o protejau contra unui eventual atentat. Ministrul fu condus imediat în biroul Ambasadorului, aflat la etajul III al imobilului. Diplomatul se afla

[6] Poliţia! Poliţia! (n. a.).

în compania a doi bărbaţi, pe care îi prezentă ca fiind consilieri politici. În realitate, unul dintre ei era şeful secţiei CIA în Cipru, iar celălalt, un înalt funcţionar al aceleaşi agenţii federale, sosit din Washington pentru a urmări ancheta asupra decesului lui John Hence. Toţi patru se aşezară în jurul unei mese rotunde.

— Domnule ministru, întrebă Ambasadorul, aţi ajuns la vreun rezultat?

Cipriotul trase din mapa sa un dosar roşu, subţire, pe care şi-l puse pe genunchi.

— Am aici toate concluziile anchetei, spuse el. Vi le voi lăsa, în dublu exemplar. Din păcate, nu relevă mare lucru!

Ambasadorul, care nu-şi făcea prea mari iluzii, nu se mişcă din locul în care stătea.

— Nu aţi găsit nici o urmă a celor care au deschis focul?

— Nici una! Cu toate că am supravegheat cu atenţie, atât aeroportul din Larnaca, cât şi porturile din Limassol şi din Pafos…

— Asta înseamnă că ei se află încă în Cipru?

Ministrul făcu o mimică de îndoială.

— Nu neapărat. Puteau părăsi ţara, clandestin. Fie pe mare, fie pe uscat…

— Ce înţelegeţi prin asta?

Cipriotul schiţă un surâs silit.

— După mărturii, ucigaşii nu erau de naţionalitate turcă. Deci, puteau trece cu uşurinţă în mod clandestin, linia Attila, după nelegiuirea făcută. Nu e prea greu…

Ambasadorul Statelor Unite, care nu prea vedea diferenţa între un grec, un turc sau un arab, comparând-o cu cea dintre măslinele negre dintr-o salatieră, îşi spuse că un adevărat cipriot grec, aşa cum era ministrul, încerca să dea vina pe inamicul său ereditar…

— Cunoaşteţi măcar în ce fel au ajuns aici? întrebă el.

O nouă mimică descurajată.

— Nu. Dar cercetările noastre nu s-au terminat încă. Poate se aflau aici de mai multă vreme…

Ambasadorul avea câteva motive pentru a crede că cei doi ucigaşi nu se aflau de prea mult timp în Cipru. Acţiunea lor, efectuată cu precizie, avusese drept scop lichidarea lui John Hence şi a informatorului său. Dar, întâlnirea celor doi bărbaţi avusese loc cu puţin timp în urmă.

— Nimic despre vehiculul cu care au fugit?

— Nimic… Nu era un taxi. Am verificat.

Ministrul îi întinse dublura dosarului. Ambasadorul o luă şi întrebă brusc:

— Şi acea femeie blondă care a fost acolo, cu puţin timp înaintea atentatului?

Surâsul dezolat al ministrului reapăru.

— Nici despre ea nu ştim nimic. Nu a lăsat nici o urmă, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Am întrebat la toate hotelurile, începând cu *Hilton,* apoi restaurante, taxiuri… De altfel, nimic nu demonstrează că trecerea ei ar fi legată de incidentul care a urmat.

Un înger trecu, lăsându-şi cu pudoare ochii în jos: un „incident” ce se terminase cu trei morţi… din care doi erau membri CIA. Ministrul profită de tăcere, pentru a-şi expune tirada ispăşitoare.

— Asasinii îşi cunosc victimele. Atentatul a fost bine pregătit, deci serviciile cărora le aparţinea domnul Hence trebuie să aibă o idee asupra posibililor vinovaţi. În această poveste nu sunt amestecaţi ciprioţi.

— Admiţând că aveţi dreptate, încuviinţă Ambasadorul şi că ucigaşii au fugit în zona turcească, ei ar fi trebuit totuşi să aibă complici şi în armata turcă. Nu-i văd ajutaţi de cei de stânga.

— Nu există decât terorişti de stânga în Turcia, îl corectă ministrul de interne. Extrema dreaptă este şi ea puternică. Am avut informaţii că în nordul insulei există chiar un câmp de antrenament al teroriştilor de extremă dreaptă, în apropiere de Rizokarpaso şi care este protejat de serviciile speciale turce.

— Pentru ce?

— Pentru a-i folosi contra armenilor din *ASALA*[7], legaţi de extremiştii palestinieni, preciza ministrul. La rândul lor, aceştia au anumite legături cu ciprioţii greci, ceea ce explică faptul că anumite comandouri turce de extremă dreaptă pot veni să opereze în zona noastră.

— E greu de afirmat cu siguranţă toate aceste lucruri, interveni Ambasadorul Statelor Unite, care fusese instruit de către şeful CIA. Toate grupările palestiniene extremiste au avut aici structuri de primire, parţial organizate de către ciprioţi…

— Acest fapt s-a diminuat, afirmă ministrul. Acum ele somnolează şi nimic nu ne permite să afirmăm că acţiunea aparţine unui grup palestinian. De altfel, nu a fost revendicată.

---

[7] Mişcare teroristă armeană (n. a.).

Încântat de recitalul său, cipriotul bău o gură de ceai, după care se hotărî să plece, în intenţia de a lăsa o impresie bună.

— În acest dosar veţi găsi o informaţie interesantă, spuse el, care se referă la una din armele folosite de criminali. E un Browning Herstall, fabricat în Belgia. Cu ajutorul Interpolului, am reuşit să-i găsim „paternitatea”. Arma a fost importată în Elveţia, pe numele unui armurier din Lausanne. Am rugat poliţia elveţiană să ne comunice numele cumpărătorului, dar aceasta nu a răspuns încă… Vă va fi uşor să continuaţi ancheta.

— Vă mulţumesc, spuse sec Ambasadorul Statelor Unite. Comunicaţi-mi orice nouă informaţie.

El îşi conduse vizitatorul şi apoi reveni în biroul său. Cei doi agenţi CIA răsfoiau deja dosarul. Diplomatul îşi aprinse o ţigară şi conchise:

— Deoarece acum am rămas singuri, trebuie să recunoaştem că cipriotul are dreptate. La noi trebuie să căutăm. Bob, ai vreo idee?

Robert Harriman, şeful secţiei CIA din Cipru, înălţă capul:

— Domnule Ambasador, nu aş trăda nici un secret dacă v-aş spune că nu ştim nimic. John Hence avea întâlnire cu unul dintre cei mai buni colaboratori ai săi, în legătură cu un subiect considerat ca „extrem de sensibil”. Nimeni nu a auzit discuţia lor, deci au luat cu el, secretele în mormânt. Singura pistă pe care o avem acum este acest pistolet.

— Să sperăm că ea ne va duce mai departe, suspină diplomatul.

Acesta avea totuşi impresia că şeful CIA Nu-i spusese tot ce ştia şi nu dorea nici să întrebe ce se înţelege prin informaţie „extrem de sensibilă”. Această clasificare o plasa totuşi la nivel de prioritate naţională.

Ce rol ar fi putut juca John Hence şi informatorul său într-o istorie atât de importantă?

Capitolul II

Din apartamentul său, Malko privea panorama valurilor de pe lacul Leman. Vremea era mohorâtă, iar Geneva părea mai urâtă decât de obicei. *Noga Hilton,* cu pereţii săi acoperiţi de vopsea sintetică, în culori violente, fusese conceput cu siguranţă doar pentru arabi. De altfel, în hol se aflau o duzină, ce spumegau în faţa standurilor cu bijuterii, ori savurau spectacolul oferit de prostituatele ce stăteau în fotolii, cu picioarele încrucişate, în aşteptarea de a satisface vreun emir.

Malko părăsise frigul şi zăpada din Austria, pentru a regăsi aceste vremuri apuse. O părăsise pe superba sa logodnică, Alexandra, care plecase pentru a se bronza, la castelul din Lech al unui prieten.

Încă o dată, CIA apelase urgent la serviciile sale.

Aeroportul din Geneva fiind închis la plecarea lui din Viena, el trecuse prin Paris, ceea ce îi oferise ocazia să descopere noua aerogară 2 a Aeroportului Charles de Gaulle din Roissy, care dăduse o serioasă lovitură învechitei aerogări Roissy 1. Îşi recuperase bagajele după exact şapte minute. Se terminase deci cu crizele de nervi şi cu întâlnirile ratate. Unsprezece zboruri zilnice ale companiei aeriene franceze legau cu punctualitate Geneva de noua aerogară, care obligase un cotidian elveţian să recunoască cu tristeţe că Air France surclasase pe ceilalţi constructori aero. Era încă un mit care se prăbuşise.

Odihnit, după călătoria cu clasa „afaceri”, Malko ajunsese la *Hilton,* bine dispus, aşteptând întâlnirea cu oamenii Companiei.

El introduse o casetă în magnetoscopul Akai, branşat la televizor şi începu să urmărească *„Crima din Orient Expres”.*

De abia se derulase genericul, când auzi bătăi în uşă. Îl recunoscu imediat pe unul din cei ce intrară: era Harry Soames, director adjunct al cercetării în Langley, un tip masiv şi distins, cu aspect european şi cu părul cărunt. Celălalt, părea mai întunecat, scund, brunet şi cu un început de chelie. Soames îl prezentă ca fiind şeful secţiei CIA din Berna: Max Barney. Se instalară cu toţii în jurul mesei rotunde din marmură. Harry Soames se întoarse spre Barney.

— Aţi controlat acest apartament?

— *Yes, sir,* confirmă Max Barney.

Cu o seară înainte, doi „instalatori” verificaseră existenţa sau nu a unor „spioni electronici”, instalaţi dinainte, de un „răuvoitor” oarecare.

— Aveţi veşti de la David Wise? întrebă Malko.

David Wise, şeful suprem al diviziei clandestine a CIA, era bolnav de cancer. El era unul dintre prietenii lui Malko, omul cu care împărţise şi secrete, dar şi aventuri. În plus, complicitatea lui de netăgăduit, îl încălzise de multe ori; în acest aer glacial al lumii paralele.

Harry Soames se posomorî.

— Da, dar nu sunt bune. Nici nu mai vine la serviciu! Se află spitalizat în Bethesda[8]…

— Dar nici n-am ştiut! exclamă Malko.

— Toată lumea se preface că nu ştie, explică Soames, cu tristeţe. David ştie că nu mai e nimic de făcut, dar rămâne calm şi nu doreşte să deranjeze pe nimeni.

— E condamnat?

— Da. După părerea mea, nu va mai apuca sfârşitul anului. Calendarul arăta data de 2 decembrie. Malko simţi un nod în gât. Odată cu David Wise dispărea şi o latură a vieţii sale. Se strădui să întrebe calm:

— Cât mă va costa această vizită în ţara a „O Mie şi Una de Bănci”?

Harry Soames surâse forţat.

— Anumite lucruri care vă vor face plăcere.. Trebuie să intraţi în contact cu o femeie extrem de frumoasă…

— Pentru a o omorî?

— Să nu glumim! Trebuie doar s-o interogaţi… Aţi auzit ce s-a întâmplat în Cipru?

— Despre atentatul asupra şefului CIA din Tel Aviv? Da! Au fost palestinieni?

— Trecem peste asta. John Hence se ocupa de o problemă şi în legătură cu ea, avea această întâlnire. Era vorba despre codul Armageddon.

— Despre ce e vorba?

— E un plan de asasinare a preşedintelui Reagan, despre care nu avem alte informaţii. Informatorul lui John Hence îi promisese că va lămuri câteva, de ultimă oră. Aceste informaţii erau

[8] Spital militar din Washington (n. a.).

probabil foarte importante, altfel, nu i-ar fi omorât pe amândoi… Iar acest incident nu înseamnă decât că operaţiunea era iminentă.

— Nu sunteţi protejaţi contra unor asemenea incidente? întrebă Malko.

— Nu prea, răspunse simplu Harry Soames. Am luat măsuri noi de siguranţă. Air Force One este acum echipat cu un sistem electronic de bruiaj, pentru deturnarea proiectilelor teleghidate. În momentul în care preşedintele efectuează o deplasare, convoiul este format din două limuzine identice, ce poartă amândouă fanionul. Garda sa a fost întărită, dar nimic din toate astea nu ar rezista în faţa unui comando suicidar. Ca atare; trebuie „să ucidem din faşă” planul Armageddon. Ca să reuşim acest lucru, trebuie să aflăm cine l-a conceput.

— De unde venea informatorul lui John Hence?

— De la Tripoli, via Beirut, fapt ce nu are nici o relevanţă. Acolo se pot afla libieni, palestinieni, iranieni, sud-americani, sau orice alte persoane.

— De ce Geneva? întrebă iar Malko.

Max Barney prinse glas:

— Singurul indiciu găsit de poliţia cipriotă a fost un pistolet automat, un Browning Herstall 9 mm. I-am găsit originea până la un armurier din Lausanne, care l-a vândut cu trei luni în urmă, unei cliente foarte bogate, colecţionară de arme, dar fără activitate politică… Am investigat tot ce se putea, în legătură cu această persoană.

— De ce nu aţi întrebat-o cui a revândut-o? îl interogă Malko.

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi lumea colecţionarilor norocoşi? interveni Harry Soames. Această tânără femeie – divorţată – e foarte bogată, iar poliţia din Lausanne ar prefera să-şi facă harakiri cu un cuţit elveţian, decât să-i ceară explicaţii. În plus, probabil că ea nici nu ar fi răspuns. Femeia ar fi schimbat arma cu o alta, fără autorizaţie, sau nedeclarată. Dacă ar fi fost interogată, probabil ar fi minţit şi astfel, totul s-ar fi încheiat. În plus, pentru a-i găsi pe criminali, asta este singura pistă pe care o avem, ne mai vorbind de faptul că ea le poate fi complice… Am apelat la dumneavoastră pentru „a regiza” ceva, căci problema este extrem de gravă. Gândiţi-vă, misiunea pe care o aveţi nu este chiar atât de dezagreabilă…

El strecură pe masă o fotografie.

Era făcută în cadrul unei serate mondene, având în obiectiv o

tânără femeie brunetă, cu ochi mari albaştri, nasul ascuţit şi o gură ca un fruct. Cu umerii descoperiţi, corpul îi era mulat în lame violet. Un diamant enorm în formă de pară, scânteia pe mâna ei stângă. Surâsul ei orbitor avea ceva senzual.

— Domnişoara Ira Cornfeld a divorţat de un magnat al supermarketurilor, care i-a lăsat jumătate din averea sa, preciza Harry Soames. De atunci, ea se distrează cu „gigolo” italieni, pe care îi plăteşte. Este o femeie dură, ce pare a nu avea altă pasiune decât armele şi bărbaţii bine dotaţi de natură… Sau, poate, un amalgam…

Urmărirea persoanei nu trebuia să aibă un final trist.

— Cum doriţi s-o întâlnesc pe această superbă creatură? întrebă Malko. Oferindu-i un tanc?

— Oferiţi-i ce doriţi, răspunse Harry Soames. Cel mai bine ar fi să vă prefaceţi că-i împărtăşiţi pasiunea. Aveţi destule cunoştinţe în domeniul armelor, deci totul ar fi credibil. Noi vă putem pune la dispoziţie orice, numai pentru a o epata. Citiţi şi acest dosar, până ce Barney va telefona cuiva.

Malko luă cele câteva foi, ce relatau întâmplarea din Cipru şi le parcurse rapid.

Harry Soames privea ploaia ce cădea peste lac.

— În afara portretelor-robot, nu aveţi nimic altceva în privinţa criminalilor? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse americanul. Le-am comparat doar cu cele ale unor palestinieni înarmaţi. Nici unul nu corespunde.

— Dar femeia blondă, care a apărut înaintea atentatului? Nu era chiar Ira Cornfeld? Poate că purta o perucă.

— Nu! Am verificat. Pentru locul în care s-a produs crima, nimic nu confirmă ipoteza. Se pare că acolo, femeia a apărut din neant, unde a şi dispărut. Totuşi, ne gândim că ea are legătură cu criminalii. Aceştia bănuiau probabil că John Hence avea bodyguard, iar pentru a distrage atenţia tuturor, ce putea fi mai genial, decât a infiltra acolo o femeie superbă? Asta denotă că avem de-a face cu „maeştri”. Am omis chiar să ne întrebăm cum a intrat şi cum a ieşit din Cipru această femeie…

Max Barney reapăru, încântat.

— O veţi cunoaşte pe frumoasa Ira, chiar în această seară, spuse el.

— Cum?

Malko era plăcut surprins de eficacitatea acestuia.

— Avem la Geneva un „H.C[9]”, care o cunoaşte foarte bine. Este o persoană mondenă, care a organizat o serată la *Griffin,* unde sunteţi invitat, sub adevăratul dumneavoastră nume. El va veni la 20,30 ca să vă însoţească până acolo. Se numeşte Nicolas Halpen. Restul se află în mâinile dumneavoastră... Numărul armei se află în dosar. Şi eu mă voi afla la hotel, la camera 346. Sunaţi-mă mâine dimineaţă.

*

* *

Pereţii lăcuiţi cu negru, de la *Griffin,* cea mai elegantă discotecă din Geneva, reflectau lumina dulce a candelabrelor, scoţând în valoare machiajul femeilor. În faţa lui Malko se afla un scaun gol: cel al Irei Cornfeld, singura care era în întârziere. Trimisul special fusese punctual. Era un bărbat scund şi rotofei, seducător, cu nişte ochi albaştri ce se doreau naivi, de naţionalitate incertă, dar deţinător incontestabil al unui paşaport elveţian. Ceilalţi confraţi ai lui erau iranieni, francezi etc. Toate femeile prezente erau apetisante, chiar frumoase, strălucind de bijuterii, ca nişte vitrine, iar bărbaţii purtau cravate de culoare închisă şi aveau siguranţa pe care ţi-o conferă averea.

Nicolas Halpern se ridică brusc şi toţi ceilalţi bărbaţi îi urmară exemplul. Malko îşi întoarse privirile.

Nu avu nici o îndoială că femeia care intra era cea din fotografie. Ira Cornfeld părea mulată într-o „teacă” de lame argintiu, ce părea a fi fost cusută direct pe ea, eliberându-i pieptul şi umerii. În părul negru, avea o broşă de diamante, care constituia punctul de sprijin pentru o orhidee. Ea coborî maiestuos scările ce duceau spre restaurant, cu paşi mici, din cauza rochiei strâmte. Paietele scoteau în relief corpul ei băţos, iar faţa părea a unei statui. Malko se înclină în faţa mâinii cu unghii lungi şi roşii, iar Ira se aşeză în faţa lui. Imediat, sosiră şi primele boluri cu caviar.

Ira Cornfeld începu să mănânce cu linguriţa, ignorând pâinea prăjită, ba chiar şi lămâile. Ea nu ridică ochii spre Malko, decât după ce îşi golise farfuria şi când, un surâs strălucitor întredeschise fructul roşu al buzelor ei.

— Nu am reţinut numele dumneavoastră. Nu sunteţi din Geneva?

— Malko Linge, răspunse el. Vin din Austria pentru câteva zile,

[9] Trimis special (n. a.).

în vizită la prietenul meu Nicolas.

— Pe cont propriu? insinuă Ira, surâzând.

— Din păcate, castelul meu mă împiedică să fac asta! Mă ruinează, pur şi simplu… E mai rapace decât cea mai costisitoare metresă!

Ira Cornfeld râse, dar nu cu înţelegere. Conversaţia se derula apoi pe teme de politică, asupra Iranului, Franţei şi a preţurilor… Ira făcea cocoloaşe mici din pâine, aparent plictisindu-se. Muzica ce se auzea din discoteca vecină aducea un zgomot de fundal ce estompa conversaţiile. Din când în când, Malko simţea cum este învăluit de o privire plină de curiozitate. Poate că Irei Cornfeld nu-i plăceau decât italieni gigolo. El se hotărî să atace:

— Locuiţi la Geneva? o întrebă.

— Nu, la Lausanne.

— Soţul este plecat?

Ea surâse.

— Sunt divorţată de doi ani.

— Îmi pare rău, spuse Malko.

— Nu aveţi de ce. Mi-a lăsat mulţi bani, iar acum, singură, duc o viaţă minunată…

— Aveţi vreun hobby? Tricotaţi, dansaţi?…

— Nimic de acest gen, răspunse Ira Cornfeld, fără a preciza ceva.

Malko îi aprinse o ţigară şi conversaţia se derula în continuare. Ira Cornfeld părea neîncrezătoare.

La desert, Malko trecu iar în ofensivă, invitând-o la dans.

Pista, care se găsea destul de departe de masa lor, era aproape goală şi acoperită de o semiobscuritate propice idilelor. Ira se mişca cu paşi mici, iar Malko avu timpul necesar pentru a-i admira curbura şoldurilor, care probabil valorase mult, în îmbogăţirea proprietarei lor. Ira îşi înnodă brusc cele două braţe moi, în jurul grumazului lui Malko, lipindu-şi paietele de smokingul său. Paietele zornăiau, cu toate că Ira îşi ţinea trupul ferm, dar suplu. Parfumul său foarte puternic, gâdila nările lui Malko. Preţ de o secundă, el regretă că nu se afla într-o aventură excitantă cu această superbă femeie. Ira, cu faţa îndreptată spre el, îl urmărea cu o mare curiozitate în timp ce dansau pe fondul unei melodii lente.

— E ciudat, spuse ea, că nu pot să-mi imaginez cum aţi arăta în rolul unui castelan înnăscut… Ochii dumneavoastră sunt plini de viaţă şi au culoarea aurului. Ce faceţi în timpul iernii?

Tapiserie?

— Nu, răspunse Malko. Mă ocup de colecţiile mele.

— Ce fel de colecţii?

— Tatăl meu colecţiona arme vechi, iar eu am continuat tradiţia. Dat fiind că-mi place să călătoresc mult, am găsit şi multe obiecte interesante. În Afganistan, înainte de revoluţie, am descoperit într-un bazar din Kabul, un surprinzător pistolet englezesc cu patru încărcătoare, în perfectă stare.

Brusc, Ira Cornfeld se opri din dans. Braţele ei, înnodate în jurul gâtului său, păreau în plin extaz.

— *Cu adevărat,* colecţionaţi arme? şopti ea, cu o voce de îndrăgostit.

— De ce? întrebă Malko. Vă e teamă de asta?

— Teamă! (Râsul Irei acoperi muzica). Glumiţi! Şi eu sunt colecţionară. Asta e pasiunea mea…

— Dumneavoastră! exclamă Malko. O femeie…

— Şi ce dacă? plesni vocea Irei, ca o lovitură de bici. Credeţi că numai masculii feroce au asemenea pasiuni? Mi-aş fi dorit să fiu bărbat…

Malko îşi puse mâinile pe umerii ei, cu ochii lui aurii aţintiţi spre ai Irei.

— Vă amintiţi de butada lui Colt: „Dumnezeu a creat inegal oamenii”? Graţie lui, aceştia au devenit egali…

Destinsă, ea râse, mişcându-se cu graţie câteva secunde, cu obrazul aplecat pe gâtul lui şi cu corpul lipit de al său. Cu toate că muzica se oprise, Ira nu-şi luase mâinile din jurul gâtului lui Malko.

— Aţi venit aici ca să căutaţi arme?

— Da, răspunse el. Numai că ceea ce caut eu e ilegal…

— Ce anume? întrebă Ira, curioasă.

Malko plonja în ochii ei mari şi albaştri, brusc plini de emoţie.

— Caut un pistolet-mitralieră Ingram, răspunse el. Unul silenţios.

Avu impresia că Ira îi va leşina în braţe.

— Un Ingram? şopti ea. Unde îl veţi găsi?

— Aveţi unul?

— Nu. E visul meu! Am căutat peste tot. Aţi putea găsi unul şi pentru mine?

— Nu ştiu, spuse Malko. E foarte dificil.

Ingram era o armă greu de găsit, utilizată exclusiv de către serviciile speciale ale unor ţări, armă nepusă niciodată în

comerţ…

— Oh! Încercaţi! îl imploră Ira.

Deoarece muzica reîncepuse, ea se lipi cu tandreţe de el. Apăsându-şi muntele lui Venus pe al lui…, gura ei atingând uşor punctul de unire al buzelor lui.

— Voi încerca, promise Malko.

— Când?

— Mâine.

— Foarte bine, spuse ea. Vreţi să veniţi la mine mâine, să luaţi masa de prânz? Pot veni să vă caut la ora 13. Unde locuiţi?

— La *Hilton.* Va fi o plăcere pentru mine. Ira se desprinde brusc de el.

— Trebuie să ne întoarcem la masă, spuse ea. Ceilalţi se vor întreba ce facem. Pe mâine! Dar, să nu spuneţi nimănui, nimic.

Balansarea şoldurilor ei, care mergea în faţa lui, promitea clipe plăcute, mai ales dacă venea cu un Ingram. Peştele căzuse în plasă şi rămânea doar să-l atragi foarte încet.

Capitolul III

Cu un aer conspirativ, Max Barney intră în apartamentul lui Malko, ţinând un pachet sub braţ. Trecuseră deja patru ore de la conversaţia ultimului cu Ira Cornfeld.

— Iată „bebeluşul”! anunţă americanul.

Cu multe precauţii, el desfăcu ambalajul, îndepărtând hârtia şi scoţând la iveală conţinutul cenuşiu, care nu era altceva decât un pistolet-mitralieră, marca Ingram. Patul armei era pliat, iar silenţiosul era ambalat separat. Malko îl luă în mână: ţeava armei, ce depăşea blocul chiulasei, nu măsura mai mult de doi centimetri… Asta era deci dragostea secretă a Irei Cornfeld…

— Dacă e cazul, să i-l las? întrebă el.

— Aveţi toată libertatea. Oricum, dacă ea va vorbi, vom trimite noi „instalatorii” noştri, pentru a o recupera cu discreţie. Nu putem lăsa nesupravegheată o asemenea armă, în special în mâinile unei persoane cu asemenea relaţii. Imaginaţi-vă că apoi, o persoană extrem de nervoasă, s-ar folosi de ea pentru a descăuna unul din ambasadorii noştri şi gândiţi-vă la consecinţe…

Un înger trecu, acoperindu-şi faţa cu aripile.

— Îmi imaginez! spuse Malko, împachetând la loc arma.

În sfârşit, avea o misiune în care sângele nu va curge şiroaie! El, care nu suporta violenţa, îşi ducea viaţa în toiul unor înfruntări sângeroase. Cucerirea apetisantei Ira Cornfeld părea mai pe gustul său.

— Sper că această armă Ingram, împreună cu mine, să o determine să ne spună secretul ei.

*

* *

În apartamentul lui Malko, sună telefonul.

— O doamnă vă aşteaptă jos, anunţă vocea seacă a recepţionerei.

Malko era pregătit. Ajuns în hol, observă un Rolls alb, parcat în faţă, la *Noga Hilton,* cu Ira Cornfeld la volan, care mai ţinea încă în mână receptorul telefonului. Ea îi adresă un mic salut vesel. Malko se urcă lângă ea, regăsind cu bucurie mirosul de piele, tipic Rolls-urilor. Ira îi întinse mâna, spre a-i fi sărutată şi demară,

înainte chiar de a închide telefonul.

— Mergem la *Hotel Richmond,* la *Jardin,* spuse ea. E singurul loc unde există puţin antren.

Haina sa de vizon, un gen de pelerină fără mâneci, cu şliţuri peste tot, descoperea o rochie stranie din tricot negru, extrem de mulată, având o închizătură circulară cu fermoar ce străbătea modelul de la umeri şi până pe şold, permiţând astfel materialului să se aşeze precum o mănuşă.

Ira Cornfeld abandonă apoi succesiv Rollsul şi vizonul, permiţându-i lui Malko să admire un corp perfect, ca tras prin inel, cu sâni înalţi şi cu nişte ciorapi fumurii, care dezvăluiau incert jartierele de dedesubt. Şeful restaurantului aproape că îi linse pantofii şi îi conduse la o masă din spatele unui spaţiu ce semăna cu o piscină, din cauza mozaicului de pe pereţi. Aproape la toate mesele, cineva se ridica în picioare la trecerea Irei, care îi răsplătea cu un surâs carnal şi ameţitor. Ea se aşeză, îşi încrucişa picioarele, cu un foşnet provocator şi „mătură” sala, cu privirea.

— Au trecut toţi aceştia prin patul dumneavoastră? întrebă Malko.

Ira, amuzată, îşi întoarse privirile spre el.

— Unii dintre ei au prins gustul. De altfel, să ştii că am o proastă reputaţie la Geneva… Asta însă, îi excită.

— Deoarece aţi avut mulţi amanţi?

— Nu! Deoarece îmi conduc singură Rollsul. În spatele meu servitoarele mă bârfesc ca pe o curvă, sau ca pe una care a reuşit. Deci? (întrebă ea, cu aer gurmand). Îl aveţi?

— Ce anume?

— Nu faceţi pe prostul! Doar am discutat chiar ieri seară despre asta…

Femeia avea aerul avid al unui bancher, pe punctul de a obţine un mare împrumut.

— Da, răspunse Malko.

— Unde?

— În camera mea de la *Hilton.*

— E imprudent! Dacă vi-l fură?

— Este bine închis.

— Aţi putea să-mi faceţi şi mie rost de unul?

Malko suspină.

— E dificil. Am întâmpinat multe dificultăţi. Unul din prietenii mei, care lucrează cu americanii, aproape că l-a furat.

— Pot plăti, afirmă Ira, nerăbdătoare. Oricât!

— Aici nu se pune problema banilor…

Privirea Irei se stinse, ea concediindu-l cu o mişcare din mână pe chelnerul ce aştepta comanda. Insistentă, se aplecă spre Malko.

— Dacă aţi procurat unul, înseamnă că puteţi face rost şi de al doilea…

— Va dura ceva timp…, explică Malko. De luni de zile aştept această ocazie…

— Bine. *Too bad!*[10]

Ira Cornfeld părea să se fi resemnat brusc, căci propuse simplu:

— În acest caz, să mâncăm…

Şeful de sală apăru imediat, iar ei comandară carne şi cereale. Parcurgând lista cu soiurile de vinuri, Malko simţi că leşină: un vin bun de Bordeaux, costa cât un mic diamant din alte ţări. Contabilii de la CIA s-ar fi îmbolnăvit. Zgomotul muzicii acoperea orice conversaţie normală. Malko admira micuţii sâni cu sfârcuri tari, ce păreau a se simţi în largul lor sub rochia mulată. Aceste figuri elicoidale, inspiraseră probabil multe fantezii. O puteai dezbrăca pe Ira, exact cum cojeşti o portocală…

Ea fuma foarte mult. În timp ce îşi sorbea cafeaua, îşi încrucişa sau nu picioarele, permiţându-i astfel să întrevadă umbra dintre ele.

Privirea ochilor ei albaştri avea acum o dulceaţă moleşitoare. Ea sufla fumul spre Malko.

— Probabil că vi s-a spus de multe ori că sunteţi fermecător, cu ochii dumneavoastră aurii şi infimele riduri din jurul lor. Mai mult ca sigur că sunteţi pe placul femeilor.

— Oh! Femeile sunt imprevizibile, spuse Malko. De altfel, cum e posibil ca o femeie atât de atrăgătoare ca dumneavoastră să nu trăiască alături de un bărbat?

— Deoarece nu-mi plac bărbaţii, răspunse ea, simplu.

— Sunteţi…

— Nu, nu, afirmă Ira, râzând. Nu poţi fi considerată lesbiană, doar pentru că ai flirtat într-o seară cu o prietenă, după ce ai băut multă şampanie. Pe plan sexual, nu mă pot dispensa de bărbaţi, dar asta nu înseamnă că îi şi iubesc. Când am poftă, găsesc întotdeauna unul, dispus să-şi părăsească provizoriu

[10] Păcat (n. a.).

micuţa prietenă, sau soţia, pentru a veni la mine, ca la o prostituată. Chiar şi acest lucru e suficient pentru a mă excita.

Malko vru s-o prindă prin propriile ei cuvinte.

— Perfect! În acest caz, hai să închiriem o cameră în hotel şi să gustăm până la capăt fantasma dumneavoastră…

O strălucire de surpriză trecu prin ochii ei, apoi Ira spuse:

— Nu! Acum n-am poftă! Am oră la blănar, unde trebuie să probez o blană de samur.

Cafeaua fiind băută, ea se ridică. Malko mai ceru, dar şeful de sală îi răspunse că doar doamna Cornfeld comanda. El o ajunse lângă Rolls, unde era înfăşurată iar în vizonul său.

— Mă simt jenat, spuse el. Permiteţi-mi să vă invit să cinaţi cu mine în această seară. Nu-mi prea stă în fire să fiu întreţinut.

Ira luă mai întâi o figură mirată, apoi spuse:

— De acord, dar cu o condiţie.

— Care?

— Vreau să văd arma Ingram, să o ating. Aduceţi-mi-o.

— Ar fi cam dificil să o aduc într-un restaurant…

— Vom cina la mine. E mai plăcut. În plus, v-am promis să vă arăt colecţia mea.

— De acord, acceptă Malko, după o mică ezitare prefăcută.

— Vă voi trimite şoferul.

Ea îl sărută uşor pe buze, îmbrăţişându-l.

El îşi spuse că şi dacă n-ar fi avut misiunea, oricum s-ar fi avântat spre această aventură.

Rollsul demară precum un Ferrari, spre podul Mont-Blanc. Malko nu avea nimic altceva de făcut, decât să-şi omoare timpul rămas până seara. În zelul ei, Ira era la fel de transparentă, precum diamantul de pe mâna sa stângă. Vroia arma Ingram şi era gata de orice, numai pentru a o avea. Din păcate, nu asta aştepta Malko de la ea! Trebuia să-şi repoziţioneze tirul.

*

* *

— Priviţi!

Era greu să nu observi… Enorma mitralieră Browning, calibrul 30, montată pe trepiedul său, ocupa centrul livingului ce era orientat spre parcul aflat în pantă lină până la lac… O cartuşieră unsă era în stare de funcţionare. Ira Cornfeld se apropie şi mângâie cilindrul mare de răcire în apă, rotind uşor ţeava armei.

— Cartuşele se află în bună stare, spuse ea. E suficient să le îndrepţi în direcţia lacului atunci când trece o barcă şi când vrei

să te distrezi puţin.

Ochii ei albaştri străluceau ca de o bucurie dementă. Nu băuse doar o vodcă, o dată cu caviarul servit, ce părea a fi mâncarea sa favorită… Un şofer ce conducea Rollsul alb, venise să-l ia pe Malko de la *Hilton.* Ira îl primise îmbrăcată cu rochia neagră din jerse pe care o purtase şi la prânz. Din nou, îl sărutase pe gură, ca din întâmplare, luându-i rapid din mâini pachetul ce conţinea arma Ingram şi pe care îl puse pe un scaun, după care îl transferă pe un birou. Apăsând pe un buton, din perete culisară rafturi ce descopereau arme, aranjate ca într-o vitrină. Erau toate mărcile de pistolete şi revolvere, fiecare în tocuri de piele pe care erau inscripţionate mărcile. Erau sute…

Apoi, Malko o urmă pe Ira, pe culoar. Aici, vitrinele erau încărcate cu pistoale-mitralieră. Urmă apoi încăperea cu puşti-mitralieră, colecţie ce conţinea şi un superb Kalaşnikov nou-nouţ, arme mai vechi, gen Thomson, arme Beretta, adică un întreg arsenal. Existau arme chiar şi în sufragerie: două puşti mitralieră mai vechi, tip Bren, stăteau încrucişate, ca două spade.

Un servitor italian îi servi cu caviar şi fructe, după care se retrase cu discreţie. Intrând în living, ei ajunseră lângă mitralieră. Malko o privi cu atenţie.

— Poliţia ştie că deţineţi aşa ceva? întrebă el.

— Poliţia! Ce să caute aici? Ştie doar că posed multe arme. Străbătând încăperea, ea aprindea lumânări ce împrăştiau o lumină dulce şi ireală. Apoi, femeia dispăru pentru o clipă şi reapăru cu pachetul ce conţinea arma Ingram, pe care îl contemplă îndelung.

Ira se aşeză pe o canapea mare, îmbrăcată în catifea şi îl invită pe Malko să ia loc în faţa ei, pe o canapea asemănătoare. Cu gesturi tandre, ea desfăcu hârtia uleioasă a pachetului şi scoase arma. În surdină, un stereo invizibil, difuza muzică pop. Ira apăsă cu zgomot pe chiloasa armei şi o armă, ţinând ferm pistolul-mitralieră.

— E frumos, nu-i aşa?

Privirea ei strălucea de o bucurie nebună. Degetele ei mângâiau oţelul cenuşiu.

— Foarte frumos, o aprobă Malko.

În aer se simţea o mare încărcătură nervoasă. Ochii Irei îi căutau pe ai lui, iar ea spuse cu voce mângâietoare:

— Sunteţi sigur că nu vreţi să mi-o daţi…

El nu răspunse. Fără a insista, Ira închise ochii, ca şi cum ar fi

ascultat muzica, ţinând însă arma pe genunchi. Rapid, Malko observă cum degetele ei mângâiau în mod cam ciudat dispozitivul silenţios. Gesturile ei păreau că mângâie un bărbat. Unghiile sale întârziau pe vârful ţevii, pe care o mângâia de jur-împrejur. Lui i se părea că sub jerseul negru pieptul ei se mişca mai rapid. Rămase tăcut pentru a nu întrerupe acest ritual ciudat.

Puţin câte puţin, Ira se întinse pe canapea, punând un picior pe măsuţa joasă din faţa ei. Cu o încetineală exasperantă, ea coborî ţeava armei de-a lungul coapsei, până ce crestătura cătării agăţă marginea rochiei. Atunci, Ira o ridică milimetru cu milimetru deasupra ciorapilor fumurii, ca şi cum ar fi manevrat un sex gigantic. Ritualul devenea un act sexual de netăgăduit… Malko începea să simtă efectul acestei exhibiţii. Ira deschise larg ochii şi îl fixă. Albastrul ochilor ei devenise fosforescent, ca şi cum ar fi fost luminat din interior.

— Vă inspir teamă? şopti ea. Probabil credeţi că sunt o dezmăţată perversă… Aşteptaţi! Încă nu aţi văzut nimic! Tot nu vreţi să-mi daţi mie această armă?… (Ea suspină) Păcat! M-aţi fi putut vedea în culmea plăcerii. Asta am simţit cu toate cele pe care le-aţi văzut aici, în această casă. De câteva m-am servit chiar de mai multe ori. Sunt cei mai buni amanţi ai mei.

— V-o dau, spuse Malko brusc. Este a dumneavoastră.

Ira schiţă un surâs.

— Mulţumesc! Deja o iubesc şi sunt sigură că ea îmi va procura multe satisfacţii. Nu vă mişcaţi şi nu încercaţi să mă atingeţi, doar priviţi-mă… Sunteţi primul bărbat care mă priveşte într-o asemenea poziţie…

Ochii i se închiseră. Mâna ei stângă ridică uşor jerseul negru, descoperind ciorapii impecabil mulaţi, precum şi linia albă a încheieturilor, chiar unde apărea o umbră mai întunecată. Malko simţea cum îi aleargă sângele în artere. Cu tot semiîntunericul din cameră, el realiză că Ira, în afara ciorapilor, nu purta nimic pe dedesubt.

Partea ce încorpora silenţiosul armei, fu cea care ridică şi celălalt colţ al rochiei. Acum arma era apăsată pe pântecul femeii, cu ţeava îndreptată în jos. Aceasta păru a fi înghiţită brusc de sexul ei. Ira scoase un geamăt uşor şi spuse:

— Asta e! O simt cum intră.

Mâinile sale înnodate în jurul masivului dispozitiv silenţios, îi imprimă acestuia o uşoară mişcare rotativă, reuşind să facă mai

intim contactul dintre metal şi părţile cele mai intime ale corpului ei. Ira Cornfeld îşi puse pe măsuţă şi cel de-al doilea picior, cu rochia ridicată deasupra pântecului, minunat de impudică. Jartierele negre semănau cu patru proptele miniaturale ce încadrau pistolul-mitralieră. Brusc, Malko realiză că acest spectacol îi produsese o erecţie fantastică. Avea gura uscată, neputându-şi dezlipi ochii de la strania acuplare.

Acum, Ira gâfâia. Gesturile circulare făcuseră loc unei mişcări sacadate şi rapide. La fiecare tresărire, arma părea să-i intre şi mai adânc în pântec, din ce în ce mai repede.

Deodată, Ira se imobiliză şi scoase un ţipăt răguşit. Degetele sale scăpară arma ce căzu pe jos, apoi se crispară pe pântecul său agitat ca de o furtună violentă. Ea ţipă din nou, rostogolindu-se, cu picioarele întinse, în plin orgasm, de o intensitate incredibilă. Apoi se chirci, tresărind încă. Malko nu mai rezistă. Sărind de pe canapeaua lui, o îmbrăţişă, punându-i o mână pe fundul gol. Ira se răsturnă, având în ochi o strălucire tulbure şi-i şopti:

— Nu! Aşteaptă! Nu aici.

Clătinându-se, ea se ridică, apucă mitraliera, încalecă peste masivul dispozitiv de răcire cu apă şi se aplecă în faţă, cu mâinile prinse pe chiulasă, cu chipul acoperit de părul ce i se despletise şi-i acoperea faţa.

— Aşa! spuse ea.

Malko ridică jerseul negru şi o pătrunse adânc. Ira era ca mierea, care curgea. Ea îşi cambrase spatele pentru a-l încuraja şi gemea:

— Da! Da!

În acest timp, pântecul ei se freca de cilindrul de metal. Cu mâinile crispate de şoldurile ei, Malko o pătrundea tot mai adânc. În clipa în care ieşi, scoţând apoi un ţipăt răguşit, despre care nu puteai şti dacă era de durere sau de plăcere. Culcată complet pe armă, ea începu să spună obscenităţi.

Malko simţi cum juisează şi o pătrunse mai adânc. Ira ţipă:

— Da! Da! Mai tare.

Ea ţipa încă, atunci când el juisa şi când simţi că ea totuşi, nu terminase. Rămaseră încastraţi aşa, apoi, cu regret, Malko se retrase şi se aşeză pe canapea.

La rândul ei, Ira descăleca de pe mitralieră, cu ochii aproape de culoarea violet. Ea îşi aranja puţin părul şi se îndreptă spre bar, bând vodcă din sticlă. Apoi, se aşeză lângă Malko, trăgându-

şi ciorapii şi arătându-şi picioarele musculoase. Imediat, reluă şi arma Ingram.

Lui Malko nu-i rămânea decât să treacă la lucruri serioase.

*

* *

Malko era „anesteziat” cu muzică, vodcă şi satisfacţie sexuală. El contempla în geamurile barului, picioarele lungi ale Irei, în continuă mişcare. Ea luase arma Ingram şi o ridicase, admirând-o. După acuplarea lor sălbatică, nu mai schimbaseră o vorbă.

— Folosiţi mereu această metodă pentru a obţine armele pe care le doriţi?… întrebă Malko, revenind cu picioarele pe pământ.

Ira lăsă arma din mână, întorcând spre el ochii săi albaştri-violeţi, apoi spuse vesel:

— Din păcate nu pot îmbina întotdeauna utilul cu plăcutul. Fiţi sigur că asta se întâmplă extrem de rar. De obicei, folosesc metode mai clasice.

— Care? Am observat în colecţia dumneavoastră pistoale şi puşti-mitralieră foarte rar întâlnite, chiar şi la armurieri celebri. În plus, am văzut arme din Est.

— Exact, admise Ira, încântată şi flatată. Am o sursă.

— Asta mă interesează.

Ea se aplecă spre el, oferindu-i buzele, pe care el le sărută uşor şi cast.

— Nu mă îndoiesc…

Ea se înghesui în el, care, atras de contururile ei, îi mângâie şoldul musculos. Din păcate, Ira părea că nu simte nimic, iar clipa magică dispăru… Mâna lui avansa, dar femeia era ca de marmură. Malko bănui că era frigidă, cu excepţia unor fantezii cu obiect precis.

— Deci?

— Vom vedea. Veniţi! Vreau să vă arăt colecţia mea de arme din Est.

Malko o urmă într-o mică bibliotecă, tapisată cu lemn. Unul din rafturi era încărcat numai cu pistoale: Nagant, Tokarev, Makorowa… copie fidelă a unui Walther german, fără a mai enumera celelalte pistoale fabricate de ţările din Est, sub licenţă.

Ira Cornfeld se opri în faţa unei vitrine, pe care o deschise, întinzând mâna spre un pistol automat.

— Priviţi! E un Radom 35 şi are vulturul polonez. A fost fabricat înainte de război.

Malko luă automatul de 9 mm. Semăna cu un Browning mare,

cântărind greu. Vulturul era gravat pe chiulasă. Era una din cele mai bune arme fabricate în Est. Brusc, el avu o senzaţie ciudată: serviciile cehe „Acţiune”, utilizau adesea arme Radom, în misiunile „Homo[11]”. Malko o puse la loc şi spuse:

— Frumoasă armă. De unde aţi achiziţionat-o?

— E ultima pe care mi-am procurat-o, răspunse ea, mândră… Am făcut schimb, contra unui Herstall…

Malko nici nu mai respira.

— Ah, da? Ce model?

— GP 35, 9 mm, parabellum cu 13 cartuşe. Am cumpărat-o de la un armurier de aici. Nu e dificil de găsit aşa ceva, în schimb, cealaltă…

Malko privea arma tip Random: în mod sigur, fusese o seară bună pentru el. Avea capătul firului, iar acum trebuia să tragă de el cu precauţie, pentru a nu-l rupe.

— Şi eu mi-aş dori o asemenea armă, adăugă Malko. Cine v-a vândut-o?

Ira Cornfeld închise vitrina, cu un zâmbet misterios.

— Una din sursele mele. Aş putea să-l rog, în cazul în care mai rămâneţi câteva zile la Geneva, numai că el are cam puţine arme…

— V-am dăruit arma mea, Ingram, remarcă Malko. Reveniseră în living şi Ira se agăţă de mitraliera cu care se masturbase.

— În plus, m-aţi şi sărutat bine, adăugă ea. Într-adevăr, sunteţi adorabil, dar îmi va fi greu să vă ajut. Persoana care-mi vinde aceste arme, nu doreşte să mă vadă decât pe mine…

Malko se apropie şi o trase spre el, căutându-i privirea perversă.

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

Ira Cornfeld nu răspunse, dar el văzu în expresia ei, că era aproape excitată. Îi masă uşor sânii şi ea închise ochii, ca o pisică pe care o mângâi. Sfârcurile se întăriseră în mâinile lui.

— Sunteţi lacom, şopti ea. Opriţi-vă. Am juisat din plin.

— În acest caz, spuneţi-mi cine v-a procurat Radomul… Ea suspină adânc.

— Bine, vă voi spune. Haideţi să ne aşezăm confortabil.

[11] Lichidare fizică (n. a.).

Capitolul IV

Ira Cornfeld se caţără pe unul din taburetele negre şi înalte, din faţa barului, încrucişându-şi picioarele ca de obicei, într-o poziţie provocatoare.

— Turnaţi-mi un coniac, ceru ea.

Malko se îndreptă spre sticle, scoase una de „Gaston de Lagrange”, umplu un pahar şi i-l întinse. Ea îşi muie buzele, apoi îl fixă cu un surâs uşor ironic. Foarte *cool.*

Din orgoliu, Malko preferă să ignore motivul care provoca această senzaţie: el sau Ingramul…

— De ce doriţi cu atâta ardoare să-mi cunoaşteţi sursa?

— Şi eu iubesc armele speciale.

— Bine, spuse ea. E foarte simplu. Am cunoscut un traficant care vindea bijuterii de contrabandă, provenite din Est. Din întâmplare, într-o zi mi-am dat seama că era înarmat. Avea un V 252 ceh. Am vrut să i-l cumpăr, dar el mi-a spus că-mi poate procura ceva mai bun. La următoarea sa vizită, mi-a adus un Tokarev T.33.

— Unde găsea el aceste arme?

Ea râse.

— N-am ştiut niciodată şi nici nu-mi pasă. Face permanent naveta între Bulgaria şi Elveţia, cu tot soiul de lucruri.

Malko ciuli urechile.

— De ce Bulgaria?

— Este bulgar. Nu-i cunosc decât prenumele: Georgi.

— Şi dumneavoastră îi vindeţi arme? întrebă Malko.

— Câteodată facem schimb. El mi-a explicat că în Est, armele automate de bună calitate valorează foarte mult. Arma Herstall mi-a comandat-o… Nici el nu putea să o cumpere de aici…

Malko mersese cât mai departe posibil, dar nimic nu-l încuraja. Între Georgi, traficantul bulgar şi ucigaşul din Cipru, existau probabil o serie de intermediari.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Mi l-a trimis un prieten.

— Ştiţi unde poate fi găsit?

— Nu. Îmi telefonează, atunci când se află în oraş şi vine aici. Niciodată n-am ştiut unde locuieşte. De altfel, este un tip

dezgustător.

— Când va mai reveni? Aş dori să-l întâlnesc.

Ira Cornfeld, cu mâinile pe pahar, surâse:

— Sunteţi un om tenace! Dacă mai rămâneţi puţin la Geneva veţi avea ocazia să-l vedeţi, cu condiţia ca şi el să fie de acord. El vine în fiecare lună şi acum e momentul să apară. Oricum, el nu vine cu regularitate. Vă jur că o să-l caut.

Ea lăsă paharul şi coborî de pe scaunul înalt, adresându-i lui Malko un surâs candid.

— Nu mă doriţi, iar mie nu-mi place să mă culc târziu. M-aţi obosit… E superb, dar nu doresc să îmbătrânesc prea repede. Şoferul vă va însoţi.

Femeia dădu un ordin cu ajutorul interfonului, apoi îl însoţi până în holul de la intrare.

— Nu uitaţi să mă anunţaţi.

— Am jurat!…

— Rollsul alb aştepta deja. În momentul în care se instala comod pe scaunul din piele, Ira Cornfeld încuiase deja uşa. Malko era satisfăcut. În afară de aventura sexuală, intrase pe pista legată de operaţiunea Armageddon. Dar putea el oare urca de la traficant, la ucigaşii din Cipru?

*

* *

Max Barney, şeful CIA de la Berna, purta o cămaşă verde, care-i scotea în relief trăsăturile închise ale chipului său, cu toate că antena elveţiană, fie ea şi la Berna, funcţionase perfect. Malko anunţase de la *Hilton,* rezultatele serii precedente şi acum aştepta reacţia Companiei.

Vizita lui Max Barney reprezenta aducerea de veşti noi. El îşi scoase paltonul şi se aşeză.

— Cei din Langley sunt extrem de îngrijoraţi din cauza bulgarului. Este una din primele informaţii sigure, obţinute în această problemă. Era şi timpul…

— Pentru ce?

— Serviciile secrete bulgare fuseseră implicate în tentativa de asasinare a Papei. Extremiştii turci de dreapta, „Lupii cenuşii[12]” au legături cu Serviciilor din Est. KGB-ul le-a utilizat adeseori ca justiţie laică, chiar şi împotriva dizidenţilor sovietici.

— Dar acest Georgi nu trebuie să fie neapărat, membru al

[12] Organizaţie clandestină de extremă dreapta (n. a.).

Serviciilor bulgare, replică Malko. Poate e un simplu traficant…

— Bineînţeles, admise Max Barney, dar el trebuie să aibă protecţie pentru traficul ce-l practică. În plus, cine vorbeşte despre protecţie, subînţelege şi recunoştinţă… Oricum, sunteţi singurul care puteţi „trata” cu Ira Cornfeld. Ea însăşi constituie unica pistă de acces spre această filieră.

— O.K.! admise Malko. Mă voi infiltra aici, dar cum vom reacţiona dacă el apare?

Max Barney afişă un surâs blajin.

— Circumstanţele vor hotărî. În cel mai rău caz, vom cere asistenţa Serviciilor elveţiene. În afară de asta, nu cred că trebuie să utilizăm metode mai puţin ortodoxe.

— Deci, eu voi rămâne la Geneva, spuse Malko, privind cerul înnourat de deasupra lacului.

— Scopul nostru este de a înfrunta filiera. Dacă va fi nevoie, veţi merge şi în Bulgaria; poate chiar şi în Turcia…

— Poate ar fi trebuit să vin cu majordomul meu, sugeră Malko. E turc şi vorbeşte puţin bulgara.

— Extraordinar! aprobă Max Barney. Totul e O.K.!

Reputaţia lui Elko Krisantem în cadrul CIA, nu mai avea nici un secret.

Malko îl cunoscuse la Istanbul, cu câţiva ani în urmă[13].

Acum, ar fi fost încântat să se regăsească în plină acţiune. Glonţul care-l nimerise, în timp ce apăra castelul stăpânului său, nu avusese urmări grave[14]. Cu laţul său şi cu arma lui învechită, rămăsese aceeaşi redutabilă gardă de corp şi acelaşi om devotat stăpânului său.

— Elveţienii trebuie să mă cunoască, sublinie Malko. Altfel, voi fi supravegheat, iar prezenţa mea aici îi va intriga.

În Elveţia se ştia totul în privinţa străinilor. La fiecare elveţian, găseai un spion care veghea… Din acest motiv, Serviciile elveţiene erau în mod special extrem de eficace.

— Ar fi riscant să plecaţi, spuse scurt Max Barney. În concluzie, nu aţi aflat nici un semnalment al acestui traficant de arme?

— Nu, răspunse Malko. Doar prenumele său…

— E insuficient. Probabil că şi acesta este fals.

Max Barney se ridică şi-i strânse mâna, spunând:

— Mă voi ocupa eu de toate detaliile materiale. Rămâneţi

[13] Vezi: *SAS la Istanbul* (n.a.).

[14] Vezi: *Răzbunare romană* (n.a.).

zilnic în contact cu staţia. Imediat ce aveţi noutăţi, codul este: „A sosit prietenul meu”.

*

* *

Dezgustat şi plictisit, Malko puse o monedă de cinci franci elveţieni pe numărul 7 al ruletei. Era miza maximă autorizată! La acest tarif, nu puteai să te ruinezi… „Cazinoul” era situat la subsolul hotelului *Hilton* şi semăna mai mult cu Disneyland decât cu Monte Carlo. Elveţienii liniştiţi veneau aici, riscându-şi câştigul lor pe o oră de muncă. Când apăru numărul 23, Malko abandonă şi urcă în cameră.

Elko Krisantem dormea în camera lui, înconjurat de un lux cu care nu era obişnuit. Până acum, singura lui ocupaţie fusese să-şi refacă cele câteva costume, să-şi coasă cămăşile, să-şi cureţe vechea sa armă Astra şi să privească filmele la magnetoscopul Akai. Malko ezită să plece, căci un vânt puternic sufla deasupra lacului.

El alese ascensorul şi introduse în deschizătura specială, cartela magnetică ce servea la *Hilton* drept cheie. Uşa lăcuită în verde – culoarea etajului – se deschise cu un zgomot sec. El privi fix telefonul, rezistând cu greu tentaţiei de a o suna pe Ira Cornfeld.

Dar, sediul CIA din Berna era asaltat de telefoanele şi telexurile din Langley care cereau noutăţi. Fiecare zi care trecea, sporea nervozitatea Secret Service-ului însărcinat cu protecţia Preşedintelui. Din păcate, Malko trebuia să urmeze ritmul impus de Ira Cornfeld. Trecuseră deja cinci zile de la memorabila lor seară, iar el spera că nu-şi va petrece toată iarna pe malurile lacului Leman. Geneva era un oraş atât de mic, încât nici nu-ţi dădeai seama când ieşi din el. Sâmbăta, la ora 16, pe stradă nu mai întâlneai nici măcar o pisică. Elveţienii, după ce inventaseră ceasul cu cuc, se odihneau de trei secole. Din moment ce deţii un număr atât de impresionant de bănci şi te afli în topul fabricanţilor de ceasuri, nu-ţi mai rămâne decât scăldatul în lac.

Din fericire, Malko înregistrase un film, cu ajutorul magnetoscopului Akai cuplat la televizor, iar acum se instala comod pentru a-l urmări. Imaginile îl făcură să uite puţin de problemele zilnice. O oră mai târziu, soneria telefonului îl făcu să tresară. Opri aparatul şi răspunse.

— Malko?

Vocea incisivă, dar şi dulce, a Irei Cornfeld, transmitea în

arterele lui, o descărcare de adrenalină. Oricum, probabil era o veste bună…

— Ce bucurie să vă aud vocea, spuse Malko. Era gata să adorm, având în gând o fantezie legată de dumneavoastră…

Ira râse politicos.

— Nu pentru asta v-am telefonat. Nu am necesităţi majore… Georgi se află în Lausanne şi mi-a telefonat. Am dorit să vă transmit acest mesaj. Nici nu mă gândeam că o să vă mai găsesc.

— Fără dumneavoastră, mă plictisesc la Geneva, adăugă Malko. Când îl pot întâlni pe Georgi?

— Nu chiar aşa repede! Încă nici nu i-am vorbit despre dumneavoastră. Întotdeauna, el vorbeşte foarte succint la telefon. Mi-a spus doar că are ceva pentru mine şi că va veni mâine la mine acasă, la ora 21. Iată ce putem face: îmi veţi telefona în timp ce el se află aici. Atunci, îi vor vorbi de dumneavoastră şi-i veţi putea vorbi personal…

— Superb! Sunteţi un înger!

Ira Cornfeld râse, flatată. Nu i se putea da adesea un astfel de calificativ…

— Noapte bună, spuse ea. Fantezii plăcute…

Începând de a doua zi, el va ruina CIA, trimiţând Irei trei duzini de trandafiri… Nici nu-l mai interesa sfârşitul filmului, deoarece era nerăbdător să se afle faţă-n faţă cu misteriosul Georgi…

*

* *

Georgi Eof se privi cu obiectivitate în oglindă, preţ de câteva minute. Cu ochii săi globuloşi, cu trăsăturile grosolane şi cu nasul strâmb, nu va naşte niciodată pasiuni. Cu pielea sa cenuşie şi cu părul său negru, dar rar, părea mai mult o persoană respingătoare. La aşa ceva, nu exista tratament. Singurele femei care contaseră în viaţa lui, erau prostituatele din zona a treia, plătite cu zgârcenie. Totuşi, fiind născut într-o ţară în care oamenii erau gata să se omoare între ei pentru un os de peşte, el ajunsese la o existenţă de invidiat. Când revenea pe meleagurile natale, era întâmpinat ca un prinţ.

El îşi aranja cravata albastră, pusă peste cămaşa galbenă şi-şi perie rapid părul rar. Încă nici nu-şi desfăcuse valiza. Nu rămâne în Lausanne decât preţ de câteva ore, dar deja „îi ardea pământul sub picioare”. Telefonul dat Irei îl asigurase: era în avans şi trebuia să-şi păstreze poziţia. Venise să livreze două

pistolete şi-şi simţea sufletul împăcat.

Armele trecuseră cu bine frontiera, ascunse în nişte şosete agăţate în exteriorul vagonului.

El coborâse şi se oprise doar în faţa recepţionerului din micul hotel, arborând un surâs obraznic.

— Ştiţi cumva unde se află vreun cinematograf porno?

Elveţianul se înroşise şi răspunse sec:

— Domnule, consultaţi ziarul…

Georgi Eof plecă pe jos, prin frig. Mai avea 40 de minute la dispoziţie, dar nu îşi permitea să ia un taxi până la locul întâlnirii. Mergând repede, se îndreptă spre malul lacului Leman şi de gara din partea de jos a oraşului.

*

* *

Autostrada Geneva-Lausanne era pustie, împrejmuită doar de două mormane de zăpadă. Elko Krisantem, ascunzându-şi Astra sub centură, se juca cu laţul aflat în fundul unuia din buzunarele sale, nerăbdător să-l folosească. Se bucura de sejurul său la Geneva, cu atât mai mult cu cât la castelul din Liezen, iarna era plictisitoare, iar el nu se mai înţelegea deloc cu bătrâna Ilise, bucătăreasa mereu mai acră, cu toate că trecuse de mult în menopauză…

Malko era la volanul unui Ford închiriat, neştiind cum se rulează cu viteză minimă. El spera ca Ira să-i fi indicat ora exactă a întâlnirii. La întâlnirea cu Max Barney şi Harry Soames, stabiliseră diferite moduri de „tratare” a lui Georgi.

Ipoteza numărul unu: el ar accepta să-l întâlnească pe Malko. Aici interveneau două variante: ori colabora voluntar şi mărturisea ceea ce ştia, sau refuza şi atunci s-ar fi utilizat metodele pe care Harry Soames le lăsase la aprecierea lui Malko.

Ipoteza a doua: el refuza să-l întâlnească pe Malko. Aici existau trei posibilităţi. Îl puneau sub urmărire, pentru a-i duce spre o pistă, dar inconvenientul era că asta putea dura mult timp şi se putea sfârşi în „coadă de peşte”. Ori, luau legătura cu Serviciile elveţiene care puteau găsi un mijloc de presiune asupra lui, inconvenientul fiind lentoarea elveţienilor. Mai rămânea doar răpirea lui şi folosirea lămpii de sudură… Această ultimă ipoteză îl oripila pe Malko, pentru care calea spre succes era o linie dreaptă.

O lumină gălbuie apărută în retrovizorul lui, îl smulse din gândurile sale negre: un BMW verde cu alb, al poliţiei, care rula

în spatele lui, scoase un zgomot de sirenă, făcându-i semn să oprească.

— *Himmel!*

Malko încetini şi opri. Krisantem se înfundă în scaunul lui. Niciodată nu iubise poliţia. Elveţianul coborî şi se apropie fără grabă, îmbrăcat în piele şi cu o figură severă. Malko, numai surâs, coborî geamul.

— Domnule, ştiţi că aţi circulat cu 155? întrebă poliţistul.

— Este posibil, acceptă Malko. Nu ştiam că aveţi limită de viteză.

— Sunt obligat să vă dau totuşi o amendă… 155!

Malko îşi privi discret ceasul: era 20,45. Valora mai mult să nu comenteze.

*

* *

Georgi Eof observă că Ira Cornfeld în persoană îi deschise uşa, ceea ce însemna că îşi ţinuse promisiunea, ca de altfel la toate întâlnirile lor. Îşi abandonă lodenul în hol şi o urmă în living, tulburat de balansul senzual al şoldurilor ei.

Ajunsă în dreptul barului, ea se întoarse spre el, nerăbdătoare.

— Deci, mi-aţi adus ceva?

El se chinui să zâmbească.

— Da, o surpriză.

— Oh! Arătaţi-mi…

Georgi Eof îşi arătă colţii înnegriţi, într-un zâmbet ce se dorea fermecător.

— Am venit pe jos, iar afară e foarte frig. N-aveţi nimic de băut? Ceva alcool?

*

* *

— Am o întâlnire importantă la Lausanne, pleda Malko.

— Toată lumea are întâlniri importante, replică ferm poliţistul. Veniţi în maşina mea pentru a completa procesul verbal.

Malko fierbea… Risca să rateze totul, dar nu-i putea explica poliţistului elveţian că el aparţine CIA şi nici ce treabă avea în Lausanne.

Timp de zece minute îl urmări pe elveţian cum completează formularul, cu încetineala unui analfabet, întrerupându-se mereu pentru a răspunde la staţia radio. În final, termină, iar Malko fu liber. Timp mai avea, dar Krisantem îşi stăpânea cu greu poftele

criminale. Când Malko demară, BMW-ul făcu acelaşi lucru, însoţindu-l până la Lausanne şi obligându-l să conducă cu 90 pe oră, în prag de infarct şi orbit de furie. În sfârşit, BMW-ul dispăru şi el putu accelera spre cheiul lacului. Ceasul indica ora 21,20.

*

* *

Ira Cornfeld îi întoarse spatele vizitatorului său, căutând printre sticlele din bar. Georgi Eof nu o părăsea din ochi. Ea alesese un Steinhegger, iar bărbatul începu să bea, zgomotos ca un automat, înaintă apoi spre gazda sa şi se lipi de spatele ei, trecându-i o mână în jurul gâtului şi trăgându-i capul spre spate.

Mâna lui dreaptă scoase din buzunar un brici de ras, pe care îl deschisese dintr-o mişcare. Pentru Ira totul apăru brusc: în oglinda barului ea văzu lucirea briciului, apoi simţi braţul musculos în jurul gâtului ei şi greutatea corpului bărbatului peste al ei. Şocul o făcu să scape din mână paharul şi sticla ce se vărsă pe mochetă.

Pentru o fracţiune de secundă, surpriza şi teama o paraliză. Apoi, automat, ea strânse cu ambele mâini pumnul bulgarului, îndepărtând briciul de lângă gâtul ei. Prin minte îi străbătea o singură idee: vizitatorul ei vroia s-o violeze.

— Sunteţi nebun! Ce v-a apucat? ţipă ea. Daţi-mi drumul imediat…

Soneria telefonului aşezat pe bar se declanşa, asurzitoare şi insistentă. Georgi Eof, fără o vorbă, lac de sudoare şi cu inima bătându-i rapid, încercă să apropie iar briciul de gât. Lui Ira nu-i mai era teamă. Pentru ea, briciul nu reprezenta decât un mijloc de intimidare.

Telefonul suna într-una. Ea se gândi că era Malko, deschise gura pentru a-l ameninţa pe Georgi, apoi tăcu… Era stupid să-şi înnebunească agresorul. În timp ce Malko străbătea Geneva, ea se va lăsa violată!

Femeia aproape că se sufoca sub puternica încleştare. Mirosul de băutură se răspândise, iar soneria telefonului tăcuse. Georgi o răsturnase, împingând-o peste un taburet.

Ea simţea cum îi slăbise forţele şi cum briciul se apropie inexorabil de gâtul ei. Corpul masiv o apăsa din ce în ce mai puternic. Brusc, îi trecu prin minte ideea că oamenii simpli au câteodată fantezii mai bizare şi că ar fi fost stupid să se lase măcelărită, doar pentru o prestaţie pe care o făcuse adesea.

Imediat, ea se decontractă voit, lăsându-şi spatele să se

încrusteze în pântecul adversarului.

Era jignitor, dar trebuia să se debaraseze cât mai repede de acesta.

*

* *

Malko ascultă soneria telefonului aproape un minut, din ce în ce mai îngrijorat. De ce oare Ira Cornfeld nu răspundea? Văzând Rollsul, era sigur că e acasă. O idee îi încolţi, din ce în ce mai dezagreabilă: dacă Ira aplica acelaşi tratament tuturor furnizorilor de arme, asta ar explica şi faptul că nu răspundea la telefon.

Când se reaşeză la volan, o altă idee îi trecu prin minte: dacă ucigaşul care abandonează arma în Cipru, avuseseră aceeaşi soluţie ca şi CIA, dar în sens invers – să suprime singura pistă ce îi legau de Herstall? Cu gâtlejul strâns de spaimă, el se îndreptă spre vilă. În meseria lui, experienţa îl învăţase că nu e bine să neglijeze presentimentele. Krisantem aştepta, îngheţat de frig, dar vigilent.

— Nimeni? întrebă Malko.

— Nimeni.

— Bine. Veţi intra în grădină, trecând prin proprietatea vecină. Eu voi suna. Se întâmplă ceva straniu…

*

* *

Sângele zvâcnea în tâmplele lui Georgi Eof. Nu crezuse că îi va fi atât de dificil să o omoare pe Ira Cornfeld. Din fericire, el simţea cum scade rezistenţa tinerei femei. Briciul se apropiase neînduplecat de gâtul Irei. Era suficientă doar o mişcare rapidă, aşa cum se tăiau mieii în Bulgaria natală…

Deodată, avu impresia că corpul Irei se topise în braţele lui, că ea nu mai avea oase şi realiză un lucru de necrezut: fesele ei cambrate se frecau de sexul lui! Georgi Eof o considerase mereu pe Ira Cornfeld, ca pe o rebelă aparte, inaccesibilă. Acum, însă, o avea în faţa lui, pregătită a fi violată… El înţelesese totuşi dispreţul acestei femei. O adolescentă îl învăţase că niciodată nu trebuie să neglijezi delicatesele. Carnea fierbinte, lipită de el cu insistenţă, începea să-şi facă efectul. O dorinţă brutală şi înăbuşită urcă din lăuntrul său, urmată de o erecţie fabuloasă, aşa cum nu mai avusese de mult. Ira Cornfeld, în afara celor două braţe ce încercau să ţină briciul cât mai departe, lupta din

ce în ce mai slab.

O voce interioară îi murmura lui Georgi Eof că ar trebui să profite, tăindu-i gâtul, dar sexul său îi dicta altceva. Simţindu-l gata să explodeze Ira reîncepu să se zbată, ceea ce accentua dorinţa bulgarului. Cu braţul stâng trecut în jurul taliei, el o ridică pe Ira, o aşeză pe genunchi, cu faţa spre una din canapelele negre, căzând în spatele ei. În acelaşi timp, el răsuci briciul şi lipi tăişul de gâtul victimei.

— Vă rog, gemu Ira, nu-mi faceţi aşa ceva… Această implorare îl excită şi mai mult pe Georgi Eof. El trase cu putere de fustă şi de jartiere, până ce acestea fură îndepărtate complet şi-şi descheie pantalonii.

— Nu! Nu!… ţipă Ira.

Era însă perfect lucidă, ştiind că totul se va sfârşi în două minute, după care trebuia să fie prudentă şi amabilă.

Un membru gros şi fierbinte o pătrunse adânc. Ea îşi spuse că nu mai cunoscuse aşa ceva. Georgi Eof se mişcă de câteva ori, apoi, răsuflând precum o focă, explodă în ea cu un grohăit de plăcere.

Ameţit de plăcerea paralizantă, rămase legat de femeie. Ira trăia cu impresia că fusese pătrunsă de o bară de fier, realizând, puţin ruşinată, că se înşelase. Georgi Eof îşi dădu imediat seama că în timpul orgasmului, scăpase briciul din mână, dar degetele sale îl găsiră cu uşurinţă. Ira Cornfeld se ridică puţin şi-i spuse cu o severitate amestecată cu indulgenţă:

— Acum aţi terminat! Totuşi, ce v-a apucat?

Georgi Eof nu răspunse. Mâna sa învârtea briciul, pentru ca lama să fie îndreptată spre gât. Avea încă timp să-şi ducă planul la îndeplinire.

Mâna stângă apucă părul lung şi negru al Irei, pentru a-i degaja gâtul. Doar acum Ira Cornfeld înţelese. Ea scoase un urlet de groază.

Ţipătul ei se suprapuse peste sunetul soneriei de la intrare.

Capitolul V

Malko apăsă dinadins mult timp butonul soneriei, supravegheat cu colţul ochiului de Elko Krisantem, adăpostit sub zidul proprietăţii vecine cu cea a Irei. Din fericire, nu-i văzuse nimeni.

El aşteptă, încercând să asculte ce se întâmplă în interior. Lângă garaj, se afla o clădire mică, în care locuia probabil personalul de întreţinere. Încercă în van să întoarcă clanţa uşii de intrare, căci aceasta era încuiată. De data asta, Ira Cornfeld nu putea să nu fi auzit. Malko regretă brusc că nu-şi luase arma. Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât creştea îngrijorarea.

Ce se întâmpla oare în interiorul acestei vile liniştite?

*

* *

Soneria avu asupra lui Georgi Eof, efectul unei înţepături de scorpion. Din păcate, era prea târziu pentru a da înapoi. La ţipătul de spaimă al victimei sale, realizase că ea îi înţelesese adevăratele intenţii. Strângând cu ambele mâini pumnul bulgarului, ea reuşise să închidă briciul şi urlând îşi înfipsese unghiile în carnea agresorului său. Era un ţipăt ce se putea auzi până la Geneva.

Ea lupta cu furie, agăţându-se de picioarele agresorului său. Acesta reîncerca să-i tragă capul spre spate, în dorinţa de a o strangula. De data asta, lama atinse gâtul Irei Cornfeld. Ea simţi o uşoară arsură şi sângele începu să-i curgă de-a lungul rănii. Ca scoasă din minţi, ea se zbătea tot mai tare, iar dinţii găsiră pumnul bulgarului, muşcându-l violent.

Georgi Eof scoase un ţipăt de durere.

— Asasinule! ţipă Ira. Groaza îi dubla forţele.

Acum se auzi din nou soneria, dar şi mai prelung, faţă de prima oară. Urmară apoi bătăi violente în uşă. Fusese auzită! Gândul acesta o galvaniză şi ea îşi înfundă dinţii şi mai adânc în pumnul bulgarului.

Înnebunit şi el de durere dar şi de spaimă, Georgi Eof, cu o violentă lovitură de genunchi dată în spatele Irei, o lăsă pe femeie fără suflu, dar nu reuşi să se desprindă de ea. El se încorda şi, schimbând tactica, apăsă ceafa Irei, coborându-i gâtul

la nivelul briciului. În acest fel, se va înjunghia chiar ea.

Un zgomot violent de sticlă spartă se făcu auzit, oprindu-i tentativa. Fără a da drumul victimei sale, se întoarse la timp pentru a observa cum un fotoliu de grădină aterizează pe mochetă, după ce spărsese o fereastră din living. Un bărbat, tocmai se strecura înăuntru prin această gaură.

Era un tip masiv, mustăcios şi osos, care avea în mâna sa dreaptă, un pistolet.

Georgi Eof ghici instantaneu că nu era poliţist. Înainte de toate, trebuia să o omoare pe Ira Cornfeld. Cu toată greutatea sa, el apăsă grumazul ei şi simţi cum, în sfârşit, gâtul femeii intră în contact cu lama briciului. Tânăra femeie scoase un ţipăt atroce, iar bulgarul îşi spuse că şi-a reglat conturile. Lăsând briciul, se ridică, cu degetul mare însângerat, dând nas în nas cu bătrânul parabellum:

Dinspre uşă se auzeau bufnituri, gata s-o dărâme. Spre imensa surpriză a lui Georgi Eof, Ira Cornfeld se sculă brusc de pe canapea, ca un personaj real din filmele „horror”. O tăietură mare îi străbătea gâtul, de unde sângele curgea formând un plastron roşu pe pieptul ei. Cu ochii ieşiţi din orbite, ea se repezi la uşă, urlând ca disperată.

Noul venit se apropie cu precauţie de bulgar, care se zgribuli, gata să sară, dar o violentă lovitură de picior îi strivi testiculele. Fără un cuvânt, Elko Krisantem recidivă până ce Georgi Eof nu mai rămase decât un bulgăre ce gemea pe mochetă. Acum, se aplecă doar să-l scotocească.

Viaţa îl învăţase pe turc ce înseamnă prudenţa.

*

* *

Uşa se deschise violent, spre o viziune de coşmar. Malko nici n-o mai recunoscu pe Ira Cornfeld în postura femeii ce-i apăruse în faţă, plină de sânge şi cu veşmintele rupte. Fără a-l observa, ea vru să iasă afară, continuând să urle:

— Vrea să mă omoare! Săriţi! Ajutor! Era în plină criză de isterie.

Malko o prinse, o forţă să intre în casă şi închise uşa cu piciorul. Sângele curgea abundent din gâtul Irei şi el realiză că femeia era grav rănită. În braţele lui, ea se zbătea din ce în ce mai slab. Un firicel de sânge i se prelinsese pe braţ, în timp ce el se întreba dacă nu mai are şi alte răni. Îl strigă pe Elko.

— Sunt aici, Alteţă, răspunse turcul. Puteţi avansa. Totul e

limpede.

În acelaşi moment, Ira leşină. Malko o simţi cum se înmoaie şi avu doar timp ca s-o susţină şi s-o ducă în living. Dintr-o privire, el evalua situaţia. Un bărbat masiv, în patru labe, încerca să se ridice, aflându-se la doar câţiva paşi de mitraliera cu care se masturbase Ira Cornfeld, în timp ce Malko făcuse dragoste cu ea. El o aşeză pe Ira pe canapea.

— Tipul era pe cale s-o omoare! spuse turcul.

Cel mai urgent lucru era s-o ajute pe Ira. Malko se duse la baie şi reveni cu alcool, prosoape şi vată.

Imediat, el îi pipăi carotidele, verificând dacă sunt intacte, trecând apoi la venele jugulare. Începu să-i cureţe rana cu alcool de 90°, pentru a putea observa gravitatea ei. Ira deschise ochii şi scoase un ţipăt de durere. Bulgarul o privea, îngrozit. Imediat ce îşi va reveni, ea va vorbi, iar pentru el, asta însemna sfârşitul călătoriei lui. Mintea îi fu străbătută de o idee care-i dădu fiori pe şira spinării…

— Elko, supraveghează-l cu atenţie, spuse Malko. Sângele continua să curgă printre degetele sale, dar el îşi dăduse seama că rana nu era gravă. Lama briciului atinsese pielea, pe o lungime de 10 cm, dar superficial, neatingând nici carotida şi nici laringele. Irei îi va rămâne doar o mică cicatrice… El presă pe rană vată îmbibată cu alcool şi aşteptă să înceteze hemoragia. Ira deschise ochii şi gemu.

— Mi-e rău, vreau să mor.

— Nu, spuse Malko. Nu ai nimic.

Privirea tinerei femei se fixă asupra lui, cu o undă de surprindere.

— Malko! Ce-i cu tine aici? Unde e acel odios…

Ea se întoarse şi dădu cu ochii de Krisantem, care stătea în faţa bulgarului.

— Trebuie să chemi poliţia!

— Ce vi s-a întâmplat de fapt? întrebă Malko.

Ea îşi înghiţi saliva şi îşi duse o mână spre gâtul rănit.

— Eu… eu nu înţeleg nimic. El s-a aruncat asupra mea cu un brici în mână. Am crezut că vrea să mă violeze. Dar apoi, chiar a încercat să mă omoare… Oh! Dumnezeule…

Ea izbucni în hohote. Nervii îi cedaseră. Malko o lăsă să se calmeze, apoi o întrebă:

— El este Georgi, cel despre care mi-aţi spus că vă va vizita?

— Da, dar nu mai înţeleg nimic. Întotdeauna a fost un om

corect.

— Acest lucru confirma bănuielile lui Malko… El acoperi pulpele Irei cu resturile fustei rupte. Femeia repetă:

— Trebuie chemată poliţia. Poate că nici nu e singur.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi… După cum vedeţi, nici eu nu sunt singur…

Ea îl privi cu o nedumerire totală.

— Nu înţeleg… Nu vreţi să anunţaţi poliţia?

— Nu imediat, spuse Malko. Dar voi chema o ambulanţă pentru a vă duce la spital…

— La spital! exclamă Ira, cu oroare. E neapărat necesar?

— Nu cred, răspunse Malko, dar aţi suferit totuşi un şoc. Vă voi duce în camera dumneavoastră, deoarece trebuie să vă vorbesc.

El o ridică în braţe, iar ea îi indică drumul. Camera era în întregime tapisată cu blană de vulpe albă. Malko o instală pe Ira în imensul pat jos; sângerarea se oprise. Ea bâlbâi:

— E oribil! Am impresia că am trăit un coşmar. Cum aţi venit?

— V-aţi amestecat într-o afacere ce vă depăşeşte puterile, explică Malko. Arma pe care aţi vândut-o lui Georgi a servit la comiterea unui asasinat politic, nu departe de aici… Noi îi căutăm pe vinovaţi. Omul acesta e singura noastră pistă şi din acest motiv am intrat în contact cu dumneavoastră…, fapt ce nu-l regret. Acum v-am salvat viaţa, deoarece acest bărbat venise să vă omoare, realizând că sunteţi prea periculoasă pentru ei… Dacă nu v-aş fi întâlnit, acum eraţi moartă…

Ira îl privea. Albastrul ochilor lui se întunecase. Ea înţelese perfect.

— Observ că nu sunteţi ceea ce pretindeţi a fi, spuse ea.

— Nu tocmai, confirmă Malko. Lucrez pentru guvernul unei ţări prietene…

— Faceţi parte din Serviciile Secrete? întrebă Ira. Ale cărei ţări?

— Nu vă pot spune asta, mai ales că nu are nici o importanţă. N-aţi auzit vorbindu-se nici de această problemă şi nici de mine.

— Sunteţi cu adevărat austriac?

— Da.

— Numele dumneavoastră este real?

— Da. Deocamdată, între noi există un secret pe care hazardul îl va scoate poate la iveală…

— Ce veţi face cu bărbatul?

— Îl vom interoga, încercând să aflăm cine l-a trimis. La

poliţie, el n-ar spune nimic. Apoi, îl putem confrunta cu dumneavoastră..., cu violul.

— Ticălosul! bombăni Ira. A vrut să mă omoare! Sper că îi veţi...

Ochii ei străluceau de mânie, în retrospectiva terorii prin care trecuse. Malko îşi dădu seama că tremura.

— Am nevoie de un pahar mare cu vodcă şi gheaţă, spuse ea. Mi se învârte capul. Acest nenorocit mi-a făcut rău şi cred că am vânătăi peste tot. Credeţi că cicatricea se va estompa? întrebă ea, neliniştită.

— Sunt sigur, afirmă Malko, înainte de a ieşi din cameră. Elko Krisantem, cu Astra în mână, aşezat pe marginea canapelei, veghea asupra prizonierului. Bulgarul stătea retras, cu mâinile deasupra capului, rotindu-şi ochii mari, injectaţi.

— Încearcă în limba turcă, îl sfătui Malko, vorbind nemţeşte. Poate spune ceva.

— Cum te numeşti? îl întrebă imediat Krisantem, în turceşte.

O lucire de neîncredere veselă apăru în ochii globuloşi ai bulgarului. El afişă brusc un surâs larg, trăsăturile i se destinseră şi el întinse braţele spre Krisantem.

— *Arkadaz!*[15] spuse el în aceeaşi limbă. De ce nu mi-aţi spus de la-nceput că voi sunteţi!

Intrigat, Malko observă brusca schimbare a bulgarului. În timp ce el turna vodca pentru Ira, Krisantem continuă, cu pistolul în jos:

— Ce vrei să spui?

Bulgarul îi adresă o privire aspră.

— Bine, doar am venit să facem aceeaşi treabă, nu? Altfel, acest pederast de Baginziz n-ar fi avut încredere în mine. Credea că eu, Georgi Eof mă va dezumfla şi, că nu sunt în stare să tai gâtul unei nenorocite de curve, cum e asta! Eu, care am omorât atâţia oameni...

Krisantem îl asculta cu lăcomie. Era prea frumos.

— Chiar ai făcut-o? întrebă el.

— Bineînţeles, exclamă bulgarul. Am dorit doar să i-o „trag” acestei mici nenorocite. Apoi... (Făcu un gest expresiv).

Înţelegător, Krisantem ridică din umeri.

— Aveai mai degrabă aerul că te distrezi...

— Nu, nu! Afirmă Georgi Eof. Întârziasem puţin! Ţi-o jur!

[15] Prietene (n.a.).

Apoi… Ştii bine că eu mă supun lui Baginziz.

— Ce spune? întrebă Malko, în germană.

Krisantem îi rezumă totul, folosind aceeaşi limbă. Acest schimb de idei devenea amuzant. Bulgarul îi privea, apoi, arătând spre Malko, îl întrebă pe turc:

— E prieten cu Baginziz?

Elko răspunse cu o întrebare:

— Cine e de fapt acest Baginziz? O lucire de nebunie trecu prin ochii bulgarului.

— Ce? Tu nu…

— Nu, spuse Krisantem, dându-se puţin înapoi, ca să nu fie surprins de saltul celuilalt.

Tăcerea care se aşternu cântărea o tonă. Bulgarul părea a se descompune.

— *Adin ne itoglu!*[16] spuse el în turceşte.

Un înger trecu, cu semiluna turcească pe aripi. Cu un mormăit sălbatic, Georgi Eof se îndreptă spre uşa cu geamuri.

— Nu-l ucide! ţipă Malko.

Cu o supleţe de admirat pentru un bărbat de vârsta lui, Krisantem îl acroşa şi îi dădu un picior în ceafă, în momentul în care acesta se prăbuşea. Gemând, Georgi Eof ateriza în fund. Elko Krisantem se apropie de el, aţintind Astra spre fruntea lui.

— Nu suntem tovarăşi de-ai tăi, spuse el. Chiar deloc! Eu sunt anatolian şi nu-mi plac bulgarii, deci nu ne mai plictisi…

Bulgarul nu răspunse. Malko se apropie de el şi-l întrebă în engleză:

— Georgi, cine ţi-a dat ordinul s-o omori pe Ira Cornfeld? Cine e Baginziz?

Bulgarul nu răspunse; ochii îi jucau în orbite şi părea un şoarece prins în cursă. Vântul glacial intra prin fereastra spartă. Malko repetă întrebarea, când, din spatele lui se auzi o voce rece, ca de mort:

— Pui de căţea! Să spui numele celui care ţi-a ordonat să mă omori, altfel îţi vâr acest vătrai în fund, până ce-ţi va ieşi pe gât.

Malko se întoarse. Ira Cornfeld îşi schimbase hainele rupte cu o rochie mov, iar o eşarfă asortată îi ascundea rana. Desfigurată, cu machiajul şters, ea părea cu zece ani mai bătrână, dar ochii îi străluceau precum ametistele.

---

[16] Nemernicule! (n.a.)

Capitolul VI

Ochii Irei Cornfeld aveau aceeaşi culoare ca şi rochia sa: violet intens. Ea trecu ca o fantomă prin faţa lui Malko, strângând în mâna dreaptă un vătrai, ascuţit ca o lance. Apropiindu-se de bulgar, ea îndreptă vârful spre spatele lui. Georgi Eof se ghemui instantaneu. Malko urmărea scena, gata să intervină dacă lucrurile ar fi mers prea departe. El nu suferea tortura, dar puţină intimidare nu strica.

Ira îl apostrofă pe criminal:

— Nu mişti, nu-i aşa? Spune deci cine ţi-a ordonat să mă omori?

Observând că ea era gata să introducă vătraiul, Malko se repezi şi-l smulse din mâna Irei. Aceasta scuipă, ca o pisică enervată, apucă iar vătraiul şi se îndreptă spre şemineu, unde îl introduse printre vreascurile arzânde, privindu-l pe bulgar cu un surâs duşmănos:

— Când va fi fierbinte, vei vorbi sau îţi va ieşi pe gât... Malko nu se mai opuse isteriei femeii. Ira merse iar la bar şi-şi turnă un mare pahar cu vodcă pură, pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Georgi, vizibil terorizat, o urmărea din priviri. Chiar şi Krisantem rămăsese meduzat. Cu certitudine turcoaicele nu ezitau să-şi mutileze duşmanii, însă, în general, după ce aceştia muriseră deja. Ira Cornfeld ar fi meritat titlul de „anatoliană”.

Georgi Eof se ridică brusc şi, din nou, se repezi spre uşa cu geamuri, dar nici acum nu avu vreo şansă. Krisantem îi trase un picior în burtă, care-l îndoi, făcându-l să urle de durere.

— Leagă-l! ordonă Malko.

— Aveţi în bucătărie, tot ce vă trebuie, spuse Ira, mereu la bar, cu faţa congestionată de vodcă, dar şi de emoţie.

Malko, care acum cunoştea casa, găsi cu uşurinţă o frânghie pentru întins rufe şi pe care i-o aduse lui Krisantem.

Într-o clipă, turcul îl legă fedeleş pe bulgar, care nici nu se mai apăra. Ira îşi sorbea vodca, în linişte.

Malko, gânditor, îl privea pe prizonier. Ce era de făcut? Câmpul său de mişcare era limitat. Nu-l putea da pe traficant pe mâna poliţiei, dar nici nu-l putea reţine la infinit în această casă. Nu vedea însă nici posibilitatea transportării lui la sediul CIA din

Berna, pentru un „interogatoriu” grăbit… Elveţia era o ţară în care drepturile omului erau respectate.

— Ce înseamnă numele pe care l-a pronunţat?

— Baginziz, explică Krisantem, este o poreclă care înseamnă „singuratic” sau „pustnic”, iată paşaportul lui Georgi.

Malko privi actul: Georgi Eof, născut pe 14 noiembrie 1932 la Kurdzahal, Bulgaria. Comerciant. Avea vize turceşti, iugoslave, elveţiene şi ştampile din Italia, Grecia, Cipru…

Malko se apropie:

— Cine e Baginziz?

Bulgarul scoase câteva cuvinte în turcă, urmate de o lovitură zdravănă, dată de Krisantem.

— Elko! exclamă Malko.

— A spus că vă va sodomiza, Alteţa Voastră…, spuse turcul, indignat.

Era un urât început de conversaţie… El repuse întrebarea:

— Cine e Baginziz?

— Va veni să vă taie testiculele, răspunse bulgarul, arogant, vorbind acum în franceză.

Elko Krisantem se simţi obligat să-i dea iar un picior, de data asta în nas, fapt ce-i declanşa bulgarului o hemoragie instantanee..!

— Alteţa Sa ţi-a spus o întrebare, spuse Krisantem în turceşte. Tu trebuie să răspunzi…

Georgi Eof scoase un grohăit, încercând să scuipe sângele, înţelesese că trebuia să tragă de timp, ceilalţi neputându-l reţine la infinit. Odată ce ar fi fost dus la poliţie, pericolul nu mai părea iminent. Oricum, Ira Cornfeld era în viaţă şi el se putea sfătui cu avocatul său.

Malko se îndreptă spre bar şi-şi turnă un pahar cu apă. Ira Cornfeld părea a fi căzut într-un fel de prostaţie. Profitând de ocazie, Krisantem puse piciorul peste laringele bulgarului şi apăsă puţin.

— Cine e Baginziz?

Georgi Eof îşi înfrânse teama şi tăcu, după care spuse cu greu…

— Nu pot să vorbesc. Mă vor ucide.

Cu siguranţă, acesta era cel mai adevărat lucru pe care-l spusese până acum.

Malko îl auzise, dar privirea sa care se încrucişa cu cea a prizonierului, nu-l încuraja deloc. Se găsea în impas, iar pista lui

risca să se oprească aici. Trebuia să-l prevină pe Harry Soames asupra situaţiei. Poate că acesta avea vreo idee.

— Pot să dau un telefon din camera dumneavoastră? o întrebă pe Ira.

— Vă rog, spuse ea, absentă.

Malko se puse pe treabă. Harry Soames nu se afla la *Hilton,* dar nici Max Barney. Încercă la sediul din Berna, dar telefonista, după o lungă aşteptare, îi promisese că-l va suna, dacă lasă numărul de telefon. Tocmai reflecta dacă să sune sau nu la Langley, când auzi un urlet feroce. Se repezi la uşă vrând s-o deschidă, dar nu reuşi: Ira Cornfeld îl încuiase înăuntru!

Un nou ţipăt îi îngheţă sângele-n vine. Ca un nebun, se aruncă cu umărul asupra uşii, lovindu-se. Aceasta pârâi, dar nu cedă. Repetă încercarea încă o dată, încă de zece ori, timp în care de dincolo se auzeau urlete ce dovedeau că se petrece ceva oribil.

— Krisantem, urlă Malko.

Normal, turcul nu auzi. El mai forţă încă odată şi cu un efort supraomenesc, reuşi să scoată uşa din ţâţâni, ţâşnind pe culoar şi ajungând îl living.

Aici, Malko se opri, oripilat de spectacolul ce i se oferea. Ira Cornfeld stătea aplecată deasupra bulgarului, mâncându-l din ochi pe Krisantem, ce stătea pe vine lângă prizonier, cu laţul său petrecut în jurul gâtului acestuia.

Pantalonii lui Georgi Eof erau daţi în jos, dezvelindu-i două fese negre ca două măsline. Vârful vătraiului dispăruse între ele.

Tânăra femeie îşi dusese planul la îndeplinire... Malko se repezi:

— Ira! Lasă-l!

Ira Cornfeld întoarse capul. Era total schimbată şi un rictus de ură îi deforma gura sa frumoasă.

— Duceţi-vă dracului! spuse ea, simplu. Acest nenorocit ori va vorbi, ori va crăpa.

Ea continuă să învârtă vătraiul, împingându-l şi mai adânc în intestinul bulgarului, care scoase un nou urlet şi îşi pierdu cunoştinţa. Malko realiză că vătraiul intrase circa 20 cm în corpul bulgarului! El o trase pe Ira Cornfeld, smulgând-o de lângă cel torturat. În pofida loviturilor ei de picioare, o trânti pe canapea.

— Elko, spuse el, orbit de furie, este nedemn pentru dumneavoastră. Împiedicaţi-o să reînceapă.

Turcul plecă ochii-n jos, deloc convins şi murmură o scuză vagă. Niciodată nu practicase „lupta de dantelă”.

Lăsat în voia lui, vătraiul se înclină, scoţându-l pe Georgi Eof din sincopă şi provocând un nou concert de urlete.

Ira se ridică precum o cobră şi îl înfruntă din nou. Din gura ei ieşeau o grămadă de obscenităţi. Cu siguranţă, nu fusese educată într-o mănăstire, gen *„Couvent des Oiseaux”…*

— Trebuie să chemăm o „Salvare”, spuse Malko.

La cuvântul salvare, Ira tresări.

— Aici mă aflu la mine în casă! schelălăi ea. Nu doresc să fie îngrijit…

Femeia era în plină criză de isterie. Discret, Elko desfăcu laţul din jurul gâtului bulgarului şi imediat, acesta începu să grohăie ca un porc strangulat… Durerea era probabil atroce.

Cu ochii scoşi din orbite, Ira încercă din nou să manevreze vătraiul. Enervat, Malko o luă în spinare, căutând un loc în care s-o închidă. El o târî până în salon, unde o încuie, neputând evita nişte zgârieturi şi o ploaie de injurii.

Răsuflând uşurat, Malko reveni transpirat în living. Elko stătea aplecat peste bulgarul ce gemea să-ţi frângă sufletul. Când îl văzu, Krisantem, zâmbi, spunând:

— S-a hotărât să vorbească.

— Ce i-ai făcut? întrebă Malko, oripilat din start.

— Nimic, vă jur. L-am ameninţat doar că vom pleca şi-l vom lăsa singur cu ea.

*

* *

— Cine este Baginziz? întrebă Malko.

Bulgarul transpira cu picături mari, având faţa crispată de durere, iar ochii ieşiţi din orbite erau marcaţi de riduri vineţii.

— Juraţi că nu-i veţi spune niciodată…

— Da, promise Malko.

— Este Celk Osman, murmură Georgi Eof, cu voce de muribund, criminalul cel mai periculos al „Lupilor Cenuşii”. La 17 ani, asasinase deja 22 de persoane, la Istanbul. Fusese condamnat la moarte, dar complicii săi din armată l-au ajutat să evadeze.

Malko asculta, mai degrabă neîncrezător: „Lupii Cenuşii” fusese o organizaţie turcă de extremă dreapta, care nu-i atacaseră niciodată pe americani… De ce acest Celk Osman ar fi omorât un agent CIA?

— Acest Osman v-a cumpărat arma Herstall?

— Da.

— Unde şi când?

— L-am întâlnit la Sofia, la hotel Vitoşa, acum două luni. Se afla în Bulgaria cu un paşaport fals. Mi-a cerut să-i procur un Herstall şi mi-a dat întâlnire în Cipru, peste o lună. Atunci i-am dat arma.

— De ce dorea neapărat numai acest tip de armă? Bulgarul îşi trase sufletul, înainte de a răspunde. Avea tenul cenuşiu şi fruntea acoperită de sudoare.

— Pentru a onora un important „contract”, declară el. Acesta i-ar fi adus o grămadă de bani. Numai că el nu e un trăgător de elită. Are mare curaj, dar ţinteşte prost. Din această cauză a vrut o armă cu 13 cartuşe. În ţările din Est, nu se fabrică aşa ceva, iar Herstallul e foarte bun…

— Unde i-aţi livrat arma?

— La Limassol, într-o cafenea.

— Ce cafenea?

— Nu-mi amintesc.

— Cum v-aţi dat întâlnire cu Celk Osman?

— Mi-a telefonat la hotel. Ştia că sosisem.

Malko asculta, din ce în ce mai intrigat.

— El e turc, nu-i aşa? De ce se găsea în zona grecească?

— Trece mereu dintr-o zonă în cealaltă. Cunoaşte mulţi oameni care îl protejează…

— Descrieţi-mi-l.

Georgi Eof îşi înghiţi saliva şi începu:

— E slab, cu părul scurt, cu ochii foarte înfundaţi în orbite. E mereu foarte calm, totuşi, mereu se teme. Mulţi vor să-l omoare. I s-a promis că dacă duce acest „contract” la bun sfârşit, va obţine mulţi bani şi un paşaport valabil… şi că nimeni nu-l va mai găsi. Cu toate acestea, se teme. E obligat să continue a omorî, pentru a, putea trăi şi a aduce servicii celor ce-l ajută…

— Cui?

— Nu ştiu. Cunoaşte multă lume. Se ştie că e capabil de orice şi că se încadrează în termenele date.

— Cine sunt persoanele care îi dau ordine?

— Nu ştiu. Probabil, oameni din organizaţia sa.

— Ce făcea în Cipru?

Georgi Eof se răsuci, palid de durere, cu ambele mâini apăsate pe burtă. El reluă…

— Nu ştiu. Avea o întâlnire, în legătură cu „contractul”.

— De ce dorea el s-o ucideţi pe Ira Cornfeld?

Bulgarul răspunse, aproape imperceptibil:
— Din cauza armei Herstall.
— Deci aţi luat legătura cu el, după ce o folosise? Cum?
— Prin cineva care îl cunoştea.
— Cine?
— Un turc. Nu-i cunosc prenumele, Aldan.
— Ce v-a promis pentru această crimă?
— Vă jur că nimic, se strâmbă bulgarul. Mi-a spus doar că mă va ucide dacă n-o voi făptui şi că va afla asta din ziare. Mi-a fost teamă. Tipul e nebun. La 16 ani, îşi omorâse toată familia, tăindu-le gâtul, iar pe copii, lovindu-i de copaci.
Avea de ce să-i fie frică de un asemenea personaj… Malko îi privea chipul înspăimântat. Traficantul se condamna singur la moarte şi era conştient de acest lucru. Lui Malko îi lipsea însă informaţia vitală.
— Unde se ascunde Celk Osman, în Cipru?
— V-am spus că nu ştiu. El a fost cel care m-a contactat. E un tip extrem de prudent.
Tăcu şi închise ochii.
Malko, perplex, îi contemplă rana. Obţinuse informaţii preţioase, certe, dar insuficiente pentru a-l găsi pe Celk Osman. Era convins că traficantul nu-i spusese încă tot ce ştia.
— Vreau să aflu cum poate fi contactat Celk Osman, repetă el. Până ce nu-mi veţi spune, nu voi chema „Salvarea”.
— Nu ştiu, gemu Georgi Eof. Lăsaţi-mă, mi-e rău.
Privirea lui Elko Krisantem mângâie vătraiul cu drag… În clipa în care Malko se pregătise să-i pună o nouă întrebare, o detunătură zgudui vila, venind dinspre salonul în care o încuiase pe Ira Cornfeld. Malko se repezi în salturi.
După zece secunde, Ira Cornfeld ţâşni în living, cu un aer mai puţin desfigurat, dar la fel de răutăcios. În mâna dreaptă strângea un enorm Police Python 37 Magnum, pe buze având un surâs sadic. Ea se apropia de Georgi Eof, care scoase un urlet de groază.
— Nu ştiţi să vorbiţi cu drojdia societăţii, spuse ea. Mie însă îmi va spune de ce a vrut să mă omoare.
— Ira!
Malko se întrerupse, dar ţeava armei se îndreptă spre el.
— Lăsaţi-mă în pace, sau jur că vă voi omorî, spuse ea, sec.
Lui Malko nu-i fu necesar mult timp pentru a-şi da seama că vorbea serios. Nici Krisantem nu avu timp să-şi atingă Astra…

Ochii bulgarului păreau a ieşi din orbite…

— Vrei să jucăm ruleta rusească? întrebă ea. Terorizat, acesta negă cu capul.

— Cine ţi-a ordonat să mă omori?

— Baginziz! Celk Osman, murmură bulgarul.

— Unde se află el acum?

— În Cipru.

Ţeava ventilată a armei Police Python se îndreptă spre nasul lui, sfârşind prin a-i zdrobi cartilajul. Sângele ţâşni imediat din nări, iar Georgi Eof urlă.

— Răspuns greşit, spuse calm Ira. Nu e suficient de precis. Linişte.

Cu mâna stângă, ea învârti trăgaciul şi apăsă extremitatea ţevii pe tâmpla bulgarului.

— Primul tur al ruletei ruseşti, anunţă ea, ca la cazinou.

— Nu, urlă Georgi Eof. Voi vorbi!

— Repede.

— Nu ştiu unde se află! ţipă el. Încontinuu umblă între cele două zone, dar nu stă multă vreme în acelaşi loc. Doarme întotdeauna în locuri diferite…

— Cum îl putem întâlni?

Din nou, linişte.

— Idiotule!

— Nu trageţi! imploră bulgarul. Trebuie să-l întâlniţi pe Leptos, în Limassol. Acolo se ştie unde poate fi găsit…

— Cine e Leptos? întrebă Malko, impresionat de eficacitatea Irei. Unde îl putem găsi?

— Nu ştiu nimic mai mult, am uitat numărul lui de telefon! ţipă Georgi Eof cu voce isterică. Vă jur! Vă jur!

El se tăvălea pe toate părţile, ca un şarpe tăiat în două. De data asta, transpirase de sinceritate.

— Bine, spuse Ira.

Indexul său apăsă pe piedica armei. Detunătura fu teribilă. Capul bulgarului păru că se pulverizează într-o jerbă purpurie, ce căzu violent pe sol. Un ochi ieşit din orbită, rămăsese suspendat pe obraz, ţinut de nervul optic… Din calota craniană spartă, sângele ţâşnea împreună cu fragmente de creier. Ira se arăta calmă ştergându-şi arma.

— E cam nedrept, spuse ea. Erau şase cartuşe în această armă. El ştia că va pierde…

Ochii ei aveau o luciditate de nebunie.

— Cred că nu v-aţi gândit că aveam de gând să las să-mi scape un astfel de nenorocit, care m-a violat şi a vrut să mă omoare…

Malko privea trupul inert. Acum ştia unde trebuie să caute în Cipru, numai că moartea traficantului nu va rămâne neobservată. Misteriosul Celk Osman va avea timp să dispară… Era posibil ca misiunea lui să fie superimportantă, pentru ca un bulgar să vină din alt colţ al Europei şi să încerce lichidarea unui martor jenant…

Vocea calmă a Irei, îl aduse la realitate.

— Voi chema poliţia.

Asta ar fi însemnat o catastrofă.

Capitolul VII

Malko puse o mână fermă pe cea a Irei Cornfeld, care ridicase receptorul.

— Aşteptaţi!

Ea îi întoarse o privire rece, fără a-i păsa de corpul ce zăcea pe mochetă.

— De ce? Nu risc nimic! Puteţi pleca înainte de sosirea lor. Acest ins s-a strecurat la mine-n casă, vrând să mă omoare. Eu m-am apărat cu o armă şi l-am ucis. Poliţia elveţiană mă va felicita. Aici, vă aflaţi într-o ţară civilizată... în plus, nu vreau să mă amestec în afacerile dumneavoastră.

— Aţi făcut-o deja, remarcă Malko, chiar în momentul în care aţi schimbat arma Herstall contra Radomului. Dacă faceţi public atacul al cărui obiectiv aţi fost, toate ziarele vor prelua ştirea, iar cel care l-a trimis pe ucigaş, va scăpa, trimiţând apoi altă persoană. În plus, vă atrag atenţia că victima dumneavoastră nu arată extrem de „prezentabil”.

El văzu cum privirea Irei devine şovăitoare.

— Aţi putea să mă protejaţi... începu ea.

— E greu, spuse Malko, chiar aproape imposibil. Nu există decât o singură soluţie pentru a evita riscurile: nu chemaţi poliţia. Mâine dimineaţă, veţi pleca într-o excursie, fără a menţiona ţinta călătoriei. Celk Osman va crede că Georgi Eof nu v-a găsit. Ei oricum, nu comunică cu uşurinţă. Când veţi reveni, totul va fi rezolvat...

Tânăra femeie frisonă, cu tot aerul rece care pătrundea prin fereastra spartă. Mirosul neplăcut de sânge începuse să se răspândească prin cameră. Ira Cornfeld reflectă câteva minute, apoi arătă spre cadavru:

— Şi ăsta?

— Ne vom ocupa noi, spuse Malko. Aveţi o grădină, nu-i aşa? Acolo va fi un loc provizoriu, tocmai bun de îngropat...

Ira Cornfeld se dădu înapoi, dezgustată:

— În grădina mea!

— E dificil să-l îngropi la vecini, remarcă Malko.

— Putem să-l aruncăm în lac, propuse Krisantem.

— Hai să fim serioşi, spuse Malko. Omul nu trebuie să fie găsit

nici de poliţie, dar nici de prieteni şi oricum, nu înainte de a ajunge noi la cel care l-a trimis.

Fatalistă, Ira Cornfeld dădu din umeri. Oboseala şi violenţa acestei seri, se făceau simţite.

— Foarte bine, spuse ea. Voi proceda aşa cum m-aţi sfătuit. Voi pleca mâine dimineaţă. În hangarul de lângă piscină, găsiţi lopeţi. Eu nu doresc să văd nimic. Mă voi duce să mă culc, iar voi veţi încuia, atunci când veţi pleca.

Malko o urmă până în camera sa, unde Ira căzu pe pat, suspinând.

— Ce nebună am fost, spuse ea cu amărăciune. Un frumos colecţionar de arme, îndrăgostit de mine…

— Nu fiţi cinică, spuse Malko. Voi fi încântat să vă revăd. Vă las şi numărul meu de telefon din Austria. Sunaţi-mă săptămânal. Eu vă voi ţine la curent cu noutăţile.

Ea luă cartea de vizită şi o aruncă pe pat.

— Nu vă voi mai revedea, decât dacă voi fi obligată, şopti ea. Puneţi ustensilele la locul lor.

Malko se alătură lui Krisantem, care trăgea de cadavru, după ce-i învelise capul într-un prosop, pentru a nu lăsa dâre de salivă… Bulgarul avea parte de o înmormântare de lux. Metrul pătrat din groapa sa valora mai mult decât tot ce câştigase el, în viaţa sa aventuroasă. Pentru el, totul se sfârşise, dar pentru Malko, treaba de-abia începea: trebuia să-l găsească pe Celk Osman.

*

* *

Apartamentul lui Malko mirosea cumplit a fum de ţigară. El era singurul care nu fuma. Max Barney nu se mai oprea, Harry Soames părea să fi adormit cu ţigara în gură şi noul venit, Herbert Leonard, analist, specialist în probleme de terorism, venit special din Frankfurt, avea o pipă în gură. Se scurseseră pe puţin 24 ore de la masacrul din Lausanne. Ira Cornfeld plecase cu primul zbor spre Mombasa, în Kenya, iar Georgi Eof se odihnea cu faţa spre lacul Leman. Telexurile funcţionaseră din plin.

— Herbert, spuneţi-ne tot ce ştiţi despre acest Celk Osman, îl rugă Harry Soames.

Herbert Leonard trase o fişă dintr-o mapă de 40 cm. grosime; el avea câte una pentru fiecare terorist înregistrat de CIA, cu biografia, evoluţia sa politică, prietenii şi obiceiurile acestuia, precum şi crimele făptuite.

— Este unul dintre cei mai periculoşi criminali din lume, spuse americanul. Celk Osman a omorât un jurnalist turc şi zeci de comunişti. Poliţia turcă îl caută în zadar, din clipa în care a evadat dintr-o închisoare militară, cu ajutorul unor complici din interior. Prezenţa lui a fost semnalată în Liban, în Bulgaria, în Turcia şi în Italia. Se pare că, dispune de bani şi de documente false. Fotografia pe care o deţin e de-acum doi ani…

Malko luă fotografia şi întrebă:

— Pot s-o păstrez? Cum de nu ne-am gândit la el mai devreme?

Herbert Leonard se tulbură vizibil.

— Fişele au fost defectuos întreţinute. Osman era considerat mereu „în afara circuitului”, în închisoare la Istambul. Asta se întâmplă uneori…

— Nu a fost niciodată implicat într-un atentat antiamerican? întrebă Harry Soames.

— Nu! răspunse Herbert Leonard, „Lupii Cenuşii” sunt specializaţi în special în lupta anticomunistă… Dar, în urma unor regrupări, anumiţi şefi ai lor s-au infiltrat în KGB…

Din ce în ce mai simplu.

— John Hence a fost şeful secţiei CIA din Ankara, sugeră Max Barney. Nu ar putea fi o veche reglare de conturi?…

— Extrem de improbabil, observă scurt Malko. Ar fi fost o întâmplare miraculoasă ca Celk Osman să dea tocmai peste John Hence. Aţi găsit ceva în legătură cu Georgi Eof, cu ajutorul documentelor pe care vi le-am dat?

— Încă nu, explică Max Barney. Calculatoarele caută, iar noi am cerut date tuturor secţiilor implicate, cu menţiunea *„Extremă atenţie”…* În 24 de ore, vom afla mai multe.

— Dar despre acel Leptos din Cipru?

— E un traficant notoriu. Nu are dosar politic. COS[17] din Cipru, Robert Harriman, mi-a telefonat cu o oră în urmă…

Harry Soames trase un fum din ţigara sa.

— Dragă Malko, spuse el, în Cipru nu mai aveţi decât o treabă de aflat. De altfel, noi am dat deja ordinele necesare. Am aranjat cu divizia specială de acolo, ca să fiţi însoţit de doi bodyguarzi: Chris Jones şi Milton Brabeck. Îi veţi întâlni mâine pe aeroportul din Atena. Domnul Barney vă va da toate detaliile.

Malko nu păru deloc surprins. De obicei, nu-l, gratificau atât de

[17] Şeful secţiei (n.a.).

uşor cu o protecţie atât de costisitoare. Ori cota sa urcase, ori CIA avea suficiente motive pentru a crede că voiajul său în Cipru, nu era doar o cură de sănătate… Cele două „gorile” propuse, constituiau crema acestei meserii…

— Mulţumesc, spuse el. Prevăzusem să-l iau cu mine pe Elko Krisantem, care s-a dovedit extrem de eficace.

— De ce nu? aprobă Harry Soames, cu un gest de generozitate. Această problemă este extrem de importantă şi trebuie să avem totul de partea noastră. Nu ezitaţi să ne cereţi lucruri suplimentare, dacă le necesitaţi.

Malko nu-şi revenea. Dacă ar fi cerut o caleaşcă cu doi lachei, i-ar fi dat-o. CIA se schimbase.

— Aţi devalizat Fort Knox? întrebă el. Harry Soames surâse, exalând pe nas fumul de ţigară.

— Nu! Avem doar un nou preşedinte care doreşte ca totul să se termine cu bine şi noi să câştigăm, în special când e vorba de pielea sa. Langley îmi trimite zilnic, sute de telexuri. Sunt mândru să renasc secţia din Cipru… Găsiţi-l pe Celk Osman şi, în primul rând, pe cei care se află în spatele lui. În Cipru va pleca şi domnul Leonard, ca să câştigăm timp în identificarea eventualilor suspecţi. Dosarele lor sunt complete.

Herbert Leonard aplecă modest capul în jos. De câţiva ani buni, el se ocupa de fişierul său. Era un adevărat *„Who’s who”* al terorismului.

Malko era încântat că va părăsi Geneva, care, de altfel, nu era decât o imensă Bancă, sprijinită pe un fundal de tristeţe. Ira Cornfeld fiind plecată, Elveţia nu mai prezenta nici un interes pentru el.

— Domnule Leonard, întrebă el, nu aţi găsit nimic în fişierele dumneavoastră care să se asemene cu persoana apărută în bar, cu puţin înaintea triplului asasinat?

— Este o întrebare care mi-a mai fost pusă deja, replică Herbert Leonard. Nu ştiu nimic.

— Robert Harriman e în Cipru de doi ani şi vă va putea ajuta, completă Harry Soames. Totuşi, dacă acţiunea dumneavoastră va trebui să se interpună cu „Homo”, respectaţi regulamentul: nimic nu trebuie să-i implice pe membrii CIA. Altfel spus, asasinaţi-i discret, chiar dumneavoastră însuşi.

Malko căzuse pe gânduri, intrigat. Ce va descoperi oare pe această insulă ascunsă în fundul Mediteranei şi foarte apropiată de Orient?

*

* *

Aerul avea deja un miros aromat. Grecia nu prea semăna cu Europa. Malko privea sala de aşteptare a Companiei Aeriene Olympic. Acum o oră, un Airbus ai Companiei Air France îl adusese de la Paris, unde stătuse pentru o seară, reprinzând gustul de viaţă. Clasa „afaceri” fiind deja plină, el călătorise în ECO, aflându-se în mijlocul unui roi de „pisicuţe” ce profitau de tarifele „zborurilor de weekend”, pentru a se iniţia în faţa monumentelor străvechi.

Un autobuz se opri în faţa clădirii, debarcându-şi pasagerii. Printre primii care coborâră, se găseau doi bărbaţi masivi, în costume gri, cu pălării negre, cu umeri de docher şi minunate cravate multicolore: Chris Jones şi Milton Brabeck, adică forţele titanice ale CIA.

Malko se îndreptă spre ei.

— Chris! Milton!

De bucurie, ei îmbrânciră câţiva pasageri, în dorinţa de a se fofila spre uşă. Priviţi de aproape erau impresionanţi: 1,90 în, 130 kg şi ochi cenuşii, reci, pătrunzători, ce despicau chiar şi un pai. Nu se schimbaseră deloc, cu excepţia câtorva fire cărunte şi a micilor riduri din jurul ochilor. Pumnul lui Milton Brabeck semăna cu o presă hidraulică, iar bătaia pe umăr cu care îl întâmpină Chris Jones pe Malko, ar fi putut dărâma chiar şi un perete de grosime medie. Ignorând starea lor de spirit, ei serveau CIA şi, câteodată pe Malko, cu un devotament orb.

— Chris, te-ai îngrăşat, remarcă Malko.

„Gorila” îşi supse, stomacul şi se aplecă spre Malko, ca pentru a-i încredinţa un secret.

— Oricum, nu de la „crăpelniţă” M-am umflat doar în timpul zborului cu Air France. Pentru prima dată, Compania nu ne-a mai tratat ca pe nişte animale, lăsându-ne să zburăm cu o linie „de doi bani”, aşa cum procedează de obicei. În avionul cu care am plecat, mâncarea era „super”, asezonată chiar cu vinuri franţuzeşti. Apoi, în Olympic, erau măsline la discreţie. Asta m-a umflat. Spuneţi-mi, acolo unde mergem se găseşte ceva bun de mâncat?

— În tot cazul, măslinele sunt excelente, promise Malko. Doar sunt specialitatea ţării.

Chris Jones nu credea decât în Dumnezeu, ape poluate şi mâncăruri exotice. Adică în tot ce nu era T-Bone-Steak şi

hamburger.

— Sper că acolo nu există păduchi, spuse Milton Brabeck.

— Grecia este membră OTAN., afirmă Malko, cu severitate.

— Să-l ia dracu de OTAN, spuse Milton cu voce scăzută, el neavând încredere în europeni. În ochii lui, locuitorii Californiei erau deja nişte venetici… Deci, o insulă din Mediterană…

Cele două „gorile” îl văzură imediat pe Elko Krisantem, rămas discret pe o banchetă.

— Elko! *Old son of a bitch!*

Reîntâlnirea celor trei fu la fel de emoţionantă, ca şi primirea Legiunii de onoare. Primul lor contact, la Istambul, cu 15 ani în urmă, se petrecuse cu totul altfel, cele două gorile şi Elko Krisantem, încercând fiecare să se trimită… *ad patres...* Timpul pusese totul în ordine. O undă de interes străbătu ochii cenuşii ai lui Chris Jones.

Pasagerii pentru zborul lor erau deja rugaţi să se prezinte. Ca printr-o minune, Chris Jones se regăsi la clasa întâi.

*

* *

O tăbliţă cu un cap de mort, urât desenat, apăru pe partea dreaptă a drumului, după o curbă. Conducerea maşinilor pe stânga, făcea ca drumul să pară şi mai greu de parcurs. Ruta Larnaca-Nicosia era principala arteră a insulei.

— Iată linia Attila, anunţă Robert Harriman, ce conducea un Chevrolet, aproape fără amortizoare. Uitaţi-vă la soldatul turc de acolo.

Şeful secţiei CIA venise să-i întâmpine la aeroport. Scund, cu ochelari cu lentile groase şi cu o vestă în carouri, semăna cu un reprezentant al unei firme de aspiratoare. Chris, Milton şi Elko, înghesuiţi în spate, îşi suciră gâtul pentru a vedea linia imaginară…

Acest peisaj auster, ce făcea legătura cu micul aeroport, nu părea deloc încurajator. După zece minute, ei trecuseră de linia Attila, care se prelungea cu viraje gen „agrafă”. Cei 60 km ce mai despărţeau Larnaca de Nicosia, păreau interminabili. Singurul lucru bun: temperatura era moderată.

Ei traversară în sat, iar Malko observă că fiecare casă avea deasupra un aparat ciudat, ce semăna cu o morişcă.

— Ce sunt astea? întrebă el.

— Energie solară, răspunse Robert Harriman. 90% din case au aşa ceva.

Un camion imens trecu în sens invers, după care văzură şi semnul *freeway,* ce arăta spre colinele Nicosiei.

— Iată autostrada scandalului! anunţă Harriman. Au construit 15 km., cu credite pentru 100... Restul a dispărut în buzunarele prietenilor Preşedintelui. Profitaţi! Este singura din Cipru. Iată şi *Hiltonul!*

Hotelul era dreptunghiular şi avea dimensiuni moderate, cu un apendice în construcţie, spre Makarios.

Malko înainta câţiva paşi, oprindu-se la intrarea în bar. Pianul era mut, iar în *Paddock* era pustiu. Aici fusese omorât John Hence. Robert Harriman îi spuse:

— Domnul Leonard a sosit deja şi se află în camera 410. În plus, am primit un telex, în legătură cu Georgi Eof. Acesta a lucrat la *Kotex*[18] înainte de a face afaceri pe cont propriu. El avea legături strânse cu Serviciile bulgare. După istoria din Langley, nu putea trece la acţiune fără a avea undă verde de la ei... Cât despre Leptos, pe acesta îl mai cheamă Stavros şi are adresa: Ayia Phlaxis Street, 130, în Limassol. Nu am avut nici un contact cu el.

— Mulţumesc, răspunse Malko. Altceva?

— L-am avertizat pe cel cu care vom lua legătura aici. Se numeşte Mathias Elefteros, e ziarist şi are o cârciumă. E foarte descurcăreţ şi vorbeşte engleza. Cârciuma lui se numeşte *Afrodita,* este în Stasinos Avenue, unde el poate fi găsit zilnic, seara. Dacă nu sunteţi prea obosit...

*

* *

Malko, la volanul unui Ford închiriat, urca pe strada Makarios, spre meterezele ce înconjurau vechiul oraş. Cele două „gorile” şi Krisantem rămăseseră la hotel. Pentru moment se păzeau, de „low-*profile*[19]*”...*

Cu toate că nu era decât ora 11 seara, te puteai crede într-un oraş mort: nici trecători, dar nici maşini. Bulevardul era şi el pustiu. În sfârşit, Malko reperă o firmă de neon pe care scria *Afrodita;* era o clădire micuţă, în fundul unei grădini... Părea închis.

El traversă grădina, coborî câteva trepte, împinse o uşă şi fu imediat asurzit de muzică şi cântece. Tineri de ambele sexe,

---

[18] Organizaţie bulgară de stat (n.a.).

[19] A nu se face remarcat (n.a.).

înghesuiţi în jurul unor mese rustice, reluau refrenul în cor, într-o fumăraie de nedescris… Era ca un ostrov într-o insulă pustie şi sinistră. Malko se strecură printre mese, până ajunse la barul în faţa căruia stăteau nişte mustăcioşi care beau uzo, sub un imens portret al lui Makarios. Barmaniţa, în bluginşi şi pulover şi care avea o faţă ovală, se aplecă spre el, întrebând:

— *What de you drink?*[20]

Părul lui blond şi ochii aurii dovedeau că era străin.

— Mathias e aici?

— Da! Cântă.

Era chitaristul din orchestră. Malko ceru un uzo, privind în jur. La un moment dat, muzica încetă şi barmaniţa se apropie de chitaristul cu mustaţă ca „trasă pe oală”. Imediat, acesta se îndreptă spre Malko.

— Mă căutaţi? întrebă el.

— Vin din partea lui Bob Harriman, explică Malko.

— Ah! spuse cipriotul.

El se întoarse spre prietenii săi şi spuse în engleză, apoi în greceşte:

— Un ziarist european. Bine aţi venit…

Malko fu nevoit să dea pe gât o jumătate de duzină de uzo. Mathias avusese prezenţă de spirit, găsindu-i „acoperire” în nici zece secunde… Un alt chitarist reîncepu să cânte şi cântecele fură reluate. După câteva momente, Mathias îi făcu un semn lui Malko şi ei se strecurară printre beţivani.

Afară, prin comparaţie, liniştea te izbea. Mathias Elefteros îşi mângâia mustaţa.

— Vă pot ajuta?

— Sper, răspunse Malko. Stavros Leptos? Vă spune ceva acest nume? Locuieşte în Limassol.

— Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu sigur. Cred că e implicat în anumite traficuri.

— Eu cred numai ceea ce văd, spuse Mathias. El are o afacere de import-export, dar în Liban se face trafic cu multe produse, sau cel puţin aşa se spune. E vorba de droguri, de arme. În timpul evenimentelor din Beyrouth, el a câştigat mulţi bani. Foştilor barcagii le cerea 100 dolari, pentru a-i lăsa să plece pe ruta Beyrouth-Limassol…

— Îl cunoaşteţi?

[20] Ce doriţi să baţi? (n.a.).

— Nu..

— Găsiţi vreo metodă pentru a vi-l apropia?

Un grup gălăgios trecu pe lângă ei, timp în care tăcură amândoi.

— De fapt, ce doriţi de la el?

— O informaţie, spuse Malko. O voi plăti scump.

Cipriotul îşi mângâia în continuu mustaţa.

— Cu siguranţă era un tip neîncrezător. Puteţi încerca să vă daţi drept ziarist... în cazul în care nu e prea bătător la ochi. Oricum, trebuie să mergeţi la Limassol.

— Puteţi merge cu mine?

— Mâine, nu! Vă pot da însă pe altcineva, adică pe Andrula, barmaniţa. Ea are nevoie de bani, vorbeşte engleza şi nu e proastă.

— Ea ştie că...

— Nu! E chiar mai bine! Îi veţi spune ce veţi crede de cuviinţă, de exemplu că realizaţi o anchetă asupra traficului de arme. Asta o va amuza.

— Bine, acceptă Malko.

Nu era prea încântat de ideea de a se lansa cu această necunoscută, într-o afacere clasificată *„Extremely Sensitive”.* Dacă cei de la contraspionaj ar fi aflat asta, ar fi urlat precum animalele. Dar, necesitatea face legea.

— Veniţi, propuse Mathias. Vom reintra şi o voi întreba. Zgomotul din interior era acelaşi. Mathias o trase într-un colţ pe tânăra barmaniţă şi după o îndelungată conversaţie, i-o aduse lui Malko, arborând un aer triumfător.

— Ea este Andrula şi va merge mâine cu dumneavoastră. Unde şi la ce oră vă veţi întâlni?

— La *Hilton,* în hol, la ora 9, propuse Malko. Voi aduce şi un fotograf.

Andrula aprobă, entuziasmată. Chipul ei plin de viaţă, era departe de a fi respingător, iar sânii, liberi sub un pulover, păreau fermi, ca şi cum ar fi fost clădiţi dintr-un bun aluat. Ochii ei negri îl cercetară cu interes pe Malko, interes ce părea a nu fi exclusiv financiar.

— Să bem o sticlă cu vin, propuse Mathias.

Malko, cu paharul în mână, se gândea la modul în care va putea aborda un traficant neîncrezător, care-şi periclitase viaţa printr-o simplă indiscreţie. Până mâine, ei trebuia să găsească o soluţie şi să se roage lui Dumnezeu ca decesul lui Georgi Eof să

nu se fi aflat de cei ce-l trimiseseră la Lausanne. Altfel, ospitalitatea lui Stavros Leptos ar fi fost mai mult decât rece. Ba chiar, de o răceală mortală…

Capitolul VIII

În pofida tuturor eforturilor făcute, Elko Krisantem semăna cu orice altceva, dar oricum, nu cu un fotograf, mai ales că îi şi lipseau atuurile esenţiale, adică aparatele de fotografiat. El avea doar o geantă din piele, dar şi aceasta era burduşită cu artileria împrumutată de la „gorile”, care rămăseseră la hotel *Hilton,* în Nicosia… Cu o valiză diplomat în mână, Andrula care tocmai sosise, Slavă Domnului, nu părea a fi remarcat ceva anormal.

Malko, văzând-o, rămase plăcut impresionat. Pieptul ei liber era acoperit de un maiou scurt, dând impresia că sânii ei vor să dea bineţe, tot aşa cum alţii întind mâna… Blugii perfect mulaţi se potriveau de minune cu ochii ei negri şi gura senzuală.

Plecară toţi trei, ştiind că vor pierde două ore şi jumătate pe un drum cu o lungime de 100 km. Dar fără Andrula, ei n-ar fi găsit niciodată calea spre Stavros Leptos. Ei urcară Ayia Phlaxis, o şosea mare, perpendiculară pe mare, îndreptându-se spre dealuri.

O firmă strălucitoare anunţa *STAVROS LEPTOS LTD,* înconjura întreaga faţadă a unui cub de beton cu trei etaje, cu un soi de bazar, la parter.

— Am ajuns, anunţă tânăra cipriotă. Totul este al lui. Aici trebuie să vă documentaţi.

În partea opusă era rada cu zeci de cargouri şi cu clădiri noi pentru libanezi, dar care actualmente erau pustii. La primul atac asupra Beyrouthului, ele s-ar fi umplut precum stupii.

Malko ieşi din Ford şi intră, împreună cu Andrula, în băcănie. Fata întrebă:

— Stavros Leptos?

Fără a le arunca vreo privire, băcanul spuse:

— Nu e aici.

— Când se întoarce?

— Nu trece niciodată pe aici.

Bărbatul se aşeză la casa de bani şi începuse să numere hârtiile soioase şi rupte.

Discret, Malko scoase o hârtie de 10 livre cipriote şi i-o strecură Andrulei, înainte de a ieşi. Tânăra o băgă sub nasul bătrânului. Reacţia acestuia fu imediată, învăluind-o pe Andrula

cu un surâs încântat. După o discuţie lungă, el înşfacă bancnota şi-i spuse ceva fetei.

Andrula îl găsi pe Malko pe trotuar, încântată de rezultat.

— Ar fi vorbit şi numai pentru cinci livre. Se pare că Stavros Leptos e plecat în străinătate, deoarece e un tip care călătoreşte mult. Bătrânul nu ştia unde, dar Leptos este proprietarul unei agenţii de voiaj de pe strada Spyros Aranzos. Directorul acestei agenţii, se află lângă o distilerie. Directorul agenţiei Nicosia Travels, un anume Gulandris, ne poate furniza informaţii.

Ei coborâră spre centru. Agenţia semăna cu o prăvălie. Ei parcară ceva mai departe şi intrară într-o cafenea.

Malko ezita. În mod normal, el ar fi trebuit să se pună la adăpost, neriscând a fi reperat, urcând lent filiera până la Celk Osman. Din păcate nu avea timp. Singura metodă era lovitura cu piciorul în furnicar, în speranţa că va găsi furnicile. Andrula îl urmărea, cu entuziasmul unui neofit.

— Ce doriţi să aflaţi? întrebă ea.

— Of! Nimic precis, spuse Malko. Poate nişte anecdote noi despre traficul cu arme şi cu paşapoarte… Vrea să intru singur, deoarece bănuiesc că acest Gulandris vorbeşte engleza. Aşteptaţi-mă aici, împreună cu Elko.

Malko traversă strada şi intră în agenţie, o secretară negricioasă, înălţă capul, surâzând:

— Sir?

— Mr. Gulandris.

— *Wait a minute, please.*

Ea se ridică. Fesele ei erau atât de joase, încât aveai impresia că merge în genunchi… După câteva clipe, apăru cu un levantin ce avea pleoapele umflate şi buza de jos răsfrântă.

— Îl caut pe Stavros Leptos, spuse Malko. Mi s-a spus că ştiţi unde îl pot găsi.

O lumină ciudată trecu prin ochii tulburi ai omului, acoperită imediat de un surâs siropos, comercial.

— *Domnul Leptos! Yes, yes, he is a good friend, but I don't know where he is. May I help you?*[21]

— Chiar nu ştiţi unde se află? insistă Malko. E chiar patronul dumneavoastră, nu?

— Patronul meu? răspunse Gulandris, indignat, dar surâzător. Aici, eu sunt patron. Cine v-a spus aşa ceva?

[21] Da, da, e un bun prieten, dar nu ştiu unde se află. Vă pot ajuta eu însumi? (n.a.).

— Oh! Nu reţin exact, spuse Malko. Aşa am auzit… Totuşi, nu ştiţi unde l-aş putea găsi în Cipru?

Gulandris înălţă capul, cu o figură comic decepţionată.

— Nu ştiu! Călătoreşte mult! Dar dacă vă pot ajuta cu ceva…

— Nu, răspunse Malko. Am nevoie de o informaţie pe care numai domnul Leptos mi-o poate furniza. Sunt ziarist, adăugă el şi efectuez o anchetă asupra comerţului internaţional…

— Ah! Comerţul…, spuse Gulandris. Tema e interesantă. Aici, afacerile nu se derulează prea bine, iar libanezii nu mai investesc. Îmi puteţi lăsa o carte de vizită? Dacă îl văd pe Stavros, îi voi spune.

În schimbul cărţii de vizită, el îi dădu un prospect cu datele agenţiei şi apoi îl conduse la uşă. Malko îi simţi privirea aţintită spre spatele lui, în timp ce se îndepărta de magazin, percepând ceva bizar. Era sigur că Gulandris minţea. Necăjit, îi reîntâlni în cafenea pe Krisantem şi Andrula, care beau al treilea rând de uzo.

— Aţi găsit ceva? întrebă Andrula.

— Nu! Nu se află acolo. Acum ne vom întoarce.

După cele 25 viraje/km, Malko ajunse în parcarea de la *Hilton.* Somnolentă, Andrula întrebă:

— Veniţi deseară la *Afrodita?*

— Cred că da, răspunse Malko.

Trebuia să găsească un alt mijloc pentru a se apropia de Stavros Leptos, altfel misiunea sa va lua un sfârşit rapid.

„Gorilele” jucau scrabble în hol, încântate de această vacanţă. Când Malko le spuse că sunt libere toată seara să facă ce vor, delirul începu.

*

* *

Afrodita era arhiplină. În sală, grupurile obişnuite cântau un cântec revoluţionar, de pe vremea lui Makarios, în timp ce prietenii lui Mathias se grăbeau spre bar, pentru a-l întâmpina pe patron şi pe invitatul său, jurnalist…

Andrula, cocoţată pe tocurile ce nu se potriveau deloc cu ginşii săi, umplu paharul lui Malko, pentru a „n”-a oară…

— Acesta e excelent! spuse ea. Trebuie să-l gustaţi.

Brusc, Mathias anunţă:

— Mor de foame!

— Hai să mergem la *„My Friend”,* propuse unul din prieteni lui!

— E prea târziu, spuse Mathias, cu regret.

— Păcat! De două săptămâni au o fată senzaţională, blondă cu părul lung şi cu un fund... E o prostituată superbă! Vasili avea părul în coamă, când stătu în faţa ei, ajungându-i doar până la gât...

— Nu-i adevărat, spuse un altul. El nu-şi strânge niciodată părul!

Descrierea femeii corespundea perfect cu cea care apăruse la *Hilton,* înaintea crimei.

— Ce este *„My Friend”* şi cine e Vasili? întrebă Malko.

— E o tavernă, explică Mathias, care nu se află departe de aici. Vasili este patronul şi unul din fruntaşii partidului socialist. Se mai ocupă şi cu afaceri imobiliare...

Scandalul începu, iar Andrula se aşeză lângă Malko, rezemându-şi capul pe umărul lui şi întrebându-l:

— Mă puteţi însoţi?

Era o ocazie perfectă pentru plecarea lui Malko. Nici Mathias nu sesiză dispariţia lui.

*

* *

Afară, aerul părea delicios de proaspăt. Malko respiră din plin. Andrula, îşi trecu cu afecţiune un braţ, pe după talia lui. Ei traversară strada Stavinos şi regăsiră Fordul.

— Ştiţi unde e *„My Friend”?* întrebă el.

— Da, numai că e prea târziu. Nu vom mai găsi pe nimeni acolo.

— Să încercăm totuşi. Vreau să văd unde se află taverna.

— Doriţi s-o vedeţi pe blondă, conchise Andrula, surâzând. Nu prea vă plac cipriotele...

— Vă înşelaţi, o asigură Malko.

Andrula se aplecă spre el şi-şi lipi buzele întredeschise, de ale lui. Limba ei se mişcă întâi uşor, apoi pătrunse brusc în gura lui. Sărutul lor se prelungi până ce un grup gălăgios ieşi din cârciumă.

Andrula se depărta şi spuse:

— Hai să mergem.

Ajunşi în faţa barului *„My Friend”,* văzură că toate luminile erau stinse, inclusiv neonul firmei. Malko memora adresa.

— Aş dori să vizitez oraşul vechi, spuse el. Să văd linia Attila.

Andrula nu comentă. Întorcând, după câteva minute, penetrară în interiorul meterezelor. Era o întretăiere de străduţe fără trotuar, împrejmuite de garduri joase din fier. Malko

conducea cu viteză mică, cu farurile mari aprinse. La capătul unei străduţe strâmte, Graniku, observă o baricadă din saci cu nisip şi un steag albastru: era avanpostul ONU. Sub ochii curioşi ai sentinelei, el coti la dreapta. În apropierea zonei de frontieră, vechile case părăsite în majoritate, se învecinau cu magma cenuşie.

Andrula se ghemui lângă el..

— Să plecăm! E un loc foarte trist.

Ghidat de ea, ajunse în apropierea hotelului *Hilton,* unde locuia ea.

— Aici, spuse Andrula.

Malko opri. Fata se întoarse spre el şi, fără un cuvânt, îşi reluă sărutul, de unde îl lăsase. În momentul în care Malko începu să-i mângâie şoldurile prin ţesătura groasă a ginşilor, el avu senzaţia că i se smulge cu unghiile, pielea de pe ceafă.

— Să mergem la *Hilton,* propuse el.

Ea dădu negativ din cap, dar îmbrăţişându-l iar. Apoi, brusc, ea puse stăpânire pe sexul lui, mângâindu-l cu stângăcie, până îl făcu să juiseze în mâna ei.

După ce îl mai îmbrăţişă încă o dată, deschise portiera maşinii şi-i spuse:

— Dacă ai nevoie de mine, te aştept mâine seară la Mathias.

Fata plecă, alergând, lăsându-l pe Malko liniştit, dar frustrat.

El se îndreptă spre *Hilton,* hotărât să afle dacă blonda de la, *„My Friend”* era complicea ucigaşilor. O altă ipoteză ar fi fost să fie aceeaşi, dar să nu aibă nici o legătură cu crima. Cel mai bun mod pentru a afla, era să se ducă acolo.

*

* *

Ziua, *„My Friend”* semăna cu o pensiune familială. Malko, cu Krisantem în spate, pătrunse înăuntru, dând cu ochii de un panou ciudat, decorat cu cochilii de melci. Chris şi Milton rămăseseră la Hilton, verificându-şi armamentul. Pentru ei, „războiul” nu începuse încă...

În spatele panoului, se afla un bar cu vinuri contrafăcute, apoi o sală întunecată, în care nişte ciprioţi ingurgitau mâncăruri asortate din plin cu pireu, chiftele, salate şi clătite.

Un gigant ieşea din bucătărie. Era un fel de apariţie din Neanderthal: cu frunte îngustă, păr negru, slinos, ochi negri mici, porcini, dar cu un piept şi nişte mâini ce impresionau. El îi conduse la o masă, reveni apoi cu o sticlă de vin roşu şi plecă din

nou.

Puţin câte puţin, sala se umplu cu clienţii obişnuiţi, dar fără apariţia blondei descrise… Radioul începu să „vomite” muzică grecească. Patronul spăla paharele de la bar, arătându-şi muşchii. Malko îşi spuse că îşi pierdea timpul…

*

* *

Tocmai era pe picior de plecare, în clipa în care un nou client pătrunse în bar. Lui Malko nu-i fură necesare decât câteva fracţiuni de secundă pentru a realiza că nu era nimeni altul decât Gulandris, directorul agenţiei de voiaj din Limassol. Acesta din urmă, ocolind sala, strânse mâna patronului şi începu o conversaţie, părând extrem de enervat.

Trecând prin faţa lui, Malko îi zâmbi stăruitor. Spre marea lui surpriză, cipriotul întoarse brusc capul!

Până şi patronul, care observase scena, părea intrigat. Gulandris îl apucă de braţ pe patron şi îl trase spre sală.

Malko se întrebă de ce Gulandris, care îl cunoştea bine, se prefăcea că nu l-a întâlnit vreodată?

Urmat de Krisantem, el urcă în Ford, încă perplex de cele întâmplate. Deocamdată însă, nu avea decât fărâme de îndoieli, deci aproape nimic.

Era momentul să intre în legătură cu şeful secţiei, cercetările sale în Cipru înnămolindu-se…

*

* *

Robert Harriman ascultă povestirea lui Malko, jucându-se cu ochelarii, dar părând interesat de întâmplarea din restaurant, cu toate că numele de Gulandris nu-i spunea nimic… Malko îi întinsese prospectul agenţiei de voiaj, pe care, după ce o examina cu atenţie, ridică sprâncenele.

— Asta deja îmi spune ceva…

Indexul său arăta spre marginea de jos a prospectului, unde o săgeată indica: *Corespondent în Beyrouth-Nicosia Travels, Lebanon.*

— Cei cu asta? întrebă Malko.

— Lăsaţi-mă să verific.

Harriman părăsi biroul şi Malko fu nevoit să aştepte câteva minute, după care primul reapăru cu un bilet de avion în mână.

— Priviţi, spuse el. Este biletul pe care l-am găsit asupra

bărbatului care a fost omorât odată cu John Hence: Mustafa Nidal.

Malko descifra cu uşurinţă ştampila *Nicosia Travels,* Lebanon. Acum, totul devenea ameţitor: Georgi Eof îl trimisese la Leptos, de unde ricoşase la Gulandris, care avusese o atitudine bizară la *My Friend*, cu toate că omologul său P. vânduse biletul americanului asasinat..., fără a mai vorbi despre misterioasa blondă de la *My Friend!*

— Trebuie să mă întorc, pentru a-l întâlni pe Gulandris, spuse Malko.

— Vă va trimite la plimbare...

— Depinde... Trebuie să-i fie frică. Voi păstra acoperirea de ziarist.

— Mathias vă poate ajuta pentru a scormoni prin colţuri. Cred că el are o afacere dubioasă cu Serviciile greceşti, dar asta n-are prea mare importanţă. Eu, la rândul meu, mă voi ocupa de Vasili. Cunosc *My Friend,* unde mă mai duc uneori, dar n-am văzut niciodată acolo o fată superbă. Mă întreb dacă nu cumva sunteţi pe cale de a câştiga lozul cel mare.

— Nu vă ambalaţi, spuse Malko. Să aşteptăm convorbirea cu Gulandris... Deocamdată, nu avem nici o pistă spre Celk Osman, ba nici măcar nu ştiu dacă se mai află în Cipru şi unde e proiectul Armageddon...

Chipul lui Harriman se întunecă.

— Azi dimineaţă am primit un telex, spuse el. Am impresia că dacă nu veţi avansa cu investigaţiile, cei din Langley vor înnebuni.

*

* *

Camioane enorme defilau ca nişte monştri, gata să strivească micul Ford ce se deplasa liniştit pe mijlocul drumului, în răgetele motoarelor şi claxoanelor. Cel mai caraghios lucru era că toate purtau pe capotă cele două litere fatidice – RR[22] – ce semnificau *Road Restriction.* Altfel spus, erau doar tolerate.

Malko încerca să ţină direcţia, în timp ce Mathias mânca migdale, mângâindu-şi mustaţa. El îl cunoştea pe Gulandris şi nu dorea să-şi strice relaţiile cu acesta.

— Ce-i vom spune? întrebă el.

— Întâi mă voi duce singur, spuse Malko. Sper că voi reuşi...

[22] Restricţie rutieră (n.a.).

(Pentru a schimba discuţia adăugă) Andrula e fermecătoare şi foarte cooperantă.

— Aţi sărutat-o?

— Nu, răspunse Malko. Trebuia?

Mathias râse.

— Ea ştie să iubească, dar are nevoie şi de servici. Din când în când şi eu mai profit de ea. Ar trebui să-i daţi nişte bani… Păcat că nu sunt mai mulţi libanezi, căci afacerile ar merge mult mai bine.

Acum, ei coborau pe Limassol şi zăreau marea. După cinci minute, se aflau pe strada 28 Octombrie, cea cu case nelocuite.

Malko opri în faţa micii cafenele de lângă distilerie. Era deja ora 10. Krisantem şi „gorilele” îşi luau probabil micul dejun, la *Hilton…* Malko intră în agenţie şi secretara ridică ochii de pe maşina de scris.

— Domnul Gulandris?

— Nu a sosit, răspunse ea.

— Ştiţi unde se află?

— Nu. Poate fi la el acasă.

— Unde locuieşte?

— Pe Edison Street, ultima casă pe stânga. Cred însă că a plecat deja, altfel mi-ar fi telefonat…

— Mulţumesc, spuse Malko.

Îl regăsi pe Mathias în cafenea, urmărind o partidă de domino.

— Conduceţi-mă spre Edison Street, îl rugă el.

*

* *

Porniră, lăsând în urmă cartierul de uzine şi intrând pe o alee din apropierea mării, ce avea terenuri virane, cabane şi câteva vile.

Ultima era cea mai mare şi cea mai frumoasă. În grădină, se vedea o maşină albastră.

— E acasă, spuse Malko. Mă voi duce întâi singur. Aşteptaţi-mă în maşină.

El traversă grădina în paragină, urcă câteva trepte şi bătu la uşă: nici un răspuns. După mai multe încercări nereuşite, încercă clanţa şi împinse uşa batantă întredeschisă. Aceasta i se păru extrem de grea şi se opri. Prin plasă, zări un salon gol, stil rococo.

— Domnule Gulandris! Nici un răspuns.

Intrigat, intră înăuntru, cu toate simţurile în alertă. Privind în

jurul său, realiză de ce i se păruse uşa atât de grea.

Domnul Gulandris era într-adevăr acasă, numai că cineva îl pironise de canatul uşii, cu ajutorul unei baionete ce îi străbătea pântecul.

Semăna cu o pasăre de noapte agăţată de o uşă înţepenită.

Capitolul IX

Două firişoare de sânge negru, închegat, curseseră din nările mortului, ca două cârlige lungi. O pată enormă impregnase parchetul. Ochii ficşi păreau a-l contempla pe Malko, cu reproş. Moartea se instalase de câteva ore. El auzi zgomot în grădină şi Mathias băgă vesel capul pe uşă.

— Sunteţi aici?

— Aici, răspunse Malko.

Cipriotul mai avansă cu doi paşi şi dădu cu ochii de cadavru, pălind brusc. Rămase înţepenit câteva clipe, apoi murmură.

— *My God!* Cine a făcut asta?

— Nu ştiu, răspunse Malko.

Mathias îl trase spre uşă şi-i spuse cu voce tremurândă:

— Să plecăm, să plecăm…

Într-adevăr, nu aveau de ce să mai rămână. Strada Edison era pustie. Ei se urcară în maşină şi nu schimbară nici o vorbă până ajunseră pe Franklin Roosevelt Street. Mathias privea mereu în spate, iar Malko se gândea la secretara de la agenţie, care-şi putea aminti că el trecuse de dimineaţă şi întrebase de Gulandris. Din fericire, poliţia va afla rapid că ora de producere a crimei era alta, adică mult mai devreme.

— Să ne întoarcem la Nicosia, îl implora Mathias, terorizat.

Oricum, Malko nu avea ceva mai bun de făcut. Nu era momentul pentru o anchetă „la cald”. El îşi amintea de baioneta înfiptă în corp şi se gândea că era nevoie de un bărbat masiv, pentru a reuşi aşa ceva. Imaginea lui Vasili, cârciumarul, îi trecu prin minte.

Dar pentru ce să fi fost ucis Gulandris? Nu-i spusese nimic deosebit lui Malko, iar acesta nu deţinea informaţii asupra lui. Mathias contempla şoseaua.

— Cine să fi făcut asta? întrebă el.

— Exact la asta reflectam şi eu, spuse Malko. S-ar putea spune că e un scenariu, elaborat pentru a speria pe cineva.

Malko, încerca să pună piesele jocului de „puzzle” la locul lor. Totul ducea spre Vasili. Singurul care l-ar fi putut ajuta era Stavros Leptos, ce părea de negăsit… Omorârea lui Gulandris mai însemna şi altceva: pista era aproape.

— Poate a fost ceva legat de traficanţi îşi dădu cu părerea Mathias.

— Poate…, presupuse Malko. Aţi putea totuşi întreprinde câteva cercetări asupra lui Vasili? Trebuie să aveţi câţiva amici în poliţie…

Trăsăturile lui Mathias se întunecară.

— Credeţi că el a fost? De ce?

— Nu ştiu nimic, sublinie Malko, dar el se află în centrul multor incidente.

— Bine! se hotărî cipriotul. Voi vedea. Sper doar ca nimeni să nu fi văzut în Edison Street…

— Şi eu sper acelaşi lucru.

Tăcerea se reinstala până la Nicosia. Malko începuse să cunoască deja drumul.

El îl lăsă pe Mathias în faţa podului Kanning ce ducea spre vilă şi porni în direcţia Ambasadei.

*

* *

Plantele căţărătoare şi glicinele mov nu reuşeau să schimbe aerul de închisoare al Ambasadei Americane, datorat înaltelor garduri grele, din fier cât şi ecranelor de televiziune aţintite spre vizitatori. Clădirea albă cu patru etaje, situată pe o stradă liniştită, lângă Makarios Avenue, semăna într-adevăr cu o închisoare. Malko ajunse în biroul lui Robert Harriman, trecând de toate „şicanele” electronice păzite de soldaţi atletici, dar muţi.

Acesta îl primi pe Malko, cu amabilitate.

— Am primit informaţii complete asupra lui Stavros Leptos, anunţă el. Mai bine zis, asupra agenţiei lui din Beyrouth. *Nicosia Travels Lebanon* este tot a lui şi serveşte ca acoperire pentru trafic de arme între Libia, Liban şi Cipru.

— De ce şi Cipru? întrebă Malko.

— Se pare că libienii vând arme extremiştilor turci de dreapta! Gen Celk Osman. Leptos efectuează livrările cu vase mici şi pe coasta grecească, dar şi pe cea turcească. De restul, se ocupă contrabandiştii.

Această veste reprezenta de fapt încă o piesă din jocul „puzzle”: era legătura dintre Celk Osman şi traficantul cipriot.

— E mai urgent decât oricând să punem mâna pe Leptos, conchise Harriman. Cum staţi cu ancheta?

— Mă aflu într-un punct mort, mărturisi Malko, ba chiar în două…

Robert Harriman sări în tavan când află de moartea lui Gulandris.

— *Holy shit!* răbufni el. Este în mod sigur legată de moartea lui Hence.

— Desigur, aprobă Malko. Partea proastă este însă că nu avem decât foarte puţine informaţii… Chiar dacă Osman l-a omorât pe Gulandris, nu ştim de ce a făcut-o şi nici unde se ascunde…

— Sper că nu aţi fost reperat la Limassol, spuse Robert Harriman.

— Şi eu sper. Oricum, Serviciile cipriote ştiu că ne aflăm aici.

— Da, dar deocamdată ignoră motivul. De altfel, sunt obişnuit. Când debarcă şefii palestinieni, sunt protejaţi de o întreagă armată, însă atât timp cât nu folosesc armele cipriotilor nu le pasă.

— Deci problema ar fi să nu tragem noi primii, afirmă Malko.

— E ciudat faptul că tocmai un cipriot a fost asasinat, suspină americanul. Lor nu le place aşa ceva… Cum veţi proceda de acum înainte?

— Voi ataca direct, adică îl voi înnebuni pe Vasili, care, deocamdată este singurul de găsit.

Americanul îl conduse până la ascensor, pentru a deschide uşa blindată.

— Nu trebuie să vă repet să fiţi prudent. Planul Armageddon a mai fost menţionat şi ieri, în cadrul unei şedinţe speciale a Consiliului Naţional de Securitate. Aşteptăm veşti din Langley.

*

* *

Chris Jones, dezgustat se juca cu furculiţa în piureul roz de tarama.

— Ce e asta?

— Icre, explică Malko. Seamănă cu caviarul. Comparaţia era aproximativă. Prudente, „gorilele” aleseră mâncarea mai cunoscută: ouă tari şi salată combinată cu Pepsi. Stomacul lor se revolta deja… Localul *My Friend* era plin de ciprioţi zgomotoşi şi gălăgioşi. Cei trei străini fuseseră aşezaţi într-un colţ, iar ospătarul îi servea când avea timp. Vasili îl fixase insistent pe Malko, când îl văzu intrând însoţit de cei doi americani.

Chris şi Milton aveau cu ei atât armament, cât să răspundă atacului, unei divizii blindate. Totul era răspândit cu migală în buzunarele lor speciale şi pe pulpe. Pe ici, pe colo, se vedeau câteva umflături, dar ei erau atât de masivi, încât întreaga

atenţie se îndrepta spre umerii lor. Elko Krisantem, neutilizat pe moment, aştepta la hotel.

Malko sperase în zadar s-o întâlnească pe superba blondă din poveste. Unicele creaturi feminine prezente erau negricioase, ca prunele… El plăti şi cu toţii, ieşiră.

— Hai să mergem să bem ceva la Matias, propuse Malko. Trebuie să-l cunoaşteţi şi voi. Oricum, nu doresc incidente.

În drum, nu întâlniră decât pisici rătăcite. *Afrodita* îi primi cu aceleaşi cântece zgomotoase. Din spatele barului, Andrula îl salută veselă pe Malko, iar Mathias le ieşi în întâmpinare.

— Am luat cu mine şi cameramanii, preciză Malko.

— Bravo, răspunse Mathias.

Cu toţii se instalară la o masă de lângă bar.

— Cine sunt aceşti tipi? întrebă Chris. Ce cântă ei?

— Astă seară sunt comunişti, explică Malko. Fiece seară e diferită: ieri au fost cei de dreapta… Rareori se mai şi încaieră…

— Comunişti! comentă Chris, îngrozit. Nu văzuse niciodată atâţia, strânşi la un loc.

Malko îl trase pe Mathias, într-un colţ mai retras.

— Veşti din Limassol?

— Da, răspunse cipriotul. Poliţia a găsit corpul lui Gulandris. Ei nu înţeleg nimic. Stavros Leptos nu e în ţară. Un prieten, poliţist, mi-a confirmat acest lucru. Ei îl caută totuşi, pentru a-l interoga.

— Dar Vasili?

— Încă nimic. E dificil să afli rapid ceva… Despre crima din Limassol, poliţiştii cred că a fost o reglare de conturi. Se pare că Gulandris furniza câteodată paşapoarte false, prost imitate…

— Nu cred că l-au omorât pentru asta, spuse Malko, încercând să ignore vacarmul. Secretara lui nu a menţionat nimic legat de vizita mea?

— Nu! Mi-ar fi spus poliţiştii…

— N-aţi aflat nimic despre Vasili?

— Nu încă.

Malko privi spre posterul cu Makarios, aflat pe perete. Clericul cipriot avea în spate o tradiţie îndelungată de violenţă. Cele două „gorile” nu-şi reveneau, în mijlocul acestor oameni dezlănţuiţi.

Andrula se strecură în spatele lui Malko şi-l îmbrăţişă, oferindu-i un uzo. Mathias îşi luă chitara şi începu să cânte. Vinul roşu băut înainte, iar acum acest uzo, îl puteau împiedica uşor pe Malko să-şi continue ancheta.

— Sunteţi ocupată astă seară?

Andrula surâse.

— De ce mă întrebaţi?

— Vreţi să bem împreună un pahar, la *Hilton?*

— Dacă Mathias nu are nevoie de mine…

Ochii ei străluceau, spunând mai mult decât cuvintele.

Mathias cânta ceva în greceşte, aplaudat de asistenţă. Andrula îşi scoase şorţul şi începu să danseze un sirtaki lent, dar senzual, ce făcea să i se mişte sânii. Cu fesele cambrate, cu chipul spre plafon, ea se învârtea în jurul lui Malko, ca şi cum ar fi vrut să-l farmece. Fata bătea un gen de step, în ritmul muzicii şi al aplauzelor.

Absorbit total de dansul Andrulei, Malko nu observă silueta unei femei ce era rezemată de unul din stâlpii barului. Înaltă şi subţire, ea purta pantaloni şi un pulover, avea părul negru, pieptănat cu cărare la mijloc şi adunat pe ceafă. Părea că se uită după cineva…

Privirea ei mătură barul, apoi se îndreptă spre sală. Malko o urmărea maşinal, înainte ca ea să dispară. Intrigat, n-o mai urmărea pe Andrula, care dansa în jurul lui. Îi surâse totuşi, dar zâmbetul lui se stinse imediat. Mental, făcu legătura cu ceea ce se întâmplase exact înaintea masacrării lui John Hence, la *Hilton.*

Capitolul X

Părăsind-o pe Andrula şi sirtakiul ei, Malko se repezi spre sală, examinându-i pe toţi clienţii aşezaţi la mese; în mod sigur, femeia plecase. El se întoarse la bar, Chris şi Milton se legănau în ritmul dansului. Malko se aşeză în faţa lor şi strigă:

— Chris!

Chris Jones ridică o privire încărcată de reproşuri.

— Deja plecăm? E plăcut aici, în pofida commies[23]…

— Chris, spuse Malko cu o voce mai şoptită, se va întâmpla ceva.

Cu gura lipită de urechea americanului, Malko îi explică ce văzuse.

Instantaneu, „gorila” ieşi din semiamorţeală, dându-i un cot violent lui Milton Brabeck, care nu-şi mai dezlipea ochii de pe ginşii Andrulei. Malko se ridică şi plecă în căutarea lui Mathias.

— Mai există vreo altă ieşire?

— Da, răspunse cipriotul, surprins. E în spatele barului. Dar, de ce?

— Vă voi explica mai târziu, răspunse Malko. Hai Chris!

Cei trei ieşiră prin spate, ajungând pe o stradă laterală ce corespundea cu Stasinos Avenue.

— De ce am plecat? protestă Chris Jones. Puteam aştepta. Eram deja preveniţi şi aveam toate mijloacele pentru a-l răzbuna pe John Hence…

— Poate că ai dreptate, spuse Malko. Dar ai reuşit vreodată să faci un mort să vorbească? Noi nu avem nevoie de cadavre, ci de informaţii…

Şuşoteala lor nu dură mai mult de doi metri de mers, când auziră brusc un zgomot de motor.

— Ce se întâmplă? întrebă Milton.

— Dacă apare cineva, îl urmărim, decise Malko.

Ei avansară pe Stasinos Avenue, la umbra unui zid, până ce văzură mica grădină. O siluetă o traversa rapid, pătrunzând în tavernă, prea sumbră pentru a i se distinge faţa, dar părând tânără şi subţiratică.

Chris şi Milton începură activitatea. Chris alesese un Magnum

[23] Comunişti (n.a.).

44, capabil să taie un elefant în două... După două-trei minute, necunoscutul reapăru şi traversă în fugă Stasinos Avenue, dispărând înspre stânga. Malko ieşi din umbră şi-l văzu cum se urcă într-o maşină, dar şi acesta din urmă îl observă. Malko distinse un braţ întins şi auzi trei focuri de armă, trase unul după altul. O cărămidă se sfărâmă chiar în apropiere.

Malko se retrase în umbra zidului. Chris Jones se aşeză în faţa lui, cu braţele întinse şi genunchii îndoiţi, el avu timp să tragă de două ori cu arma, înainte ca maşina să demareze. Malko avu impresia că vehiculul îşi schimbă brusc direcţia. El alergă spre Ford şi luă „gorilele” din mers.

După o urmărire asiduă, ei revăzură stopurile roşii ale maşinii. Ajunşi pe Favieros Street, intrară pe o stradă atât de îngustă, încât lăsa impresia că poţi distruge vopseaua faţadelor caselor. Vehiculul urmărit dădea impresia că se strecoară mai bine, cu toate că lipsa de spaţiu îl împiedica să şofeze cu viteză. „Gorilele” urmăreau terifiate cursa. Spre norocul lor, nici o pisică nu le apăru în drum. Aparent, se învârteau în cerc. Brusc, cealaltă maşină coti la stânga, pe Pygmalion Street.

În clipa în care Malko efectua virajul, văzu cum o portieră se deschise şi cum o siluetă dispare în fugă.

El stopă brusc, sări din maşină şi-i strigă lui Chris:

— Ia volanul!

Celălalt vehicul redemarase. Chris nu pierdu decât câteva secunde pentru a relua urmărirea. Malko, urmărindu-l pe cel ce sărise din maşină, ajunse chiar lângă linia Attila. Un proiector semnala un post militar.

Cel pe care îl urmărea, avea 20 în avans. Brusc, acesta se ascunse sub un pridvor. Malko sosi şi el, oprindu-se în faţa acestei intrări întunecate. Nu existau uşi, iar casa părea abandonată. Scoţându-şi pistoletul extraplat de sub centură, îl armă, ceea ce produse un zgomot imens, în tăcerea absolută. Adversarul său l-ar fi putut auzi, ferindu-se cu uşurinţă. Ochii lui Malko începură să se obişnuiască cu semiobscuritatea şi el distinse o scară, de care se agăţă cu precauţie. Treptele erau acoperite de moloz şi scârţâiau la fiecare pas. Prudent, examina primul etaj, fiind sigur că celălalt ştie de existenţa lui în casa părăsită.

Malko traversă apoi culoarul şi pătrunse într-o încăpere din cealaltă parte a casei. O fereastră era deschisă şi el înţelese pe unde pătrunsese ucigaşul. Fereastra avea deschiderea spre un

acoperiş în pantă lină, care se unea cu altele, la acelaşi nivel, dominând întreg cartierul. Realiză acum, că se află în zona turcă! Deci, pe aici dispăruse adversarul său. În celălalt colţ al străzii, Malko observă o santinelă a ONU, moţăind lângă sacii cu nisip…

După ce termină de cercetat casa, Malko ieşi pe linia de frontieră, dându-şi seama că pe aici fugise şi cel urmărit, dar neştiind încotro o luase… După ce rătăci pe mai multe străduţe, ajunse pe str. Elefterie, chiar în faţa şoselei Evagores. El se opri în faţa Poştei Centrale, dar nici urmă de „gorile”.

Acestea apărură după câteva minute şi Chris Jones sări din maşină.

— *Shit!* Nu ştiam unde vă aflaţi, spuse el. De 10 minute străbăteam strada, de sus în jos. Cealaltă maşină s-a tot strecurat pe străduţe înguste. Am lăsat totuşi ceva stricăciuni în urma noastră…

— Ce?

— Pe şoferul maşinii hodorogite, care a sfârşit într-un zid. A avut meritul de a continua să conducă cu un glonţ 44 în gât. Apoi, băieţii din maşină nici nu aveau documente…

— E mort?

— Foarte mort…

— Unde se află maşina?

— Chris Jones făcu un gest, arătând spre oraş.

— Undeva, în această „budă”. Voi fi incapabil să regăsesc locul. Cu chiu, cu vai, am ieşit de acolo…

— Nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Cu nimeni.

Malko ezita. Era delicat să se reîntoarcă la tavernă, după schimbul de focuri. Din ziare, cunoştea identitatea celui mort. Trebuia să-şi ducă şi „gorilele” la adăpost, până ce poliţia nu găsea cadavrul. În această seară, ucigaşii acţionaseră în acelaşi mod, ca la uciderea lui Jones Hence, reperarea cu o femeie şi apoi apariţia comandoului care acţionase brutal. Diferenţa consta doar în faptul că Malko nu ştia de ce se atentase la viaţa lui, doar dacă a doua sa vizită la *My Friend,* nu declanşase un resort pe care-l ignorase. Mereu îi venea în minte figura lui Vasili…

— Ne întoarcem la hotel, spuse el. Coborând pe Makarios Avenue, se încrucişară cu o maşină a poliţiei, cu girofarul în funcţiune. Malko se gândi iar la omul ce se salvase, trecând în zona turcă: cunoştea bine locul!

Această casă abandonată putea fi locul de trecere al

contrabandiştilor sau a altor oameni care avea de-a face cu cele două zone. Locul trebuia supravegheat... Ajunşi la *Hilton,* Malko se gândea deja la două posibilităţi de acţiune... Portarul le dădu cheile şi le ură „noapte bună”, netrecându-i deloc prin minte, de unde se întorceau.

*

* *

Două fotografii ocupau prima pagină a ziarului *Cyprus Mail:* una aparţinea unui bărbat neras, de tip oriental, iar cealaltă era a maşinii strivite, intrată în zidul unei case vechi. Maşina fusese închiriată de la Avis, cu o lună înainte, de cel ce fusese găsit mort la volan. Atunci, el prezentase un paşaport libanez, ce se dovedise fals, ca şi adresa din Cipru, pe care şi-o dăduse. Schimburile de focuri din noaptea trecută, provocase emoţie la Nicosia. Ziarul emitea ipoteza unei rivalităţi între traficanţi şi profita de ocazie pentru a readuce în discuţie condiţiile grele de trai din zona turcă...

Malko replie ziarul, văzându-l pe Mathias care tocmai intra la *„Orangery”.*

La masa vecină, Chris Jones şi Milton Brabeck, împreună cu Elko Krisantem. Se înfruptau cu micul dejun...

Mathias nu prea avea un aer entuziast. Malko se aştepta la vizita sa, dar îi oferi o cafea.

— Am auzit aseară focuri de armă, imediat după plecarea dumneavoastră, spuse el. Dumneavoastră aţi fost...

— S-a tras asupra noastră îl corectă Malko. A tras complicele celui găsit mort în maşină...

Tăcere apăsătoare. Mathias se uită în jurul lui, neîncrezător.

— Poate va veni poliţia, începu el. Ce trebuie să declar...

— Adevărul, răspunse suav Malko. Eu sunt ziarist şi am fost trimis la dumneavoastră de un prieten de la Ambasada SUA. Asta, în cazul în care vă întreabă de noi. Dar fiţi sigur că arma ce a fost folosită ieri, se află deja într-un loc sigur...

Chris Jones trecuse în zori pe la Ambasadă, iar acum arma sa Magnum 44 se odihnea la căldură, într-un fişet. Malko îi povesti cipriotului despre fuga pe acoperişuri a ucigaşului. Mathias nu păru prea surprins.

— E uşor să treci dintr-o zonă în alta, spuse el. Trebuie însă să ai complici. În general, contrabandiştii fug prin sud, prin oraşul Pila.

— L-aţi văzut pe bărbatul care a intrat în tavernă? întrebă

Malko.

— Da, vag, admise Mathias. Era tânăr, cu părul scurt şi subţirel. Nu a stat mult timp.

Malko scoase fotografia lui Celk Osman şi i-o întinse.

— El era?

— Putea fi el, spuse Mathias, dar nu sunt sigur. Cine e tipul?

— E cel care l-a omorât pe John Hence, răspunse Malko. Cel ce s-a refugiat apoi în zona turcă... Iar femeia, e cea care a apărut înainte. Aţi remarcat-o?

— Nu. Cântam la chitară...

— Cu siguranţă e aceeaşi, spuse Malko. Probabil acum a avut o perucă. În afară de asta, n-aveţi nici un pont despre Vasili?

— Nu, răspunse Mathias. E prea devreme.

— Dar despre Stavros Leptos?

— Nici despre el. Mai fac cercetări. Treceţi pe la televiziune, să mă vedeţi.

El plecă, devorând o chiflă, tare ca piatra. Malko simţise la el o reticenţă în a-l ajuta cu adevărat, fapt ce-i zădărnicea planurile. Numără în minte că erau deja cinci morţi, de la începutul acestei probleme, plus Georgi Eof. Instinctul său şi rapiditatea de reacţie îl ajutase să nu fie al şaptelea. Fără a înţelege de ce, ştia că pentru adversarii săi, reprezenta un pericol apăsător, aşa cum fusese şi John Hence. Poate va avansa când îl va identifica pe teroristul mort: Herbert Leonard îl aştepta, cu fişierul său pe cartonaşe albe.

*

* *

Specialistul, cu ţigara în colţul gurii şi cu manşetele suflecate, se învârtea în jurul mesei. Zeci de fotografii zăceau pe biroul lui Robert Harriman. Herbert Leonard le băga pe sub nasul lui Chris Jones, alături de fotografiile din Cyprus Mail.

— Care dintre ăştia e? Chris, jenat, se freca pe frunte.

— Nu l-am văzut mult timp, se scuza el. Era noapte. Totuşi, cred că e ăsta.

— Foarte bine, spuse Leonard, ca şi cum s-ar fi adresat unui eter. Acesta este Nabil Al Ezzadin, pseudo Yasser. A fost recrutat de Hammas, fiind palestinian din Yaffa. A participat deja la mai multe acţiuni teroriste din Beyrouth, printre care se numără şi asasinarea lui Kamal Jumblatt, în cadrul mişcării Frontului de Opoziţie. Se credea că se află în Yemenul de Sud.

Malko rămânea din ce în ce mai perplex. Din colecţia sa, chiar

lipsea un palestinian…

— Se pare totuşi că bărbatul pe care l-am zărit şi care s-a refugiat în zona turcă, poate fi Celk Osman, conchise Malko. Nu vă miră însă ca acest palestinian să se afle în compania unui extremist drept turc?

— Deloc, răspunse Herbert Leonard, cu siguranţa care ţi-o conferă cunoaşterea deplină a unui dosar. Au aceiaşi furnizori de arme, de paşapoarte şi de ascunzători. Câteodată, se înfruntă, iar alteori, colaborează, totul depinzând de serviciile ce şi le fac unii, altora. Trebuie să aflăm cine i-a ordonat să vină aici…

— Şi ce făcea, preciza Malko. Domnule Harrison n-aţi avut semnale în privinţa evenimentelor din noaptea ce a trecut?

— Puţine, răspunse americanul. Serviciile cipriote ne-au trimis un telex obişnuit. Totuşi, această explozie de violenţă i-a neliniştit şi au, devenit curioşi. O să încerc să aflu mai multe date despre Vasili. E greu, deoarece tipul e cipriot…

— Mă voi ocupa eu imediat, spuse Malko.

*

* *

Televiziunea cipriotă se găsea într-un fel de „ţară a nimănui”. Malko îi lăsă pe Chris şi Milton în Ford şi intră singur în clădire. Mathias vorbea la telefon. El îi surâse lui Malko, ridicând degetele mâinii, în semn de victorie…

— Asta e! anunţă el, după ce închise telefonul. Am pontul, dat de tipul care-mi livrează Pepsi-Cola: Vasili se ocupă de închirierea unei vile, în care sunt găzduiţi, de obicei, cetăţeni libanezi. Casa este chiar acum ocupată. Tipul de la Pepsi aduce acolo săptămânal sticle pline, luându-le pe cele goale.

— Cui?

— Nu ştiu. Niciodată n-a văzut pe nimeni, dar probabil sunt musulmani. Niciodată nu i s-a comandat alcool… Vă interesează acest lucru?

— Unde se află vila?

— Odos Katsonis, pe o mică colină, în apropiere de palatul prezidenţial. E simplu de ajuns acolo, luând-o spre Presidential Palace Street.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, nu discutaţi cu nimeni despre asta, spuse Malko, după ce înţelesese drumul ce trebuia parcurs.

— Am fost extrem de prudent! explică Mathias. Doar Andrula a flecărit cu tipul de la Pepsi, care o şi curtează…

— Ea ştie ceva?

— Nu! Ea crede că într-adevăr sunteţi ziarist şi că lucraţi la un reportaj. De altfel, vrea să vă mai însoţească.

— Eu nu agreez această idee, spuse Malko. Ar putea deveni prea periculos.

Mathias surâse.

— Cred că s-a îndrăgostit de dumneavoastră…

Asta era tot ce mai lipsea! Telefoanele reîncepură să sune, deci lui Malko nu-i mai rămase altceva, decât să plece.

*
* *

În momentul în care intra la *Hilton,* o siluetă firavă îi apăru în cale: era Andrula, într-o rochie înflorată, machiată, cu pantofi cu tocuri înalte şi cu sânii mai impunători ca niciodată!

— Am venit să vă întreb dacă nu aveţi nevoie de mine, spuse ea, cu o voce dulce. Ziua, eu nu lucrez. Chiar dacă nu mă puteţi plăti, nu face nimic… Cunosc bine Nicosia şi vă pot fi utilă.

Pudici, Chris şi Milton o şterseră spre bar.

Malko ezită. Tocmai trecuse prin faţa vilei lui Vasili. În faţa Palatului Prezidenţial, oprirea era interzisă, ceea ce făcea imposibilă o supraveghere. Singura ascunzătoare ar fi putut fi *Olympia Tavern.* În cuplu, risca mai puţin să fie remarcat.

— Bine, spuse el. Vă voi oferi un dejun… Cameramanii mei vor veni mai târziu… Trebuie să-i anunţ.

Malko intră în bar, reperându-i pe cei doi americani şi explicându-le situaţia. Ei vor fi protejaţi, neputând fi observaţi din vilă, dar având în câmpul lor de vedere terasa *Olympia.* Ascunşi în maşina închiriată şi pregătiţi să intervină. Andrula aştepta, cuminte. Încântată, ea luă braţul lui Malko, care simţi că era parfumată cu acelaşi parfum.

*
* *

Cu toate că afară era plăcut, pe terasă nu se aflau decât vreo cinci-şase clienţi. Malko asculta cu o ureche şuşotelile Andrulei, supraveghind drumul ce urca spre vila albă. Copacii ascundeau ferestrele…

Pe neaşteptate, el văzu o siluetă care tocmai se strecura pe mica stradă în pantă. Era o femeie în pantaloni, cu ochelari negri şi un batic pe cap. Ea traversă, îndreptându-se spre terasă. Malko îşi simţi mărul lui Adam, blocându-se de bucurie dar şi de

îngrijorare. Era necunoscuta de la *Afrodita.* Rapid, el îşi aplecă faţa spre Andrula, care nu întrebă nimic. După ce-şi debarasa amigdalele de limba Andrulei, el o reperă pe necunoscută. Ea părea că aşteaptă autobuzul. Sperând că şi Chris, cu Milton au văzut-o. Brusc, ea traversă înapoi şi dispăru pe unde apăruse. Sânii ascuţiţi ai Andrulei îl apărau, iar faţa ei cerea o nouă sărutare. Înlănţuiţi de tânăra fată, avu o străfulgerare. Oprirea în staţia autobuzului trebuia să reprezinte un semnal „fără fir”.

Antreurile sosiră şi Andrula se repezi, de parcă era nemâncată de o săptămână. Malko privea spre staţia de autobuz, întrebându-se cum vor proceda. Brusc, observă un bărbat ce mergea liniştit. Era cam de 50 de ani, cu un chip oarecare, dar în mod sigur, nu era cipriot.

La rândul său, se opri în acelaşi loc în care aşteptase şi necunoscuta. Ajutat de lăcomia partenerei sale, Malko nu-l lăsa din ochi. După câteva minute, necunoscutul, cu un gest firesc, se aplecă pentru a-şi aranja şireturile încălţărilor. Mâna sa rămase preţ de câteva secunde jos, spre şosete, apoi el se ridică, se uită de jur împrejur, îndepărtându-se fără grabă. Malko spuse:

— Aşteaptă. Cred că am văzut maşina cameramanilor mei. El coborî treptele terasei, ajungând pe Presidential Palace Street şi privi spre dreapta. Stomacul său se crispa de furie Necunoscutul urcase într-o maşină neagră, care se afla prea departe pentru a i se distinge numărul. Bine lucrat… El înaintă până în staţia de autobuz, se aplecă şi găsi ceea ce căuta: o mică gaură lângă stâlpul staţiei de autobuz, adică practic, o cutie de poştă.

Dezlegase acum încă o părticică din jocul de puzzle, dar care punea o serie de alte întrebări… Când reveni, Andrula îl privi, intrigată.

— N-aţi văzut pe nimeni?

— Nu, răspunse Malko.

El privi spre vila albă, parţial ascunsă de arbori, sigur că acum descoperise baza secretă a comandoului ce-l asasinase pe John Hence. Trebuia doar să meargă mai departe, să-i identifice şi să-i neutralizeze.

Andrula, pregătindu-şi o tartină cu icre tarama, îi spuse:

— Mâncaţi! Veţi prinde forţă! În fond, de aşa ceva avea nevoie şi Malko.

Capitolul XI

Malko se strădui să înghită câte ceva. El nu se putea împiedica să nu privească vila albă care probabil conţinea răspunsul la multiplele sale întrebări, puse încă de la sosirea în Cipru. Andrula, literalmente încolăcită în jurul lui, înflorea precum o plantă verde în plin soare. Era din ce în ce mai îndrăgostită. Rămăseseră ultimii clienţi ai terasei şi trebuiau să plece, căci erau lizibili precum o muscă în lapte.

„Gorilele” închise în ascunzătoarea lor, mureau. Probabil de foame… Malko simţea nevoia de a reflecta. El îşi termină cafeaua şi plăti. Andrula îl privea languros.

— Mergem să facem o plimbare? propuse ea.

— Trebuie să trec pe la hotel, răspunse Malko. Am de dat câteva instrucţiuni fotografului.

— Cum doriţi…

Privirea Andrulei spunea însă altceva. Ei se urcară în Ford şi Malko observă cu coada ochiului, cum „gorilele” îi urmează. Athalassa Avenue era atât de aglomerată, încât fură nevoiţi să meargă la pas, Andrula pusese mâna pe pulpa lui Malko, cu un gest posesiv.

Acesta nu ştia cum să procedeze, cu atât mai mult, cu cât nici nu era sigur că Celk Osman se află în vila albă.

Soluţia cea mai cuminte era să afle mai multe despre Vasili. Acesta avea o afacere în Cipru, care era destul de importantă pentru a justifica toate crimele, fapt ce ducea la planul Armageddon al CIA

— La ce te gândeşti? întrebă Andrula.

— La misterioasa blondă de la *My Friend,* răspunse Malko.

Ea îl ciupi.

— Ticălosule!

El surâse, continuându-şi gândurile. La un capăt al urzelii sale se aflau Celk Osman şi Georgi Eof, având între ei Serviciile bulgare. La extremitatea cealaltă era o nebuloasă cipriotă: un ucigaş palestinian şi o susţinere logistică cipriotă, formată din Stavros Leptos, Vasili şi Gulandris, cu acelaşi ucigaş turc, Celk Osman.

Între cele două capete, apărea misterioasa femeie

transformată: când blondă, când brunetă. Unde se situa ea? De la cine primea ordine? Cine fusese bărbatul observat în staţia de autobuz?

Când ajunse la *Hilton,* Malko nu avea răspuns la nici una din aceste întrebări.

*

* *

Lăsând-o pe Andrula să aştepte în hol, Malko îl întâlni pe Chris Jones la intrarea în restaurant.

— Am reflectat, spuse Malko. Vom încerca o intercepţie chiar astă seară, la casa pe unde a dispărut ieri Celk Osman. Chiar dacă nu iese nimic… Voi odihniţi-vă, căci nu putem sta ascunşi în plină zi. La căderea nopţii, te vei duce acolo cu Elko. Eu voi lua legătura cu Milton, spre ora 23.

Chris făcu o grimasă.

— Dacă nu mănânc ceva în cinci minute, voi leşina. Oricum, ar fi bine să nu vă obosiţi dacă vreţi să fiţi în formă diseară.

Malko îl părăsi, în pofida ironiei. Andrula urcă împreună cu el în ascensor. De-abia avu timp să închidă uşa apartamentului său, că fata îi sări în braţe, îmbrăţişându-l cu foc. El nici nu văzu bine în ce colţ al camerei zboară diversele piese ale îmbrăcăminţii ei, dar şi ale lui.

Ea se încolăci precum o reptilă, cu gura lipită de a lui, aproape nelăsându-l să mai respire.

Ajunşi în pat, ea alunecă de-a lungul corpului său, se aşeză pe vine între picioarele lui şi începu o mângâiere, pe care nici Afrodita – patroana insulei – nu ar fi aprobat-o. Apoi ea se ridică, mândră de rezultatul ei.

— *Tora*[24].

Ea se lăsă să alunece pe spate şi-l atrase pe Malko deasupra ei, strângându-l cu o forţă incredibilă, împingându-l în ea, prin uşoare mişcări din şold. Ea se ondula, iar el o simţea întinzându-se spre punctul sensibil. Apoi Andrula se opri brusc, îşi încordă muşchii pântecului, astfel încât el să nu mai poată mişca. Malko prinse gustul acestui joc. La rândul lui, când o simţea în apropierea orgasmului, se imobiliza în ea.

Făcură astfel dragoste timp îndelungat. Malko asudase, dar de fiecare dată simţea o voluptate nouă, atunci când trupul partenerei sale se anima; în sfârşit, ajunseră amândoi la capătul

[24] Acum (n.a.).

călătoriei. Malko grăbi finalul, iar partenera sa părea că va muri în braţele lui, scoţând sunete nearticulate.

Ea se linişti, cu un zâmbet fericit.

— Nu mai pot, spuse ea. E de ajuns…

Malko se simţea şi el, extrem de bine. De mult timp nu mai făcuse dragoste cu o asemenea senzualitate. Când ea ieşi din baie, el îi spuse:

— Te conduc acasă.

Încă în pielea goală, ea veni şi se frecă de el.

— Te-ai plictisit de mine…

Erau lucruri dificil de explicat. Îmbufnată, ea se îmbrăcă şi coborâră împreună. Malko, ajuns în apropierea domiciliului fetei, observă un bărbat ce părea că stă în aşteptare. Acesta, văzând maşina, se „topi”, luând-o la fugă pe strada cu sens unic. Andrula nu părea a fi remarcat ceva, dar Malko simţea o nelinişte.

— Vrei să rămâi neapărat cu mine? întrebă el.

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Programul pe care îl am astă-seară nu e prea amuzant, dar mă poţi aştepta la hotel.

— Nu, decise ea. Prefer să vin mai târziu.

— Dar munca ta?

— Mathias nu mă plăteşte, ci doar îmi dă de mâncare…, ca şi tine…

— Bine, spuse Malko. Te voi apăra.

El îşi aminti că Mathias o folosise pe Andrula, pentru a afla informaţii despre Vasili, motiv pentru care era aşteptată. Cu el şi cu „gorilele” se va afla în siguranţă… în timp ce se reîntorceau la *Hilton,* Andrula îl îmbrăţişa cu pasiune, cu riscul de a intra într-un zid.

— Ne vom distra de minune, murmură ea, iar apoi vom face dragoste. E incredibil de bine!

*

* *

Înlănţuiţi, Malko şi Andrula trecură de sacii de nisip ai postului Granikou, urmăriţi de privirile invidioase ale santinelei. Milton Brabeck îi urma, la câţiva metri în spate, jucând rolul de turist.

Strada îngustă era ca şi moartă, împrejmuită de case abandonate. Ei ajunseră în locul care-i interesa şi care forma o boltă deasupra străzii. Veniseră la finele după-amiezii şi îl depuseră pe Elko şi Chris, reperând apoi locul. Aici, gălăgia era făcută doar de vânzătorii de ţesături şi cei cu feronerie. Malko îi

explicase Andrulei că dorea să-i surprindă pe contrabandişti, în „carne şi oase”. Ea părea a-l fi crezut. Ori era orbită de dragoste, ori nici nu dorea să afle mai mult...

— Aici este, anunţă Malko.

Andrula privi intrarea întunecată.

— Eşti sigur că nu e periculos?

— Cameramanii mei se află în spatele nostru, o asigură Malko. Un altul se află înăuntru, cu fotograful, chiar de azi-noapte!

Milton Brabeck îi ajunse din urmă.

— Rămâi aici, ca să evităm orice surpriză.

El intră primul în sală, apoi strigă:

— Chris!

Nici un răspuns.

Malko continuă să urce, ţinând-o pe Andrula de mână.

— Chris! strigă el, din nou.

Nici acum nu primi răspuns. Simţea mâna Andrulei încleştată de a lui, gata să-i strivească oasele. Femeii îi era frică. În casă se simţea un uşor miros de eucalipt.

— Unde sunt? întrebă Andrula.

Era şi întrebarea pe care şi-o punea Malko: dacă ar fi fost aici, Chris şi Elko ar fi răspuns. Atmosfera devenea neliniştitoare. Dacă ar fi plecat, de ce nu l-ar fi anunţat? Teama începea să-l cuprindă. Continuând să urce, ajunse la primul etaj.

— Mi-e teamă, şopti Andrula.

— Aşteaptă-mă aici, spuse Malko, după ce o strânse de mână. Vreau să verific toate camerele. Nu-ţi fie teamă, cameramanul meu se află jos, iar soldaţii se găsesc în capătul străzii.

Malko tocmai încerca să se îmbărbăteze, când auzi un zgomot ciudat ce venea dinspre fundul galeriei, semănând cu un mormăit.

Abandonând-o pe Andrula, înainta spre spaţiul descoperit, de unde auzise zgomotul. Se afla acum destul de departe de ea, pentru a putea scoate arma. El făcu un pas şi ajunse în locul pe unde se putea ajunge în zona turcă!

Totul se petrecu atât de rapid, încât nu mai avu timp să-i fie teamă. Ceva enorm părea că trece prin zid şi două mâini imense îl strângeau de gât, cu o brutalitate nemaiîntâlnită. El deschise gura pentru a ţipa, dar din gura lui nu ieşi nici un sunet. Greutatea unui atlet îl lipi de un perete, împiedicându-l să se prăbuşească, dar strângând din ce în ce mai tare. În acelaşi timp, fu lovit în pumn şi scăpă pistoletul. Bărbatul care-l strangula,

mirosea a măsline, sudoare şi tutun. O ceaţă negricioasă trecu prin faţa ochilor lui Malko, ale cărui picioare se prăbuşiră sub el; numele lui, strigat de o voce de femeie, ajunse slab la urechile lui, după care îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Milton Brabeck se dădu cu un pas înapoi, ascuţindu-şi auzul. El auzise un zgomot ciudat, venind din partea de sus a clădirii, pe unde dispăruseră Malko şi Andrula. El strigă uşor:

— Prinţe!

Răspunsul se dovedi a fi un urlet de groază ce era incontestabil scos de o femeie: *Malko!*

Ca un nebun, Milton se repezi pe scări, împiedicându-se de o treaptă putredă şi lungindu-se, cu un zgomot violent. De sus, se auzeau ţipete violente, ca într-o luptă. După câteva mişcări, ajunse la primul etaj. Era întuneric şi nu văzu pe nimeni, dar, dintr-o cameră din spate, auzi un zgomot de ţiglă spartă.

Milton traversă galeria, ajungând în camera ce dădea spre partea grecească. Nimeni! Când era gata să sară pe un acoperiş, auzi vocea lui Malko.

Riscând, aprinse o mică făclie electrică, pe care o ţinu în mâna stângă, cu arma Python în dreapta, traversând astfel galeria în fugă.

Fasciculul făcliei îl lumină pe Malko, care încerca să se ridice. Milton remarcă dungile roşii, rămase după strangulare. Malko se clătina pe picioare. „Gorilele” ridicau pistoletul, iar el îl strânse din nou în mână, respirând cu greu.

— Unde sunt ei? întrebă, tuşind.

— Cine?

— Krisantem şi Chris?

— *Motherfucker!*

Milton, asigurându-se de soarta lui Malko, se repezi spre galerie şi lumină primul etaj cu torţa lui. În ultima cameră, văzu două corpuri, lungite pe podea. Cu mâna, atinse un obraz cald. Lampa îl lumină pe Chris şi pe Elko, fiecare cu un căluş în gură, cu mâinile şi gleznele legate. Eliberaţi de Milton, se ridicară, spumegând de furie.

— *God damn it!* Ce s-a întâmplat?

Chris Jones se pipăi: îi dispăruseră toate armele! Elko mai avea bătrâna Astra, neluată în seamă de agresori.

— Totul s-a întâmplat rapid, explică Chris, imediat după

apariţia lui Malko. Ei ne aşteptau deja şi fiecare am primit un sac de nisip în cap, după care, ne-am reîntâlnit aici. Nu am putut vedea pe nimeni, decât că erau vreo doi-trei. Oricum, acum suntem toţi aici…

— Unde e Andrula? întrebă brusc Malko.

— N-am văzut-o, răspunse Milton.

Malko era încă ameţit. Gâtul lui tumefiat, demonstra forţa celui ce încercase să-l stranguleze.

— Dă-mi lampa, îl rugă el pe Milton.

El străbătu toate camerele casei abandonate, dar nici urmă de Andrula. Îşi aminti vag de chemarea ei, în clipa în care leşinase. Ţipătul avusese un ton de coşmar. Jos, santinelele nu auziseră nimic…

— Pe unde au plecat? întrebă Malko.

— Pe acoperişurile din spate, explică Milton. În zona noastră.

Mânia îl împiedică să mai judece. Era pentru prima dată când echipa lui păţea aşa ceva. Chris Jones avea senzaţia că se află în pielea goală. Şi el era negru de furie.

— Să plecăm, spuse Malko. Aici, nu mai avem nimic de făcut.

După cinci minute de mers, ajunseră la maşină. Direcţia era spre *Hilton.* Malko se gândea la Andrula. Era oare posibil ca ea să fi fost parteneră cu cei ce i-au atacat? Insistenţa lui de a o însoţi, devenise suspectă? Totuşi, îşi amintea ţipătul ei. Ori merita diploma de absolventă a Conservatorului, ori fusese într-adevăr terorizată…

Cine să fi vrut să o ucidă? Malko era aproape sigur că fusese Vasili, cârciumarul. Dar cum să demonstreze?

Un alt fapt îl mai intriga: adversarul său putuse să-i tragă un glonţ în cap, dar de ce nu o făcuse? Un motiv ar fi fost santinelele, dar s-ar fi putut folosi oricum de o armă albă…

Portarul de la *Hilton* nu păru că remarcă vânătaia din jurul gâtului său. Fiecare se îndreptă spre camera lui. O idee zvâcnea în capul lui Malko: de ce fusese răpită Andrula?

El se dezbrăcă, simţindu-şi gâtul dureros. Nici duşul nu-l calmă. Nu numai că adversarii îi dejucaseră planul, dar se aflau şi în avantaj! Trebuia să mărturisească CIA acest incident. În final, faptul că-l lăsase pe Milton la parter, fusese o greşeală. Dacă s-ar fi aflat cu toţii sus, ar fi reuşit.

Era încă în curs de a-şi îndepărta murdăria, când sună telefonul. După o scurtă pauză, auzi o voce slabă:

— *Malko. It's me, Andrula. I…*

Telefonul se întrerupse brusc. După o scurtă pauză, se auzi vocea aspră a unui bărbat, ce vorbea engleza cu accent străin. O frază se înfipse în creierul lui Malko:

— You leave Cyprus tomorrow or the girl is dead[25].

[25] Părăseşti mâine Ciprul sau fata va muri (n.a.).

Capitolul XII

Malko auzi „clicul” telefonului ce se închisese. Se aştepta la un şantaj, dar nu chiar atât de brutal. Cuvintele îi răsunau încă în urechi: nu exista decât o singură alternativă! În meseria sa, nu îşi putea permite astfel de sentimente, mai ales că Andrula nu făcea parte din Companie. Ea va muri, căci cel care-l avertizase, nu glumise. Nu-i rămânea decât o soluţie: s-o regăsească pe Andrula, înainte ca ucigaşul să-şi pună planul în aplicare. Şi asta, înainte de ivirea zorilor! Privindu-şi ceasul, văzu că e ora 23.50.

Singura pistă era Vasili, dar la această oră, *My Friend* închisese. Mai rămânea vila albă, sau adresa cârciumarului.

Malko apelă camera „gorilelor”.

— Trebuie s-o salvăm pe Andrula, spuse el. Să fiţi jos, peste cinci minute. Anunţaţi-l şi pe Krisantem.

— Unde mergem?

— Încă nu ştiu.

Malko îşi verifică pistoletul extraplat, îmbrăcă o vestă antiglonţ, îşi puse trei încărcătoare în buzunar şi coborî. Ceilalţi se aflau deja acolo. Văzând umflăturile din costumele „gorilelor”, puteai crede uşor că ei vor înfrunta o întreagă armată turcă. Chris Jones avea o superbă echimoză pe tâmplă. De această dată plecară cu o singură maşină, direcţia fiind *Afrodita*.

*

* *

Malko intră singur. *Afrodita* era ticsită, ca de obicei. Mathias îl observă şi se îndreptă către el.

— Aţi răpit-o pe Andrula? întrebă, râzând. Îmi lipseşte…

— Cam aşa ceva! Am nevoie de o informaţie: unde locuieşte Vasili?

Mathias simţi ceva neobişnuit în glasul lui Malko.

— E ceva grav? întrebă el.

— Nu ştiu încă, răspunse Malko. Dar trebuie să-l întâlnesc imediat pe Vasili.

— Locuieşte într-o vilă, pe o alee ce corespunde cu George Grivas Avenue şi care este înconjurată de chiparoşi. După un schit, trebuie să coborâţi prin Evagores.

— Mulţumesc, spuse Malko.

El se urcă din nou în maşină. În timpul drumului, le explică planul său, extrem de simplu: utilizarea forţei brute.

Străzile din Nicosia erau deşerte, ca de obicei, iar după cinci minute, ei ajunseră pe aleea cu chiparoşi, văzând schitul luminat de lună şi apoi vila izolată. Malko opri în faţa ei.

— Chris, spuse el, vei rămâne cu mine. Milton şi Krisantem vor inspecta împrejurimile, dar fără zgomot.

Din vilă nu se vedea nici o lumină. Cei patru bărbaţi săriră gardul spre grădină.

Milton Brabeck şi Krisantem se strecurară în spatele vilei, în timp ce Malko şi cu Chris, urcară pe treptele din faţă. Era ciudat că se putea pătrunde atât de uşor în grădină, fără a întâlni pe nimeni cu toate că Andrula se afla acolo. Chris Jones încercă uşa cu vârful degetelor, vrând să se convingă de rezistenţa ei.

— Intrăm?

Actul era total ilegal, ar fi fost total neaprobat de CIA, dar reprezenta ultima şansă de salvare a Andrulei.

— Intrăm! răspunse Malko.

Chris Jones coborî scările şi îşi luă avânt, izbind cu forţă uşa batantă. Uşa se deschise, cu broasca smulsă, rabatându-se spre interior, spărgând şi partea cu geamuri. Chris se afla deja în hol, cu arma Magnum 357 în mână. Malko găsi comutatorul şi aprinse lumina.

Aproape în aceeaşi clipă, din înaltul scărilor apăru o lumină. Silueta gigantică a lui Vasili se profila, cu bustul gol, cu un pantalon de pijama şi cu părul zbârlit. El îi recunoscu pe cei doi intruşi, scoase un mormăit de furie şi se repezi, cu mâinile înainte.

— Nu-l omorî! ţipă Malko.

Chris, ascultător, lăsă arma în jos, lipindu-se de perete, gata să primească şocul monstrului ce „înghiţea” treptele, fără teamă de pistolul lui. Altcineva, mai puţin robust decât Chris, ar fi, fost făcut una cu peretele. Cele două mâini ale lui Vasili se strânseră în jurul gâtului musculos. Faţă de Vasili, Chris avea aerul unui pitic.

Răsuflând ca două foce, cei doi se învârteau, încleştaţi. În luptă, rupseră o mobilă şi spărseseră mai multe obiecte. Chris Jones reuşi să se degajeze, devenind vânăt la faţă. Malko interveni, îndreptând pistoletul spre Vasili.

— Gata!

Cipriotul părea însă a nu fi auzit. Cu dosul mâinii, el mătură

arma şi se aruncă iar asupra lui Chris, care nu avu timp să reacţioneze. Cu o lovitură violentă dată cu capul, Vasili îl ameţi, întorcându-se apoi spre Malko, luând de pe un perete o sabie turcească cu tăiş lat şi curbat. Avansa apoi spre Malko, cu o expresie de răutate, de nedescris:

— *Motherfucker!* urlă „gorila”.

Îndreptându-şi arma Magnum 357 spre tavan, trase o împuşcătură. Detunătura explodă ca un tunet, făcând să se zgâlţâie geamurile. Un nor de ciment căzu în capul cipriotului, care se întoarse. Arma era acum îndreptată spre el, iar Chris avea degetul pe trăgaci. Cipriotul, cu sabia în mână, căuta o ieşire. Malko profită şi îşi recuperă pistoletul. După ce se priviră câteva secunde, cipriotul mormăi:

— Plecaţi!

În spatele lui se auzi o alunecare, iar acesta nu mai avu timp să se întoarcă. Elko Krisantem sărea asupra lui, trecându-i laţul său în jurul gâtului, strângând din ce în ce mai tare.

Vasili se învârtea, încercând să se debaraseze. Chiar şi pe trei sferturi strangulat, mai avea încă o forţă gigantică. În sfârşit, Chris Jones îi imobiliză pumnul drept, împiedicându-l să se mai folosească de sabie, timp în care Malko i-l imobiliză pe stângul. Vasili se zbătea ca o fiară sălbatică prinsă în capcană.

Ochii lui Vasili începeau să iasă din orbite. Chris, răsucindu-i braţele, apăsă cu două degete pe carotidele gigantului, privând de oxigen creierul lui Vasili. Ochii cipriotului deveniră vitroşi, după care se prăbuşi în mijlocul holului. Elko scoase laţul, îl întoarse pe burtă şi începu să-i lege solid mâinile la spate.

Malko întredeschise uşa de la intrare: aleea era la fel de pustie.

— Unde e Milt?

— În spate, răspunse Krisantem.

— Să scotocim prin casă. Chris, tu supraveghează-l.

Ei trecură rapid prin camerele de la parter, înainte de a urca la primul etaj. O singură cameră era luminată şi avea patul în dezordine; era a lui Vasili. O altă cameră era de femeie şi părea a nu fi fost ocupată de multă vreme.

Când Malko coborî, gigantul, cu spatele lipit de perete, părea a-şi fi revenit. El întrebă simplu:

— Unde e Andrula?

— Nu înţeleg nimic, spuse Vasili. Nu ştiu nimic, dar voi chema poliţia pentru că m-aţi atacat. Eu nu vă cunosc.

— Dar eu vă cunosc, Vasili, spuse Malko. L-aţi omorât pe Gulandris, la Limassol.

Ochii lui negri se întunecă şi mai tare, dar el repetă:

— Nu înţeleg nimic. Daţi-mi drumul.

El îşi recăpătă forţele şi reîncepu să devină periculos. Malko văzu cum se încontrează pentru a-şi rupe legăturile. Malko se aplecă spre el, mirosindu-l. Acesta era bărbatul ce fusese gata să-l stranguleze, în urmă cu două ore.

— Tu eşti, spuse Malko. Te-am recunoscut. Ai vrut să mă ucizi!

Brusc, deveni furios. Trebuia s-o regăsească pe Andrula. Ceea ce nu ar fi făcut pentru Companie, ar face pentru ea. Ochii lui aurii aveau deja culoarea verde. Se apropie de Vasili.

— Vreau să aflu unde se află această fată. Timp avem, cu riscul de a vă ucide.

Elko Krisantem îl lovi în cap cu patul Astrei, smulgându-i un ţipăt, Chris Jones avansa şi el, cu un aer glacial.

— Lăsaţi-mă pe mine să-l aranjez. Cunosc bine acest gen de jigodii…

Cu mâna stângă, trase spre spate capul gigantului, punându-i apoi ţeava armei la gură.

— *Eat*[26].

Vasili strânse din dinţi, cu încăpăţânare… Chris îşi luă elan şi-i dădu o lovitură violentă, care făcu să-i sară toţi incisivii. Acesta scoase un urlet de durere şi închise restul dinţilor peste oţelul armei, ca şi cum ar fi vrut să-l mănânce. În ochii lui negri avea lacrimi.

Chris Jones trase înapoi arma, în zgomotul sinistru al unui clănţănit, după care, degetul său se fixă pe trăgaci.

— Număr până la zece, anunţă el. Apoi, nu te va mai interesa întrebarea.

Vasili îşi dădu seama de pericol. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Malko, dar nu văzu nici o încurajare, aşa cum nu o găsi nici la Krisantem.

— Unu, începu calm numărătoarea Chris, doi… trei… patru… cinci… şase…

Ajuns la „nouă”, văzu că cipriotul se confruntă cu o gravă problemă. Când Chris pronunţă cuvântul „zece”, Vasili scoase un geamăt rugător.

Fără a scoate arma, Chris întrebă:

---

[26] Mănâncă (n.a.).

— Unde?

— Într-o vilă…, lângă Palatul Prezidenţial, Odos Katsonis. Malko ştia că gigantul nu minţea, dar asta nu era suficient.

— Cu cine se află ea?

— Cu Sylvia şi turcul.

— Cine e Sylvia şi cine e turcul?

Acum, Vasili nu mai răspunse.

— Vei merge cu noi, spuse Malko.

— Nu, mormăi Vasili.

Chris râse cu răutate.

— *Motherfucker!* De data asta nu voi mai număra până la zece… De trei ori, ajunge. Apoi, nu vom mai avea nevoie de tine. Ridică-te.

Împreună cu Elko, îl forţară să se ridice în picioare.

— Ia-ţi cheile.

— Am dublurile la mine, mormăi Vasili.

— Haideţi să-l căutăm pe Milton, spuse Malko.

Cu arma în spate, Vasili se lăsa împins spre uşă. Chris îi şopti:

— Dacă faci vreo prostie, îţi zbor creierii!

Capitolul XIII

Odos Katsonis era negru ca un furnal. Malko parcă maşina în faţa staţiei de autobuz, unde o văzuse pe Sylvia. Cu toţii urcară, ajungând în faţa unei uşi de fier.

— Aici e? întrebă încet Malko.

— Da.

— Cum se intră?

— Pe uşă…

În şir indian, pătrunseră în grădină, care părea la fel de liniştită, ca şi cea a lui Vasili. Malko se întrebă dacă cârciumarul nu dorea să tragă de timp. Numai că acesta, pipăi broasca şi învârti cheia.

Uşa se deschise fără zgomot. Malko intră primul în micul hol. Milton şi Krisantem îl urmară. Aerul mirosea a iasomie şi paciulii. Nu se auzea nici un zgomot: ori Vasili minţise, sau răpitorii lui Andrula dormeau, siguri pe ei.

— Unde e Andrula? întrebă Malko, lipindu-şi gura de urechea cârciumarului.

— Cu turcul, la subsol, într-o cameră ce dă în grădină. Există o scară în hol, ce coboară acolo.

— Foarte bine, spuse Malko. Ne veţi conduce acolo.

Chris îl împinse pe Vasili, care se îndreptă spre scări. Malko coborî primul, urmat de Krisantem.

Scările de marmură nu scârţâiau. Ajunşi jos, Vasili se opri în faţa unei uşi încuiate.

Malko îi şopti lui Milton.

— Urcaţi şi păziţi parterul, împreună cu Elko. Să nu avem surprize…

El aşteptă ca ei să dispară, apoi îi şopti lui Chris:

— Spune-i să deschidă.

Vasili, sub ameninţarea armei Magnum 357, bătu de trei ori.

Dinăuntru se auzi un zgomot slab. Cu revolverul la gât, Vasili spuse:

— *It’s me, Vasili.*

De dincolo se auzi imediat o voce:

— *Vasili! What is it?*[27]

[27] Ce se întâmplă? (n.a.).

— A problem. Open the doar[28].

Din nou linişte. Apoi, Malko auzi o alunecare în spatele uşii şi iar linişte.

— Himmel[29]! Încearcă din nou să fugă, ţipă el.

Chris Jones se repezise deja spre uşă. Aceasta era mai puţin solidă, în comparaţie cu cea de la vila albă şi zbură rapid din ţâţâni. Malko se strecură înăuntru, pipăi, găsi comutatorul şi aprinse lumina. Văzu o cameră minusculă şi o fereastră deschisă, pe unde sărise probabil turcul, care acum se afla departe. Lângă pat, găsi un pansament cu sânge închegat.

— Unde e fata? îl întrebă pe Vasili, rămas imobil în mijlocul camerei.

— Nu ştiu, bolborosi el. El a vrut s-o păzească. Poate e alături.

Privirea lui era aţintită spre o altă uşă încuiată. Malko o forţă şi intră iar într-o cameră întunecată. Când aprinse lumina, după ce rămase o secundă ca trăsnit, strigă sec:

— Vasili! Veniţi aici!

Auzind tonul vocii sale, lui Vasili îi îngheţă sângele-n vine. El înainta, împins de Chris Jones şi se opri în cadrul uşii, ca şi cum intra în infern…

Camera era goală, cu excepţia unei saltele, puse pe jos şi pe care se odihnea Andrula. Rochia şi ciorapii ei erau scoşi ea nemaiavând decât sutienul. O eşarfă lungă şi albă îi împrejmuia gâtul. Era cea care o strangulase. Picioarele îi erau desfăcute într-o poziţie obscenă, descoperind triunghiul negru. Turcul avusese cu ce se distra…

Privirea lui Malko se încrucişa cu cea a lui Vasili, care plecă ochii, cu fruntea tremurând precum gelatina.

— Nu ştiam, bâlbâi el. Vă jur. Nu trebuia să-i facă rău…

— Tu mi-ai telefonat… spuse Malko. Vasili scoase un „da”, aproape de neperceput. Privirea lui Malko se întoarse spre fata sugrumată. Brusc, Vasili începu să se agite.

— E Sylvia, spuse el. Ea i-a spus turcului să o omoare. E sus. Vă va spune tot.

— Cine este Sylvia? întrebă Malko.

— Cea căreia i-am închiriat casa, explică Vasili, ceva mai volubil. A fost trimisă de nişte prieteni libanezi.

— Cui îi aparţine vila?

— Unui prieten libanez. Eu mă ocup doar cu închirierea ei,

[28] Un necaz. Deschide uşa (n.a.).

[29] Ce se întâmplă? (n.a.).

motiv pentru care deţin şi o cheie.

— Numele lui!

— Samir El Khouri.

Faptul era de neverificat: El Khouri în arabă, însemna Dupont. Vasili se purta ca, un miel, dar Malko îşi continua interogatoriul.

— Cine e bărbatul care a fugit?

— Un turc foarte periculos.

— Cum se numeşte?

— Nu ştiu.

— Nu a fost rănit cumva la mâna dreaptă?

— Ba da, răspunse mastodontul rapid şi dintr-o suflare. Era deci aproape sigur Celk Osman, rănit de bodyguardul lui John Hence. Cercul se închidea…

— Tu, grec, îi ajuţi pe turci?

Fără a răspunde, Vasili, înclină capul.

— Ce face el în Cipru?

Cipriotul nu răspunse imediat, dar după ce teama trecu, răspunse:

— Se distrează cu un prieten…

— Gulandris?

Privirea lui Vasili se îngrozi, ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol. El căscă gura precum un peşte, apoi spuse:

— Nu, nu…

— Dar această Sylvia? Cine e?

— Nu ştiu nimic, în afara faptului că a închiriat casa. Câteodată, mai vine şi la restaurant…

Era deja osândit! Malko se gândea la cadavrul din camera învecinată şi fu invadat de furie. Se apropie de cipriot, privindu-l în ochi:

— Ştiu că minţi, Vasili! Eu vreau să aflu ce se urzeşte aici! Vom rămâne în acest loc, cât va fi necesar.

— Dar mergeţi şi întrebaţi-o pe ea! repetă masivul cârciumar. V-am spus doar că ea doarme sus…

— Ce naţionalitate are această Sylvia? întrebă Malko.

— Italiană.

Doar o italiană mai lipsea din acest joc de „puzzle” sângeros! Era probabil o transfugă din Brigăzile roşii, adoptată de palestinieni. Răpirea, urmată de şantaj, era modul lor de lucru.

Înlăturarea Andrulei nu rezolva – din nefericire – problema. Lipsea chiar personajul comun tuturor acestor acţiuni, ce-i reunise pe ceilalţi în acţiunile feroce.

— Ce îi adunase pe toţi în Cipru?
— Se află de mult timp aici?
— De două luni.
Asta era explicaţia dispariţiei ei, după lichidarea lui John Hence… Poliţia cipriotă nu putea răscoli prin toate vilele rezidenţiale. Singurul care o putea denunţa era Vasili, dar acesta nu avea nici un interes.
— Şi turcul? întrebă Malko. Şi el se află aici de două luni?
— Da, aşa cred…
— Ştiţi că a omorât trei persoane…
— Nu, nu…
Negarea era neconvingătoare. Malko renunţă, gândindu-se că va relua interogatoriul mai târziu.
— Veniţi să ne arătaţi camera unde se odihneşte Sylvia.
Cu arma Magnum 357 a lui Chris în spate, Vasili urcă docil scara strâmtă. Elko Krisantem supraveghea parterul.

*
* *

Malko răsuci uşor mânerul uşii, care nu era încuiată. Pe culoar, cei doi americani îşi ţineau răsuflarea. Malko pipăi peretele, până ce găsi comutatorul. O lumină crudă apăru din plafonieră.
Era o cameră micuţă, cu un pat larg din piele, iar pe un fotoliu înţesat de haine, trona o armă Beretta, 9 mm. În cearşafuri era învelită o creatură blondă, care se ridică, când observă că Malko fixa Beretta. Mâna ei se îndreptă spre armă.
— *Take it easy*[30], Sylvia, spuse Malko, îndreptând spre ea pistoletul său extraplat.
Malko o privi, cu de-amănuntul. Chiar şi nemachiată, era extrem de frumoasă, cu o gură senzuală, pometi înalţi de slavă, nas uşor arcuit şi ochi mari cenuşiu-albăstrui. Rămasă mută, avea doar o venă ce-i pulsa cu putere pe frunte… îndepărtând cearşaful, ea dezveli o pereche de sâni magnifici, tari şi ascuţiţi. Privirea ei îi analiză pe Malko, apoi pe Chris şi în final pe Vasili, lipit de Milton, adresându-se apoi lui Malko:
— Cine sunteţi? Ce doriţi?
— Deocamdată eu sunt cel care pune întrebările, spuse Malko. De ce amicii dumneavoastră l-au ucis pe John Hence?
Privirea femeii deveni impenetrabilă, iar ea tăcu. Malko repetă întrebarea, dar fără succes. Sylvia îl fixa acum pe Vasili, ştiind că

[30] Cu calm (n.a.).

el era singurul care-i putea conduce aici. Cipriotul, livid, ţipă:

— Sylvia, te rog, trebuie să mă crezi. Ştii bine că n-am spus nimic…

Ea se strâmbă, fără a comenta. Vizibil, cârciumarul era îndrăgostit lulea de frumoasa italiancă… Din acest motiv, cel mai bun lucru era să-i arate femeii, cadavrul Andrulei.

— Veniţi, spuse el.

— Unde?

— Nu departe! Vă voi arăta doar opera amicului dumneavoastră, Celk Osman.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, spuse ea simplu, fără a ridica vocea.

— Sunteţi italiancă, nu-i aşa?

Pentru prima dată, o privire neliniştită se adresă spre Malko.

— Dacă ştiţi asta, de ce mă mai întrebaţi?

Fără a răspunde, Malko ordonă:

— Veniţi cu noi!

— Pot să mă îmbrac?

— Vă rog…

Aruncând complet cearşafurile, ea se ridică, purtând ca singur articol de îmbrăcăminte, un minuscul bikini alb. Muşchii picioarelor erau puternici, pântecul plat, iar şoldurile minuscule. Avea deci un superb corp de atletă… Ochii lui Chris ieşiseră din orbite… Sylvia se aplecă, întorcându-le spatele, apoi îşi pusese un pantalon super-mulat, şosete şi mocasini negri, trăgându-şi peste sânii goi, un pulover gri.

— Sunt gata! îi spuse lui Malko.

Chris ieşi primul, ea aflându-se în faţa lui Vasili şi a lui Milton. Ceea ce se întâmplă imediat, semăna cu un coşmar.

Trecând pe lângă pat, Sylvia întinse mâna, cu o mişcare naturală, spre o mică umbreluţă. Malko nici nu avu timp să ia în seamă acest gest bizar. Tânăra femeie făcu un salt, ţinând umbrela ca pe o lance. Vasili scoase un urlet de groază şi se aruncă în spate, gata de a se zdrobi de Milton, dar nu atât de rapid, încât să evite împunsătura în burtă a vârfului umbrelei.

Precum o scrimeră care se lupta cu mai mulţi adversari, Sylvia se învârtea, ochindu-şi adversarii. Privirea ei se îndreptă spre Malko, care sări de cealaltă parte a patului. Cu o săritură de fiară sălbatică, femeia se urcă pe pat, aruncându-i o privire inumană. Vasili se ţinea de stomac cu ambele mâini, având o expresie de durere întipărită pe trăsăturile-i groteşti.

Malko înţelese rapid: cipriotul nu suferea de o perforaţie intestinală. El se prefăcea în faţa mortalei „umbrele bulgăreşti” … Malko ridică pistoletul. Sylvia se încordă şi sări spre el, cu umbrela în faţă. Chiar dacă el i-ar fi tras un glonţ în cap, ea mai avea timp să-l împungă cu vârful otrăvit.

Capitolul XIV

— Opriţi-vă! ţipă Malko, cu pistoletul îndreptat spre Sylvia. Ochii cenuşii mici nu clipiră. Milton, disperat, se aruncă spre femeie, dar o rată la câţiva centimetri. Malko simţi vârful umbrelei pătrunzându-i în stern. Într-o fracţiune de secundă, simţi o panică viscerală. Cu mâna stângă, el se opuse instinctiv atacului Sylviei. De altfel, aceasta, cu un surâs ironic, aşteptă reacţia.

— Sunteţi rănit? întrebă Chris.

— S-ar putea, răspunse Malko. Uitaţi-vă la Vasili. Cipriotul alunecase de-a lungul peretelui, respirând zgomotos, cu faţa congestionată şi stomacul spasmodic, prezentând simptomele unei paralizii respiratorii.

Rapid, Milton îi descheie cămaşa. Deasupra buricului, avea o mică pată de sânge.

— Priviţi, spuse el. Este un ac!

Într-adevăr, era un ac fin, ce fusese fixat în capătul umbrelei, uns ca de obicei cu otravă. Malko simţi că i se ia greutatea de o tonă, din stomac. Sub violenţa şocului, acul mortal se desprinsese din mecanismul său, înfigându-se în pielea cipriotului. Malko nu fusese deci lovit decât de învelişul acului, care nu era mortal!

Italianca îşi înţelese eşecul. Scăpându-i lui Milton, ea se repezi spre uşă, pocnindu-l în fuga ei pe Chris, chiar în nas. Milton o apucă de picioare, primi o lovitură dată cu tocul şi nu reuşi să o reţină decât cu ajutorul lui Malko. Ei o imobilizară pe pat. Dându-şi seama că e înfrântă, Sylvia se calmă şi începu să respire profund. Stupefiat, Malko o privea: după ce omorâse un om, trăsăturile ei erau la fel de destinse, ca ale unui bebeluş.

— Trebuie să-l îngrijim pe Vasili şi să chemăm un doctor, spuse el.

Chris Jones tocmai îi lua pulsul.

— Nu mai e nevoie. Va muri în câteva secunde.

Malko se aplecă spre muribundul ce avea ochii vitroşi:

— Vasili? De ce se află Sylvia aici? Ce face turcul?

Nu va afla niciodată dacă Vasili îl auzise, căci acesta înţepeni, iar figura sa luă trăsăturile unui mort. Malko îl privi îndelung,

gândindu-se că putea fi el în locul acestuia, îndreptându-se spre femeie, o întrebă:

— De ce l-aţi omorât?

Sylvia nu răspunse, mută ca un perete.

— Cotrobăiţi casa, ordonă el celor doi americani. Eu cobor cu ea, la Elko.

— Veniţi, îi spuse Malko italiencei.

În timp ce americanii inspectau casa, el o împinse, cu pistolul în spate. Ajunşi jos, Malko îi spuse lui Krisantem:

— Mergem la subsol.

Încadrată de cei doi, italianca coborî docil scările. Malko o împinse pe femeie în camera în care zăcea Andrula.

— Dumneavoastră aţi dat ordin pentru această execuţie? întrebă Malko.

— Eu nici nu o cunosc pe această fată, răspunse Sylvia. Nu eu am omorât-o. De ce nu chemaţi poliţia? adăugă ea, cu ironie.

— Dar Vasili? întrebă Malko, indignat de cinismul ei. Nu dumneavoastră l-aţi ucis?

Sylvia se întoarse calmă spre el.

— Eu? În nici un caz! Eram nervoasă pentru că v-a adus în camera mea, fără a mă preveni. L-am lovit cu ce aveam mai la-ndemână. Bănuiesc că, a făcut un infarct, lucru frecvent la cei graşi...

Malko o apucă de braţ şi o împinse pe scări. Ea se lăsă purtată uşor, ca şi cum nimic n-a fi implicat-o. În micul living, „gorilele” aşteptau.

— Nicăieri, nu există altcineva, spuse Chris Jones.

Sylvia îl privi ironic pe Malko.

— Ce treabă aveţi în Cipru?

Liniştită, ea răspunse:

— Nu-mi puneţi întrebări, căci nu voi răspunde. Vreau să ies de aici.

Ea se îndreptă spre uşă, dar imediat, Chris se interpuse.

— Sunt sechestrată?

— Da, spuse Malko. Noi nu ne jucăm. Nu vă veţi mişca de aici, până la noi ordine. Dacă va fi nevoie, vă vom împiedica cu forţa.

Expresia Sylviei nu se schimbă, ea aşezându-se pe o canapea. Ceasul lui Malko arăta ora 1.45 dimineaţa. Era neapărat necesar s-o sechestreze pe Sylvia într-o cameră de la *Hilton,* fără intervenţia poliţiei.

Malko trebuia să ia neapărat legătura cu şeful CIA, pentru a

stabili planul de urmat.

Telefonul ce se găsea pe măsuţa din faţa Sylviei, începu să sune strident. El îi ordonă:

— Răspundeţi!

— Nu.

Ea nu ridicase vocea, dar hotărârea ei era evidentă. Malko se întoarse spre Krisantem.

— Elko, răspunde tu, vorbind turceşte.

Krisantem ridică receptorul, spunând:

— Alo! Cine e?

Imediat, i se trânti telefonul în nas. Cel ce sunase, nu căzuse în capcană…

Fusese probabil Celk Osman, ucigaşul pus pe fugă. Rătăcind prin Nicosia, neputând trece încă de cealaltă parte a liniei Attila, unde, aparent era în siguranţă.

Malko încercă o nouă tentativă cu Sylvia.

— Ştiţi unde se află turcul care a asasinat-o şi a violat-o pe tânăra femeie?

Ea îl privi ironic.

— Nu cunosc nici un turc.

Milton coborî cu un paşaport în mână, verde, ca al americanilor.

— Iată ce am găsit, spuse el.

Malko luă documentul şi îl examină. Era un paşaport italian pe numele de Sylvia Curzio, născută pe 14.XI.1945, la Sofia în Bulgaria. Domiciliul era pe Via Bocea di Leone, 34, la Roma. Profesia: curtezană… în interior se găseau multe vize şi ştampile, din care: trei libaneze, una americană şi una turcă. Sylvia îi urmărea gesturile.

— Sunteţi italiană sau bulgară?

Era ciudat să aibă de-a face iar cu Bulgaria, după ce-l cunoscuse pe Georgi Eof şi Vasili.

— E un paşaport italian, nu? răspunse ea sec. Sunt italiancă. Părinţii mei au părăsit Bulgaria, când eu eram copil.

Malko se gândi că nu avea rost să-l trezească la această oră pe şeful CIA. Singura şansă ar fi fost ca turcul să se întoarcă cu întăriri, formate din alţi clienţi.

— Chris, ordonă Malko, veţi rămâne aici, cu Milton şi Elko. Îl veţi coborî pe Vasili lângă Andrula. Încuiaţi-o pe miss Curzio în camera ei şi păziţi-o. Nu deschideţi uşa nimănui şi nu răspundeţi la telefon. Orice s-ar întâmpla, telefonaţi-mi la *Hilton.* La ora 9,

voi fi la sediu.

Americanul îl conduse afară sub cerul înstelat.

— Sper că nimeni nu-şi va da seama de dispariţia lui Vasili, spuse Malko. Fiţi atenţi cu Sylvia, căci e în stare de orice pentru a evada. Trebuie ca doi dintre voi să stea cu ea, în permanenţă. În plus, există şi cele două cadavre…

— Le putem îngropa în grădină, sugeră „gorila”. Elko mi-a spus…

Acest lucru devenise un obicei… Malko ar fi devenit astfel un complice al crimei.

— Să aşteptăm, spuse el. Vreau să mă odihnesc puţin. *Take care.*

— *Take care,* răspunde Chris Jones, ca un ecou.

*

* *

Robert Harriman, examinând paşaportul Sylviei, ridică sprâncenele.

— Pare autentic, spuse el. Vom trimite un telex la Roma, pentru a verifica dacă a fost controlat de italieni.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Herbert Leonard cu veşnica lui servietă în mână. Malko îl sculase din pat.

— Noutăţi? întrebă el.

— Da, răspunse Malko. Aveţi cumva un dosar pe numele Sylvia Curzio, italiană, de origine bulgară?

După nişte telexuri cu Langley, Herbert Leonard se scarpină în cap, scoţând un cartonaş, apoi încă două şi rămase perplex.

— Vă spune ceva deosebit? întrebă Malko.

— Da, răspunse specialistul. Dar nu e vorba de un terorist. Aşteptaţi!

El se reaplecă asupra cartonaşelor cu fişe şi după câteva clipe, scoase un sunet de triumf.

— Am găsit, iat-o!

Malko aproape că-i smulse fişa din mână. Fotografia era a Sylviei, blondă, foarte machiată, cu buze mari şi roşii. În plus, faţă de paşaport, scria: *consultaţi fişa 122.*

— Unde e fişa 122? întrebă Malko.

Herbert Leonard zâmbi, parcă trezit la realitate.

— Dezonoarea familiei: domnul Richard Corcoran, vechi agent al Companiei.

— De ce „dezonoare”?

— Deoarece a demisionat, devenind consilierul tehnic al lui

Kadhafi în probleme de terorism şi acum e inculpat de *Departamentul de Justiţie* pentru complot, trafic de arme şi omucidere… Locuieşte la Tripoli şi n-are nici un interes să părăsească Libia…

— Pentru ce a făcut asta?

— Pentru un pumn de petrodolari.

— Care e legătura lui cu Sylvia?

— Este amanta lui. Ea venea în Libia, împreună cu soţul ei Acum doi ani, l-a întâlnit pe Corcoran la un dineu şi a fost o dragoste la prima vedere. De atunci trăiesc împreună.

El luase fişa lui Corcoran şi de când o citea, avea tot mai multe surprize.

— Ce făcea ea înainte de a fi măritată?

— Era damă de consumaţie.

— Şi înainte?

— Ajunsese în Italia, cu şase ani în urmă, refugiată politic din Bulgaria. Rapid, a început să lucreze ca manechin şi l-a cunoscut pe soţul ei, făcând reclame publicitare. Apoi a început aventura cu Corcoran, dar se spune că a fost şi amanta lui Kadhafi, care era extrem de afemeiat.

Malko ascultă atent, apoi întrebă:

— În acest caz, ea s-a schimbat. Am văzut cu ochii mei, omorând un om, cu sânge rece, dorindu-mi şi mie aceeaşi soartă. În sfârşit, m-a minţit, spunându-mi că a părăsit Bulgaria pe când era copilă. Alt lucru ciudat este că vine din Libia, dar n-are pe paşaport nici o viză de ieşire.

Uşa se deschise şi Robert Harriman apăru cu un telex în mână. Se aşeză la biroul său şi suspină.

— Cei din Langley au devenit furioşi. Totul e comunicat prin NSC[31]. Ei doresc noutăţi şi o soluţie. Trăiesc doar cu impresia că un ucigaş ar putea apărea cu măciulia lui Richard.

— Bine, spuse Malko. Le puteţi trimite Valium…

Meduzat, Harriman asculta.

— Nu mi-aţi spus ce murdărie a lui Corcoran, a dus la această istorie cu uciderea Preşedintelui?

— Nu ştiu nimic clar, răspunse Malko. Pe de-o parte, sunt sigur că această Sylvia joacă un rol important în acest complot, în plus, bărbatul omorât ce se află cu John Hence, venise de la Tripoli. Serviciile bulgare sunt implicate în această istorie, iar

[31] Consiliul Naţional de Securitate (n.a.).

Sylvia are profilul unui agent „acoperit”, infiltrat în Italia, venită chiar din Bulgaria…

— Acest nebun de Kadhafi a jurat să aibă pielea lui Reagan! explodă Robert Harriman. Probabil că i-a cerut lui Corcoran să aranjeze lovitura. Noi ştim că „operaţia” se află în curs de desfăşurare. Deoarece, el nu poate părăsi Libia, a trebuit să trateze cu femeia…

— Asta mă intrigă, remarcă Malko. Nu se poate transforma un fotomodel în agent secret, doar prin puterea dragostei. Aici se găseşte problema: cine vrea să-l omoare pe Reagan? Kadhafi sau bulgarii?

Un înger trecu, cu stele roşii pe aripi şi dispăru prin spate.

Robert Harriman era hărţuit de sentimente contradictorii: teama de a fi implicat într-o asemenea istorie murdară, curiozitatea şi excitarea participării la ceva atât de important.

El hotărî:

— Voi veţi răspunde la această întrebare. Oricum, trebuie să semnalez la Langley că încălcaţi regulile de securitate, venind la sediu, dintr-o casă cu cadavre. Dacă ciprioţii vor face legătura, va izbucni un scandal în care Compania nu va fi amestecată…

— Şi dacă Celk Osman îl asasinează pe Preşedintele SUA, vor fi persoane care nu au fost implicate? întrebă Malko. Care sunt instrucţiunile de la Langley, privind-o pe Sylvia Curzio?

— Sunt simple, spuse Harriman. Determinaţi-o să vorbească. Dacă nici aşa nu merge, închidem dosarul…

Asta însemna: lichidaţi-o! Între marile servicii, nu se proceda astfel, din cauza posibilelor represalii. Malko nu era însă un simplu funcţionar CIA, care îl lăsa să se descurce singur cu „torpedos[32]” KGB.

— Întrebaţi Langley-ul tot ce pot găsi despre Sylvia Curzio, dinaintea mariajului ei. În special, dacă a fost suspectată de italieni. Asiguraţi-vă că Corcoran se mai află în Libia.

— Unde mergeţi?

— Să încep prin a-i smulge unghiile Sylviei Curzio, răspunse Malko.

Robert Harriman îl urmări cu privirea, întrebându-se dacă vorbea serios, sau nu. În această meserie, oamenii cei mai calmi aveau câteodată mici accese de ferocitate.

[32] Ucigaşi (n.a.).

Capitolul XIII

Cu cheia în mână, portarul de la *Hilton* i-o întinse lui Malko, împreună cu un mesaj. Mathias Elefteros îl rugă să-i telexeze urgent, *fără a telefona.* Malko simţi cum i se strânge stomacul. Dacă lucrurile stăteau rău, trebuia să părăsească urgent Ciprul. Renunţând să mai meargă în cameră, o luă pe Makarios, ajungând la un telex. Mathias răspunse imediat.

— Veniţi repede, o veste bună pentru dumneavoastră!

— Care?

— Am dat peste Stavros Leptos!

— Mort?

— Nu! Beat, dar viu. Gărzile de coastă cipriote au arestat azi-noapte un vas ce venea din Beirut, *Esperanz* şi care avea o încărcătură de haşiş. Cinci tone şi jumătate! Şi-au forţat să ancoreze la Larnaca, unde se află şi acum. Vom merge să-l vedem.

— De ce?

— Pentru că aparţine lui Leptos! Desigur, el spune că nu a ştiut nimic… se află acolo, să asiste la control. Deci îi putem vorbi…

— Unde se află?

— Nimeni nu ştie exact, dar îl vom căuta acolo. Hai să mergem! Aţi mai avansat cu ceva?

— Puţin.

Instalat în maşina lui Malko, ziaristul îşi aprinse o ţigară, îşi mângâie mustaţa şi se uită la el cu coada ochiului.

— Spuneţi-mi, n-o puteţi lăsa pe Andrula?

Malko îşi înghiţi saliva.

— E adevărat.

— Unde e ea?

— La hotel, răspunse Malko, cu o voce plată.

Ei trecură de autostradă şi Mathias începu să cânte, bătând din palme. Malko ezita să-i anunţe vestea, dar nici nu suferea să se întâlnească faţă-n faţă cu Leptos, cu toate că acesta ar fi putut debloca situaţia.

*

* *

O fată în maiou alerga pe plaja goală, de-a lungul străzii Atena, urmărită de ochii a trei Căşti Albastre, instalaţi într-o crâşmă din apropierea mării. În Larnaca, nu venise încă sezonul turismului. Mathias îi arătă câteva vase ancorate în port.

— *Esperanza* se află acolo, spuse el. Să continuăm acţiunea.

Acolo se aflau mai multe bărci de pescuit, care cunoscuseră şi vremuri mai bune. Multe maşini se aflau garate în faţa cheiului.

— Jaguarul e al lui Leptos, afirmă Mathias.

Malko reperă un bărbat înalt, îmbrăcat în alb, bronzat, cu părul cărunt pieptănat spre spate.

— El e Leptos, spuse Mathias, pregătit să discute cu superintendentul poliţiei. Aşteptaţi-mă! Voi veni cu noutăţi, deoarece îi cunosc pe toţi caralii…

Malko îl observă pe Mathias, care-l salută pe superintendentul poliţiei şi se retrase apoi cu unul din poliţişti. El făcu câţiva paşi pe chei. Doi pescăruşi scoteau sunete ascuţite. Mathias se întoarse după zece minute..

— Va pleca! Superintendentul a spus că i-a jurat chiar căpitanul vasului, că Leptos nu ştia nimic despre transportul de haşiş.

— De unde venea?

— Din Junieh, unde falangiştii au nevoie de bani. Ei exportă mult, căci armele costă scump chiar şi la Beirut.

Malko îl văzu pe Leptos discutând încă cu poliţistul. Mathias îi spuse, intrigat:

— S-a petrecut un incident curios în această noapte. Când vasul se apropia de mal, supravegheat de vedeta Gărzii de Coastă, trei tipi au sărit în mare şi au dispărut, înotând. Ei n-au mai fost regăsiţi…

— Şi ce e ciudat în asta?

— Faptul că nu riscă nimic. Rareori ei se neliniştesc din această cauză. Acordul e tacit. Oamenii sunt săraci. Dar cei care au sărit, au fost probabil călători clandestini. Leptos nu are licenţă de transport, iar lor le-a fost teamă de necazuri…

— Mathias, spuse Malko, vreau să-l urmăresc pe Leptos. Aici e prea multă lume ca să vorbesc cu el.

Ziaristul îşi consultă ceasul, puţin neliniştit.

— Trebuie să-mi fac emisiunea.

— O.K., spuse Malko, scoţând 20 de livre din buzunar. Luaţi banii şi plecaţi la Nicosia cu un taxi.

— Mulţumesc, acceptă Mathias. Oricum, fiţi atent cu Leptos..

Numitul Leptos coborî scările, trecu pe lângă Malko şi se urcă la volanul Jaguarului, demarând în trombă. Malko îl imită. Traversară Larnaca, trecură de str. Grigoris Auxentin şi ajunseră pe Limassol. Malko se întreba dacă Leptos îl reperase... Camioanele defilau ca într-un coşmar... Şi totuşi, el va vorbi cu cel pe care îl căutase de la început.

*

* *

Stavros Leptos coti pe strada Nijos Pattichis, luând-o pe o alee şi stopând în faţa unei case albe, relativ luxoase, ce se afla în spatele unei grădini cu iederă.

Malko opri în spatele Jaguarului şi o luă prin grădină. Auzind zgomot de paşi, Leptos se întoarse şi ridică sprâncenele:

— *What...*

— Mr. Leptos?

— *Yes.*

— Încerc de multă vreme să vă întâlnesc, pentru o afacere personală...

— Eu nu discut cu ziariştii, răspunse el. Lăsaţi-mă în pace!

— Nu sunt ziarist, preciză Malko. Caut doar o persoană pe care o cunoaşteţi şi v-aş ruga să-mi spuneţi unde o pot găsi.

— Cine?

— E un turc, căreia i se spune Celk Osman.

Stavros Leptos nu se urni din loc. Malko nu-i putea vedea expresia prin ochelarii fumurii. I se păru doar că vocea i se schimbase, când răspunse:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Aici, turcii...

— E ciudat, spuse Malko. Prietenul dumneavoastră Vasili, proprietarul tavernei *My Friend,* mi-a spus că îl cunoaşteţi... De altfel, acest Celk Osman a mai dat numele dumneavoastră şi unei alte persoane.

— Cui?

— Numele nu vă va lămuri, căci e mort, spuse Malko. De data asta, Leptos cedă.

— Cine sunteţi dumneavoastră, cu adevărat?

— Mă numesc Malko Linge şi anchetez asasinarea lui John Hence, produsă cu puţin timp în urmă la *Hilton,* în Nicosia. Avem motive să credem că Celk Osman a fost ucigaşul. Dumneavoastră nu trebuie obligatoriu să-mi răspundeţi la întrebări, căci nu am mandat oficial. Eu sper totuşi că mă puteţi ajuta, în interesul dumneavoastră.

— Cum adică, în interesul meu?

— Angajatul dumneavoastră, domnul Gulandris a fost asasinat pentru că nu a dorit să mărturisească, spuse Malko.

— Intraţi, se hotărî brusc Leptos.

*

* *

Casa era zugrăvită în culoarea uleiului de măsline. Malko îl supraveghea atent pe Stavros, ca să nu fie tentat să facă vreun gest absurd. Leptos îl invită într-un birou mic, încuind uşa. Pe perete se afla o hartă a Ciprului şi una a Mediteranei.

— Deci, care e povestea cu ucigaşul turc?

— E simplu, spuse Malko. După mai multe investigaţii, am ajuns la certitudinea că un turc ce aparţinea *Lupilor cenuşii,* organizaţie teroristă de dreapta, a asasinat un american, numit John Hence. Pe de altă parte, avem certitudinea că l-aţi ajutat pe acest turc, Celk Osman, pe care îl căutăm şi acum.

Cipriotul bău o gură de uzo, privindu-şi picioarele. Când ridică ochii, îşi scoase ochelarii, iar Malko îi văzu în fine, ochii sumbri.

— Domnule Malko, ceea ce s-a întâmplat e groaznic. Cred că ar fi mai bine să vă spun adevărul…

El îl fixă pe Malko, cu ochii inocenţi.

— E adevărat, am un prieten ce se numeşte Vasili, pe care îl cunoaşteţi în aparenţă. El face politică şi cunoaşte o grămadă de tipi ciudaţi, dar e un băiat de treabă, care n-ar face rău nici unei muşte…

Un înger trecu şi se ascunse, râzând.

— Într-o zi, Vasili a venit, rugându-mă să-i fac un servici. El întâlnise un activist turc, ce se ascundea de serviciul militar, care-l condamnase la moarte. Trebuia să-l ascundă, să-i facă rost de acte şi să-l ajute să părăsească Cipru.

— Faceţi des asemenea acte de bunăvoinţă? întrebă Malko, ironic.

— Deloc! Eu sunt comerciant şi nu fac nimic ilegal. Avem doar tradiţia de ospitalitate. Deci, i-am spus lui Vasili că mă voi ocupa eu de turc. Mi l-a adus aici, i-am dat o cameră şi de mâncare. Săptămâna asta am fost la Beirut şi am întrebat câţiva prieteni, cum să-l ajutăm.

— Şi apoi?

— I-am procurat un paşaport fals. Totul am făcut pentru prietenul meu, Vasili, care mi-a salvat viaţa în timpul războiului de eliberare. Când am revenit, i-am dat turcului acest paşaport.

El mi-a sărutat mâna, domnule Linge! Ştiam un vas care pleca în Liban şi l-am îmbarcat. Eram mulţumit că am făcut o faptă bună, iar acum, îmi spuneţi că acest om e un criminal periculos. E îngrozitor… Niciodată nu trebuie să faci servicii, sau să-i ajuţi pe oameni…

— Acum am înţeles mai bine. Deci nu aveţi nici o idee unde se află Celk Osman?

— Nici una! Ar trebui să fie la Beirut sau în altă parte.

— Şi el nu v-a spus niciodată de o anume Sylvia? O femeie foarte frumoasă, prietenă cu Vasili.

— Niciodată. Vasili adora femeile frumoase.

Malko se ridică.

— Vă mulţumesc domnule Leptos. M-aţi ajutat mult. Voi continua ancheta la Beirut..

Cipriotul se sculă şi el, cu un aer sumbru.

— Dacă v-aş putea ajuta… Poate ar fi bine să vorbiţi şi cu prietenul meu, Vasili.

Malko se regăsi pe Makarios III, în drum spre Nicosia. Când stopa în faţa Vilei albe, era aproape de ora 14. Chris Jones deschise imediat.

— *Good Lord!* De fiecare dată când un camion trece prin faţa casei, ai impresia că debarcă poliţaii. În plus, nu mai avem nimic de mâncare. Am sunat la *Hilton,* dar nu mai eraţi acolo.

— Şi Sylvia?

— Putoarea ne-a făcut un număr de cabaret. Lui Milton i-au pârâit arterele…

— Pentru voi, acum totul s-a terminat, spuse Malko. După ce veţi mânca, vă veţi strecura în ascunzătoare, dar în exterior. Elko rămâne aici, vreau să discut cu Sylvia…

„Gorila” nu îndrăzni să întrebe despre ce vor discuta.

— Milt e sus, spuse el.

— Mă duc şi eu, adăugă Malko.

*

* *

Milton Brabeck, cu ochii ieşiţi din orbite, stătea pe un scaun pus cu spatele la uşă. Sylvia Curzio, în picioare, era dezbrăcată, în afara unui port jartier negru, din care tocmai voia să-şi desprindă ciorapii, fără nici cea mai mică pudoare. Privirea „gorilei” era hipnotizată de aceste mişcări. Cu sânii goi, ea îl privi pe Malko care tocmai intra, adresându-i un surâs devastator.

— Cât timp mă mai ţineţi aici?

— Depinde de dumneavoastră. Milton, te rog lasă-ne singuri. „Gorila” se evaporă imediat. Sylvia râse şi-şi puse o bluză albă, transparentă, pe sub care se desenau agresiv, vârfurile sânilor ei.

— Sylvia, spuse Malko, m-aţi minţit de două ori. Aţi ajuns în Italia acum şase ani, nu douăzeci. În plus, nu aveţi nici o legătură cu Italia. În afara paşaportului. Aţi trăit în Libia, cu Richard Corcoran.

O lucire de furie trecu prin ochii ei, dar ea se stăpâni imediat, aşezându-se pe pat.

— Observ că sunteţi bine informat.

— Ce faceţi în Cipru?

— De ce nu-l întrebaţi pe Corcoran?

— Deoarece el e în Libia, cel puţin aşa bănuiesc.

Ea îl fixă pe Malko, nebună de furie. Apoi, după un suspin bizar, răspunde calm:

— M-am săturat! Chemaţi poliţia şi să terminăm totul. Am nervii prea încordaţi şi, în plus, nici nu ştiu cine sunteţi şi nici ce fac aici.

După ce făcu câţiva paşi spre Malko, adăugă:

— Nu mai pot! scanda ea. Am fost îndrăgostită de Richard Corcoran, pentru care mi-am părăsit şi soţul. Dar niciodată nu m-am amestecat în politică. E adevărat că v-am minţit, dar când spun realitatea, sunt privită ca un animal curios. Cred că nu e vina mea că m-am născut în Bulgaria, nu-i aşa?

— Corcoran v-a trimis aici?

— Da! Nu mi-a spus pentru ce. M-a rugat doar să închiriez o casă, cu ajutorul lui Vasili, unul din prietenii lui şi să aştept, căci vor veni diverse persoane trimise de el. Au venit două: turci. Aceştia complotau mereu cu Vasili… Richard mi-a telefonat de trei-patru ori, dar nu ştiu unde se afla. Mi-a spus că ne vom întâlni şi că i-am făcut un mare serviciu…

Malko asculta povestea edificatoare. El întrebă:

— V-aţi întâlnit înainte de uciderea lui John Hence, la barul din *Hilton?* Şi înainte de tentativa asupra mea, la *Afrodita?*

— Da, răspunse ea. Vasili mi-a cerut asta. Vroia să mă asigur de prezenţa cuiva. Am înţeles, după ce se comiseseră crimele. În fond, sunt un om bun.

Malko surâse.

— Nu e prea evident. Întâi, l-aţi omorât pe Vasili, ca să-l pedepsiţi că m-a adus aici, apoi vroiaţi să faceţi acelaşi lucru şi

cu mine…

— Nu! Trebuie să mă credeţi! Nu ştiam nimic de această răpire. Când l-am văzut pe Vasili în camera mea, am crezut că vrea să profite de situaţie şi am înnebunit… Nu ştiam că umbrela e otrăvită. Richard mi-o dăduse ca armă de apărare. S-a folosit de mine şi din acest motiv nu vreau să mă mai întorc în Libia. În plus, adăugă ea plângând, oamenii dumneavoastră sunt nişte brute. M-au asistat şi când făceam pipi…

— N-aţi auzit-o pe Andrula ţipând, când turcul o viola?

— Nu! Vă jur. Vreau să uit totul şi să plec de aici.

Malko nu răspunse decât:

— Voi vedea…

— Mi-e foame, spuse ea.

— Veniţi, o rugă Malko. N-am de gând să vă înfometez. Profitând, Malko îşi recuperă arma. Când ajunse în living, soneria îl făcu pe Elko să sară din fotoliu.

— Lasă Elko, voi deschide eu, spuse Malko. Ocupă-te de prietenii noştri.

Turcul o împinse pe Sylvia în bucătărie şi încuie. Malko îşi pregăti pistoletul şi deschise uşa. Cu un surâs îngheţat, îl lăsă să intre pe oaspete:

— Bună ziua, domnule Leptos, vă aşteptam.

Capitolul XVI

Stavros Leptos rămăsese pironit în prag. Malko îl trase înăuntru şi închise uşa.

— Domnule Leptos, spuse el, cred că nu eraţi la curent cu ceea ce făcea Vasili. Ce căutaţi aici?

Leptos, înghiţindu-şi saliva, părea debarcat de pe Marte. Creierul lui fierbea. El reuşi să articuleze:

— Eu… eu am venit să-l caut pe Vasili. Nu era nici la *My Friend,* nici la el acasă. Credeam că…

El bătea deja în retragere, Malko se interpuse.

— Vasili nu e aici, spuse el, dar sunt eu aici. Ştim că minţiţi. Mai aveţi o şansă să scoateţi asul din mânecă. Ştim mai multe lucruri decât credeţi. Dacă ne ajutaţi, eu voi ţine seama. Dacă nu, povestea dumneavoastră cu transportul de droguri va fi o jucărie pe lângă ceea ce riscaţi… Deci, vă ascult.

Stavros Leptos rămase tăcut, imobilizat în mijlocul camerei. Malko simţi că cedează puţin câte puţin. Cipriotul îşi trecu maşinal mâna prin părul lins şi începu cu o voce şovăielnică:

— Nu trebuie să credeţi că…

Deodată, zgomote de voci se auziră din bucătărie. Sylvia Curzio urla.

— Lăsaţi-mă, vreau să ies. Mizerabile!

Stavros Leptos avu aerul de a fi fost înţepat de o tarantulă. Se descompuse.

— Cine e acolo? întrebă el.

În loc de răspuns, uşa bucătăriei se deschise cu zgomot şi apărură Sylvia Curzio şi Elko Krisantem, strâns uniţi… Turcul încercă în zadar, s-o împiedice, dar răul era deja făcut. Stavros Leptos o contempla pe tânăra femeie, de parcă ar fi fost dracul gol.

— O cunoaşteţi? întrebă Malko…

— Nu, nu, nu ştiu…

Îşi pierduse întreaga siguranţă. Sylvia încetă să se mai zbată şi îl fixă cu ochii ei cenuşii, reci ca moartea, înainte de a se întoarce spre Malko.

— Cine e omul ăsta?

Ea nu-şi pierduse sângele rece. Privirea ei nu-l părăsea pe

cipriot, ca pentru a-l hipnotiza. Acesta din urmă clătină capul de mai multe ori.

— Nu o cunosc, repetă el. Nu înţeleg nimic din toate astea. Era pierdut. El îşi revenise, sub imperiul unei groaze mai puternice decât cea pe care i-o inspira Malko. O luă înapoi spre uşă. Malko nu se mai interpuse. La ce bun? Ştia unde-l putea regăsi. Înaintea afacerii de pe *Esperanza,* Leptos nu putea părăsi Ciprul. O cunoştea pe Sylvia şi-i era frică de ea. Totul era să afle de ce. Uşa se trânti. Sylvia îşi refăcu o figură destinsă, masându-şi braţul pe care i-l îndoise Krisantem.

— Avea un aer ciudat, zise ea. Cine este?

— Un prieten al lui Vasili, spuse Malko, mă mir că nu l-aţi întâlnit niciodată.

— Nu-i cunoaştem pe toţi prietenii lui Vasili, făcu Sylvia. Şi mor încă de foame.

Malko şovăia. Devenea din ce în ce mai periculos să rămână în această vilă. Mirosul dulce-acru al morţii începea să se infiltreze peste tot, urcând de la subsol. Singur, cu Elko Krisantem, i-ar fi fost greu să asigure supravegherea permanentă a Sylviei Curzio. Departamentul local se opunea ca „gorilele” să revină. După ce îşi refăcuseră sănătatea la *Hilton,* se adăpostiseră prin apropiere. Dar el avea încă nevoie de timp. Încetul cu încetul, făcea cunoştinţă cu toate persoanele implicate în afacere. Dar vai! Ignora încă legătura dintre ei şi rolul fiecăruia. Leptos va vorbi. Sylvia va lăsa poate să-i scape câte ceva. Între ea şi Malko era o partidă interesantă. Ea aştepta liniştită, rezemată de masă.

— Am o alegere dificilă de făcut, zise Malko. Ori vă trag un glonţ în cap, sau vă iau cu mine. Trebuie doar să vă previn că dacă încercaţi să fugiţi sau să contactaţi pe oricine, prietenul meu Krisantem se va ocupa de dumneavoastră. Misoginismul său natural îl va împinge la extreme regretabile.

— Nu am intenţia să fug, zise Sylvia. Vreau să mă protejaţi şi apoi să-mi reiau meseria de manechin, să uit toată această lume care mă sperie. Şi pentru moment, vreau să mănânc!

— Foarte bine, zise Malko. Plecăm.

Îl durea inima să abandoneze trupul Andrulei, fără a o fi îngropat, dar nu mai era posibil să rămână în această vilă.

— Pot să iau o valiză? întrebă Sylvia.

— Elko vă va însoţi în cameră.

Se aşeză, încercând să-şi adune gândurile. Numărătoarea inversă continua şi el bătea pasul pe loc. Stavros Leptos venise

la vilă, mai mult ca sigur nu s-o avertizeze pe Sylvia că era în pericol. Trebuia să vorbească, el singur putea debloca situaţia, căci Sylvia Curzio juca acelaşi joc ca Malko. Să îngroaşe spatele, aşteptând să lovească... Aceasta reapăru, cu o geantă suplă Vuitton, cu ochii ascunşi în dosul ochelarilor negri. Nu mai rămânea decât să părăsească această vilă blestemată.

Ciudată întoarcere a situaţiei pentru Malko. Să o aducă la *Hilton* pe cea care fusese complice în lichidarea lui John Hence şi care declanşase toată povestea. Trânti uşa şi întoarse cheia. Poliţia va avea destulă treabă să se ocupe de dispariţia lui Vasili... în acest moment era mai bine să fie cât mai departe de vilă.

*

* *

Sylvia Curzio îşi şterse cu grijă gura frumoasă, roşie, înainte de a-i adresa un zâmbet strălucitor lui Malko.

— Mulţumesc, m-aţi hrănit minunat.

Ei erau ultimii clienţi din Orangery, restaurantul *Hiltonului.* În afară de Elko Krisantem şi cei doi americani instalaţi în faţa paharelor cu Perrier, la o masă apropiată de uşă. Timpul surprizelor neplăcute se sfârşise. Malko o fixa pe Sylvia, intrigat. De la „explicaţia” lor, se comporta în aparenţă ca o aliată. Ea se ridică şi părăsi sala, părând să accentueze cu plăcere senzualitatea mersului ei.

— Sunt obosită, zise ea. Pot să mă odihnesc în camera dumneavoastră? Bineînţeles, sub pază.

— Dacă doriţi, răspunse Malko. Îl luă pe Chris Jones de-o parte.

— Chris, rămâneţi cu ea. Va fi în camera vecină, cu Milton. Dacă mişcă o ureche, săriţi pe ea.

Îi privi luând liftul. Dorea să rămână singur pentru a reflecta.

Un zgomot de pneuri martirizate îi atrase atenţia spre exterior. Un Jaguar alb stopa în faţa hotelului.

Stavros Leptos ţâşni ca un drac din cutia sa şi se repezi la uşa turnantă. De cum îl văzu pe Malko în hol, se repezi spre el.

— Domnule Linge, trebuie să vă vorbesc! E urgent.

— De-abia ne-am văzut, remarcă Malko. Nu-mi păreaţi prea decis să continuăm dialogul.

Stavros Leptos avu un fel de tic, care-i lăsă gura în jos.

— Din cauza ei, făcu el. Dacă ea ar fi bănuit că eu aş putea trăda, eu...

— Sylvia Curzio?

— Da. E cea mai periculoasă dintre toţi. E cea care comandă.

Îl luă pe Malko de braţ, atrăgându-l spre perete.

— Ascultaţi, şopti el. Dacă mă apăraţi într-adevăr, vă spun totul: unde sunt ceilalţi şi ce vor să facă.

Malko nu-l mai asculta, urmărind din ochi un bărbat care tocmai împingea uşa turnantă. Tânăr, cu mâinile în buzunarele canadienei şi ras în cap. Privirea lui se opri imediat asupra lui Stavros Leptos. Malko simţi pişcătura neplăcută a fricii alergându-i prin falange. Simţea că era asasinul turc, ucigaşul lui John Hence.

Celk Osman se mişcă cu o rapiditate fabuloasă, cu o săritură asupra unui ospătar tânăr, îi trecu un braţ în jurul gâtului, lipindu-l de el, ca o pavăză vie. Mâna sa dreaptă ţâşni din buzunar, ţinând un pistolet mare, automat. Dacă Malko mai avea dubii asupra identităţii sale, acestea se spulberară: încheietura mâinii drepte a asasinului purta un bandaj mare.

Ospătarul urla. Stavros Leptos rămase pe loc, paralizat de frică. Dintr-un ghiont, Malko îl aruncă în cabina telefonică din perete, ca să-i ofere un minim de protecţie. Din cauza ospătarului, îi era imposibil să se servească de arma sa. Osman, tot cu faţa la Malko, se apropie. Cu braţul întins, îl ochi pe Stavros Leptos, înghesuit în cabină.

Trei detunături plesniră, asurzitoare. Cipriotul avu nişte mişcări dezordonate, cu pieptul sfâşiat de proiectilele de calibru mare. Celk Osman mai trase de trei ori, atingând capul şi ratând de două ori.

Ucigaşul bătea în retragere. El ieşi pe uşă, protejat mereu de ospătar, pe care nu-l lăsă până ce nu se urcă în maşină şi demară în trombă.

Malko se aplecă peste Leptos, care era deja pe moarte.

— Spune-mi, unde se ascunde?

Cipriotul încercă să spună ceva, dar rămase cu gura deschisă şi cu trăsăturile rigide.

— Chemaţi poliţia, spuse el.

Stavros murise cu zece secunde prea devreme. Cine dăduse ordinul de lichidare, Sylvia fiind neutralizată? Milton Brabeck coborî din lift.

— Am auzit zgomote…

— Duceţi-vă şi preveniţi-l pe şeful CIA vom avea nevoie de el. Spune-i lui Chris s-o vegheze pe Sylvia, mai atent ca niciodată.

*

* *

Malko ieşi din postul de poliţie situat în faţa hotelului *Lydia,* escortat de însărcinatul cu Afaceri americane. Fusese interogat ca martor al uciderii lui Stavros Leptos. Pentru ca poliţiştii ciprioţi să nu facă săpături prea adânci, diplomatul venise să-şi aducă cauţiunea pentru Malko, certificând că acesta efectua în Cipru o misiune pentru guvernul american, misiunea care includea contact cu anumiţi traficanţi. Informaţi exact de Serviciile cipriote, Omicidul Sguard nu pusese prea multe probleme. Înainte de a veni la convocare, Malko îşi lăsase discret pistoletul la Chris Jones.

— Vă las undeva? propuse însărcinatul la Afaceri.

— La *Hilton,* zise Malko.

Şeful departamentului, îngropat sub telexurile de la Langley, era gata să devină isteric. Deadline[33]-ul pentru Armaghedon se apropia şi nimic nu era încă rezolvat.

Desigur, Malko dăduse lovituri severe complotului dar el ignora încă esenţialul. Asasinatul lui Stavros Leptos nu-i lăsa decât o singură carte de jucat: Sylvia Curzio.

Era sigur că există un loc pentru Celk Osman, de unde el opera. Se revenea mereu la Sylvia. El avea s-o anunţe despre moartea lui Stavros Leptos, pentru a vedea cum reacţionează. Situaţia se agrava din partea ciprioţilor. Malko se felicită că părăsise vila cu cadavrul. Căci ciprioţii se puteau interesa despre el, ceea ce i-ar fi lăsat o marjă foarte mică de acţiune. Doar dacă Sylvia ar fi fost „întoarsă”. Ea era singura care ar putea să-i spună cine dăduse ordinul să fie ucis Stavros Leptos. Cineva ca Celk Osman nu „acţiona” fără ordin… Era o maşină de asasinate care trebuia programată coborând pe Makarios Avenue, se întreba cum să o învingă pe metresa lui Corcoran, înainte ca ea să-l mintă.

*

* *

Chris Jones avea gura uscată şi simţea cum inima îi bate puternic. Încerca degeaba să se concentreze asupra impozitului său. Nu reuşea să-şi ia ochii de pe Sylvia. Aşezată pe pat, cu picioarele încrucişate, fixa de cinci minute bune gorila, într-un loc precis al trupului său. Chris nu mai ştia unde să se aşeze. Singurul zgomot care se auzea în cameră provenea de la

[33] Limita.

frecarea ciorapilor ei de nylon, când se mişca. Un val de gânduri care ar fi făcut să roşească toată papalitatea se încurcau în capul lui Chris. Deodată, ea deschise gura, cu un zâmbet larg.

— Trebuie să fiţi teribil de bine dotat! zise ea, calm.

Chris Jones nu auzise niciodată asemenea frază în gura cuiva… Se răsuci, stingherit, neştiind ce să răspundă. Sylvia Curzio recidivă.

— Îmi plac bărbaţii ca dumneavoastră, zise ea, care sunt capabili să mă satisfacă. Nu v-aţi gândit niciodată că femeilor le place să facă amor ca animalele?

Nu-i venise niciodată această idee. Era roşu ca focul, Sylvia se ridică graţios, făcu un pas spre el, cu mâinile larg deschise, pentru a-şi arăta bunele intenţii. Zâmbind diabolic, cu pieptul în faţă, se opri la 50 cm de Chris, îi luă încet mâna dreaptă şi i-o puse pe crosa armei Magnum care ieşea din etui.

— Iată, nu vă e frică acum. Nu vreau să vă dezarmez…

— Ce doriţi? reuşi să articuleze Chris Jones cu o voce strangulată.

Avu impresia că ochii ei cenuşii i se înfigeau direct în creier.

— Să ating frumosul dumneavoastră membru! făcu suav Sylvia, articulând fiecare silabă.

Îşi unise gestul cu vorba. Chris Jones simţi că-l lasă picioarele. Degetele care-i atinseseră virilitatea, prin material, păreau a fi străbătute de un curent electric. Cu creierul fierbând, îşi adună tot curajul pentru a striga:

— Elko!

Cinci secunde mai târziu, uşa de comunicare se deschise şi Elko Krisantem apăru, sumbru.

— Ce e?

— Înlocuiţi-mă un moment, ceru Chris, ruşinat de a mărturisi adevărul. Mor de sete.

Cu zâmbetul ambiguu, Sylvia se depărtă de Chris Jones şi se întoarse să se aşeze pe pat, unde luă o revistă. Elko Krisantem se instală în fotoliul din faţă, jucându-se cu laţul din fundul buzunarului. Gorila deschise minibarul din cameră şi se apucă să bea pe nerăsuflate o sticlă de Vicky – Saint-Yorre.

*

* *

— Dacă aţi şti ce a încercat, târfa asta! făcu cu vehemenţă Chris Jones.

Malko ascultă relatarea gorilei, ceea ce-i confirma gândurile

sale. Sylvia va face orice pentru a-şi regăsi libertatea: următoarea ţintă va fi el. Totul era s-o ştie.

— Foarte bine, zise el. Incidentul din această după amiază ne-a demonstrat că ei sunt tot atât de periculoşi. Stavros Leptos a fost omorât pentru a fi împiedicat să ne descopere ceva vital. Noi trebuie să aflăm ce anume. Diseară vă eliberez de Sylvia. Am chef să-i întind o mică cursă.

*

* *

La lumina lumânărilor puse pe masă, atmosfera din *Orangery* era foarte luxoasă. Evident, erau libanezi zgomotoşi, la mese de câte opt sau zece. Sylvia Curzio mâncase cu poftă, carne în sânge şi băuse nişte Bordeaux. Moartea lui Stavros Leptos nu o impresionase peste măsură.

— Turcul ăsta e nebun, spusese ea. Nu înţeleg nimic din afacerea asta. Richard nu-mi spusese nimic. Eu credeam că era vorba de simple contacte secrete. E îngrozitor. Omul ăsta ar trebuie arestat…

— Da, dar unde să-l găsim?

— Insula e totuşi mică.

Malko semnă nota de plată. Galeria era pustie, dar se auzea muzică din *Paddock.* Sylvia căscă.

— Sunt obosită, făcu ea. Aş vrea să urc.

Luară liftul până la etajul trei. Culoarul era pustiu. Malko se dădu în lături pentru a o lăsa pe Sylvia să intre. Camera era mică. Ea se aşeză pe pat şi-l fixă pe Malko.

— Îmi aduceţi aminte de Richard. Sunteţi acelaşi gen de bărbat. Vechii lui prieteni cred că el e cu Kadhafi pentru bani. E fals. Lui îi place aventura. Şi apoi, în fond şi el practică aceeaşi meserie…

Era mai rentabil să ucizi pentru mulţi bani decât pentru 2200 de dolari pe lună. Doar că CIA ar da orice pentru a-l prinde pe Richard Corcoran, a-l sfâşia în piaţa publică şi a arunca bucăţile la câini… Diferenţă de opinii. Sylvia se ridică, se duse la fereastră şi se întoarse.

— Ştiu ce gândiţi despre mine, făcu ea. Sunt o târfă. L-am lăsat pe turc s-o omoare şi s-o violeze pe prietena dumneavoastră…

— N-am spus asta, remarcă Malko. Tot nu ştiu rolul pe care l-aţi jucat.

Ea se apropie de el. Cu faţa lipită de a lui, zise deodată, cu o

voce schimbată, aproape o şoaptă:

— Dacă vreţi s-o răzbunaţi, puteţi aplica Legea talionului… Fără să pară că s-a mişcat, ţesătura neagră a fustei îl atinse pe Malko. Şi pentru a-şi preciza mai bine gândul, adaugă cu o voce încă mai joasă:

— Luaţi-mă. Faceţi amor cu mine ca şi cu o curvă.

Era imposibil să şti ce era în capul ei. Sylviei îi putea fi frică şi putea schimba tabăra. Cei mai buni agenţi se lăsau câteodată „întorşi”.

Sau era puţin masochistă şi genul ăsta de situaţie o excita şi voia într-adevăr să o violeze. Sau era o foarte mare profesionistă… Toată figura ei respira acum dorinţă. În faţa oricărei alte femei, Malko n-ar fi şovăit o secundă. Dar cu cea care se numea Sylvia Curzio…

Ea îşi înnodă deodată braţele în jurul gâtului lui şi repetă:

— Luaţi-mă. Faceţi amor cu mine.

— Jucaţi teatru, Sylvia, zise Malko.

Încercând să nu se tulbure, vocea tinerei femei îi înfigea ace în ceafă.

— Ah! Joc teatru!

Se retrase, îşi deschise cu un gest brusc fermoarul fustei pe care o trimise cu piciorul. Apoi se apropie de Malko, frecându-şi pântecul gol de el, cu ochii în ochii lui.

— Veţi vedea dacă joc teatru, suflă ea.

Se repezi la el cu o îndemânare brutală, cu gura întredeschisă. Apoi se dădu înapoi până la pat, se lăsă să cadă, atrăgându-l pe Malko peste ea. Penetrând-o, el putu constata că din pântecul Sylviei curgea miere, ca din cel al unei văduve nesatisfăcută de cinci ani… Privirea ei cenuşie nu-l slăbea.

— Deci, joc teatru? zise ea cu o voce triumfătoare.

Înfipt până în adâncuri în cuptorul încins, Malko nu mai ştia ce să creadă, decât că avea sub el o femeie splendidă, care se oferea atât cât putea. Picioarele Sylviei se încrucişară pentru ca el s-o penetreze mai adânc, ea gemu, ţipă, scuturându-şi părul blond, ca şi cum ar fi fost străbătută de o descărcare electrică.

Ce fantasmă se derulase în capul ei pentru a se transpune în această stare, la comandă? Era totuşi unul din şerpii cu clopoţei cei mai excitanţi cu care comisese acest carnal…

Ea rămase sub el un lung moment, arborând un zâmbet extaziat, apoi se lungi, lăsându-l pe Malko perplex. Nu era atât de naivă pentru a crede că o prestaţie de asemenea manieră l-ar

putea „întoarce”. Deci, era poate o târfă autentică, în căutare de senzaţii.

Cu zgomotul pe care-l făcuse, tot hotelul era probabil la curent cu idila lor. Ea se strânse deodată lângă el, tandru.

— Am nevoie de un bărbat, şopti ea. Mă simt bine. Ador să fac amor.

Se ridică şi se întinse, se duse la fereastră, o deschise. Un vânt răcoros mătură camera. Deşi goală, nu părea că simte frigul.

— Veniţi, zise Malko. O să răciţi.

Ea nu răspunse. Trupul ei ferm păru că se ridică deodată de la pământ. Cum ai sări peste o bară fixă, ea trecu graţios peste balcon, se lăsă să alunece în vid, goală ca un vierme, din înălţimea celor trei etaje.

Capitolul XVII

Malko prevăzuse bine o tentativă de fugă. Rămase câteva minute paralizat de stupefacţie. Sări apoi din pat şi se repezi în balcon. Sylvia Curzio dispăruse. Copacii din parcare îl împiedicau să vadă prea departe. Îşi îmbrăcă un slip şi deschise uşa de comunicare. Milton Brabeck aştepta, citind într-un fotoliu.

— Asta e! anunţă Malko. A sărit pe fereastră. Americanul se ridică brusc.

— Pe fereastră? Fir-ar al dracului! Noroc că ei sunt jos. Luă un mic emiţător radio şi-l deschise.

— Hannibal 2, chemă el. Aici Hannibal 1. Sunteţi acolo?

— Aici! făcu vocea lui Chris Jones, atât de clară de parcă s-ar fi aflat în camera vecină. Ea a plecat spre nord. Tocmai a oprit o maşină cu un tip singur şi s-a urcat în ea… îi urmărim.

— Vă ajungem şi noi, anunţă Milton. Terminat.

Malko se îmbrăcă. Sylvia în ţinuta în care era, se va îndrepta spre baza de apărare unde opera Celk Osman. Îl ajunse pe Milton Brabeck în parcaj, în momentul în care Chris Jones anunţa:

— Aici Hannibal 2. Rulează pe Santa Rossa şi o cotesc spre Seveis. Noi suntem destul de departe.

În loc să urce pe Makarios Avenue, Malko coborî, pentru a ajunge pe Athalassa, complet pustie şi urcă apoi spre nord. Radioul rămase tăcut câteva minute, apoi Chris Jones anunţa pe un ton surprins:

— Aici Hannibal 2. Tipul o debarcă. Mă întreb ce i-a povestit… Ea a plecat alergând spre vila albă… E ciudat, ne ascundem ceva mai departe. Terminat.

Malko nu mai înţelegea. Sylvia Curzio ştia că vila era primul loc unde vor veni să o caute. De ce să se ducă să se arunce în gura lupului? Doar dacă eşalonul de apărare nu se află la Nicosia.

Trei minute mai târziu, stopa la colţul unei străduţe de pe lângă creasta colinei care domina vila. Toate ieşirile erau blocate. Coborî şi înainta pe jos, întorcându-se pentru a ajunge din nou la strada în pantă. Sylvia Curzio trebuie să fi intrat în vilă printr-una din uşile care dădeau în grădină, doar dacă nu păstrase nişte chei. Reveni la maşină.

— Mergem acolo, propuse Milton.

— Lăsaţi-i măcar timp să se îmbrace, zise Malko, zâmbind. Va intra desigur în contact cu ceilalţi şi o va şterge imediat. Îşi dă bine seama că e primul loc unde vom veni…

Era mulţumit că planul său se derula în sfârşit fără piedică. Era singura lui şansă să facă să se mişte afacerea, după moartea lui Stavros Leptos.

*

* *

Se scurseseră 12 minute. Malko privea cerul înstelat. Prin fereastra coborâtă, percepea zgomotul îndepărtat al unei maşini. Aceasta, foarte rezidenţială a Nicosiei, avea calmul unui cimitir… Vocea lui Chris Jones, sunându-i deodată în urechi, îl făcu să tresară.

— Aici Hannibal 2. Un taxi tocmai se opreşte pe Presidential Palace Street.

Malko îşi puse motorul în funcţiune. Câteva clipe mai târziu „gorila” anunţa cu o voce excitată:

— Asta e, se urcă înăuntru. A trecut prin grădina casei vecine. Taxiul pleacă spre Athalassa. E un Rover negru, înmatriculat 4327.

Malko făcea deja cale întoarsă. Când ajunse la colţul dintre Stravolos Avenue şi Athalassa, Chris Jones anunţă:

— Rulează pe Athalassa destul de repede. Nu e nici ţipenie. Suntem în urma lor, în direcţia drumului spre Limassol.

Fordul lui Malko se angaja la rândul său pe Athalassa, care urca şi cobora ca un „montagne russe”.

Unde îi va duce Sylvia? Avusese desigur timp să telefoneze complicilor ei. Trecură două sau trei minute. Malko începea să zărească lămpile de pe autostrada perpendiculară pe Athalassa. Din nou, vocea lui Chris Jones anunţa:

— Taxiul s-a oprit. Ea coboară, la colţul dintre Athalassa şi autostradă, pe partea din est. Taxiul se depărtează.

— Unde sunteţi voi? întrebă Malko.

— Sosim. Ne va vedea. Putem să cotim la stânga, la dreapta, sau să oprim… Atenţie, o maşină vine din nord, rulează foarte repede. Ea avansează… Ce…

— Nu-i lăsaţi să scape! ţipă Malko.

Puse la loc microfonul şi acceleră. Încă trei minute până la intersecţie. Dacă aştepta ca Sylvia să se întâlnească cu complicii ei, încăierarea risca să fie sângeroasă.

*

* *

— Farurile în plin! strigă Chris Jones.

Elko Krisantem se execută. Fâşia luminoasă o descoperi pe Sylvia Curzio, în picioare, în locul unde „autostrada scandalului” se transforma în Makarios Avenue.

Farurile unei maşini care cobora pe Makarios în plină viteză se apropiau. Reacţia Sylviei fu imediată. Fără a căuta să fugă, băgă mâna într-o geantă mică de voiaj, scoase o armă şi viză maşina lor. Se părea că în vila albă era o ascunzătoare care scăpase cercetărilor lui Malko. Chris Jones dispărea sub tabloul de bord şi Elko Krisantem îşi băgă capul între umeri. Două lovituri seci zguduiră parbrizul care deveni imediat opac. Krisantem traversă cele două şosele ca o bombă, puse frâna, ceea ce nu împiedică maşina să se izbească de trotuar. Auzi un ţipăt, în momentul în care el şi Chris Jones se aruncau afară din maşină.

Sylvia Curzio era la pământ, cu un pistolet automat în mână, strâmbându-se de durere, răsturnată de aripa din spate a maşinii. Celălalt vehicul, care cobora pe Makarios, nu mai era decât la 30 m. Chris cu o lovitură de picior, făcu să sară arma din mâna Sylviei şi se aruncă peste ea, ajuns imediat de Elko Krisantem. Tânăra femeie se apăra ca o tigroaică, muşcând, dând cu pumnii şi scuipând înjurături.

Un scrâşnet de pneuri îl făcu pe Chris Jones să ridice capul… Maşina care cobora pe Makarios se oprise în faţă şi trei bărbaţi se năpusteau din ea. Era prea întuneric pentru a putea distinge figurile lor. Dar primul ţinea un scurt pistol mitralieră. Chris nu ezită nici o clipă. Lăsându-l pe Krisantem să se războiască cu Sylvia, îşi scoase arma magnum 357 şi viză. Explozia părea şi mai asurzitoare în liniştea nopţii. Bărbatul care alerga cu pistoletul mitralieră căzu ca o ghiulea în mijlocul şoselei şi ceilalţi doi făcură cale întoarsă, adăpostindu-se în spatele maşinii lor.

Două faruri se apropiau în plină viteză, era maşina lui Malko.

*

* *

Malko zări trupul unui bărbat întins în mijlocul şoselei, pe ceilalţi doi ghemuiţi în spatele maşinii lor cu uşile deschise şi înţelese imediat ce se petrecuse.

În loc să se angajeze în intersecţie, stopa drept înainte. Milton sări din maşină în acelaşi timp cu el. Zgomotul portierelor atrase atenţia adversarilor lor. El auzi nişte interjecţii în arabă şi imediat mai multe focuri plesniră. Un glonţ sparse o fereastră laterală. Un

altul făcu să explodeze cauciucul din stânga faţă. Milton Brabeck ripostă cu Pythonul său, care plesni ca un obuzier. O nouă rafală de strigăte în arabă… Prinşi între două faruri, complicii Sylviei şovăiau.

Deodată, cei doi ghemuiţi în spatele maşinii se vârâră înăuntru. Aceasta efectuă o întoarcere, lăsând jumătate din cauciucuri pe gudron şi o şterse în direcţia oraşului.

Malko şi Milton se repeziră spre intersecţie. Milton se lăsă lângă rănitul care gemea. Era un bărbat tânăr, de tip oriental, neras, grăsuţ, care părea să sufere mult. Când americanul îl mişcă scoase un urlet.

Trebuie că avea clavicula făcută fărâme… Milton îl trase spre trotuar. Nu mai era nevoie să mai fie şi strivit de o maşină, deşi circulaţia era practic nulă.

Călare pe Sylvia Curzio, Elko Krisantem îi trecu un laţ în jurul gâtului şi aproape o ştrangula. Cealaltă maşină dispăruse spre Makarios.

— Puneţi-i pe amândoi în spate, aici zise Malko. Elko, schimbaţi-vă roata celeilalte maşini şi ştergeţi-o spre *Hilton*. Vin şi eu mai târziu.

Cu figura congestionată, Sylvia se lăsă alungită pe podeaua maşinii. Milton şi Chris îl înghesuiră pe bancheta din spate pe rănitul care gemea să-ţi rupă inima. Chris Jones aşezat lângă Malko, întrebă ironic:

— Mergem direct la cimitir sau ne oprim pe drum?

— Mergem la Mathias, zise Malko. E singurul care ne poate ajuta.

*

* *

Mathias Elefteros îşi lăsă imediat ghitara, văzându-l pe Malko. Taverna *Aphrodite* era tot atât de afumată şi zgomotoasă. Malko parcase maşina pe străduţă, lăsând gorilele să-i păzească pe Sylvia şi pe rănit.

— Am aflat despre *Hilton,* spuse „străinul” de la CIA. Cine l-a omorât pe Leptos?

— Acelaşi, zise Malko. Celk Osman. Dar vorbim despre asta mai târziu. Am nevoie de ajutor. Aveţi vreun loc unde putem să reţinem pe cineva, o zi sau două…

— Să reţinem?

Un vorbăreţ ştirb îl acostă pe Mathias şi Malko trebuie să aştepte până termină. Mathias se apropie de el, nervos.

— E localul unde îmi depozitez stocurile, zise el, în curtea din spate. Numai eu am cheia. Dar ce vreţi să faceţi acolo?

— Liniştiţi-vă, afirmă Malko, nu vom tortura pe nimeni. Dar cu cât vă voi spune mai puţin, cu atât veţi fi mai în siguranţă. Au fost deja prea mulţi morţi în această poveste… A propos, cunoaşteţi un doctor? Care poate să îngrijească o rană de glonţ, fără să se ducă la poliţie.

Corul clienţilor se ridică cu un ton şi Mathias trebui să urle:

— Da, cunosc, dacă plătiţi…

— Atunci, mergeţi să-l căutaţi şi ne întâlnim în localul dumneavoastră, cât mai rapid posibil. Dar, mai întâi, arătaţi-mi-l.

— Veniţi, zise Mathias.

Ieşiră pe uşa din spatele barului, traversară curtea întunecată şi Mathias Elefteros deschise cu o cheie grea uşa de lemn. Era un mic antrepozit, plin cu lăzi şi un pat într-un colţ. Cipriotul zâmbi, şmecher.

— Câteodată aduc o fată aici, pentru asta e patul.

— E foarte bine, zise Malko. Lăsaţi cheia. Mergeţi să-l căutaţi pe doctor. Bateţi de trei ori.

Mathias Elefteros o luă la fugă, ca şi cum l-ar fi avut pe dracu pe urmele lui. În emoţia sa, nu-i vorbise lui Malko de Andrula. Dar trebuie să fi început să-şi pună nişte întrebări…

Nu mai rămăsese decât să-i transbordeze pe Sylvia Curzio şi pe rănit.

*

* *

Malko îşi privi ceasul Seiko Quartz: ora două şi jumătate dimineaţa. Ochii i se închideau de oboseală. Totul se petrecuse bine. Rănitul zăcea pe pat, legat, cu o perfuzie în braţ, plasmă şi antibiotice. Glonţul lui Chris Jones făcuse ravagii şi trebuia operat. Pentru moment, nu se punea chestiunea. Drogat de morfină, nu suferea. Chris Jones şi Milton Brabeck improvizaseră cu nişte cuverturi un coleus pentru Sylvia Curzio, adăpostit pudic în spatele grămezii de lăzi. Doctorul care venise să-l îngrijească pe rănit nu observase prezenţa ei.

Italianca era redusă la stadiul de cârnat, legată cu o grijă meticuloasă de Chris Jones. Sylvia Curzio era albă ca varul, obrajii îi păreau încă mai ridaţi.

Chris Jones se apropie de Malko şi el cu faţa trasă de oboseală.

— Iată geanta ei, anunţă el. Şi arma.

Pistoletul era un Beretta 9 mm. Armă clasică a teroriştilor

palestinieni. Cu o batistă mare în carouri în gură, Sylvia Curzio îl observa. Nu mai era nici o tandreţe în ochii ei cenuşii. Doar o ură glacială. Pantalonul ei, tăiat cu cuţitul de Chris Jones, lăsa să i se vadă pulpa, cu un hematom enorm. Malko îşi vârî mâna în geantă şi dădu de un pachet învelit în plastic.

Paşapoarte cipriote. Cinci. Malko deschise unul. Prima pagină indica Dimitri Papandreon, funcţionar, în vârstă de 25 ani, cu domiciliul pe Odos Kyremia, 54, în Nicosia. Întoarse la pagina cu fotografia şi simţi că un val de adrenalină i se năpusteşte în artere.

Fotografia era a lui Celk Osman.

Frunzări rapid paşaportul şi dădu imediat peste o superbă viză americană, valabilă trei luni, eliberată acum 15 zile! Toate celelalte pagini erau virgine.

Îl luă pe următorul: Jannakis Polykarpon, 42 ani, şofer de taxi. De data asta, fotografia îi aminti imediat, ceva, din cauza ochelarilor. Şi apoi, îşi aminti dintr-o dată: era complicele lui Celk Osman, omorât de Chris Jones şi părăsit în oraşul vechi.

Şi acesta avea o viză americană, eliberată la aceeaşi dată. Continuă cu inspecţia celorlalte. Două dintre figuri îi erau necunoscute. Al treilea era, fără nici un dubiu, al rănitului care zăcea la câţiva metri de el. Rebotezat Achilleos Staorinakis.

Cele cinci paşapoarte erau noi şi aveau numere după cum urma: 356782, 3, 4, 5 şi 6. Cele cinci vize americane erau eliberate la 2 decembrie, de consulatul Statelor Unite din Cipru.

Închise paşaportul şi o privi pe Sylvia Curzio. Dacă intensitatea privirii ei ar fi putut să ucidă, ar fi fost făcut cenuşă.

Cu toată sfârşeala, lui Malko îi venea să strige de bucurie, sigur de a fi dat în sfârşit de inima complotului. Desigur, mai erau încă multe întrebări fără răspuns, dar avea în mână paşapoartele comandoului însărcinat să-l lichideze pe preşedintele Reagan. Împărţiţi în două grupe, un turc şi un palestinian, comandaţi de Libia. Sylvia Curzio trebuia să dirijeze totul şi eşalonul logistic cipriot fusese constituit din Stavros Leptos, Gulandris şi Vassili.

Mai rămâneau, deci, trei asasini în libertate.

Punând la loc paşapoartele în geantă, se lăsă lângă Sylvia şi îi scoase căluşul. Gura frumoasă, roşie, nu mai era decât o linie.

— Sylvia, zise el, nu credeţi că a sosit timpul să colaborăm, de-adevărat?

Nici un răspuns. Ochii cenuşii fixau peretele din spatele lui.

— Cei trei bărbaţi care au sărit din *Esperanz* erau membri ai

comandoului, nu-i aşa?

Nimic, nici măcar un clipit de pleoape.

— Richard Corcoran a montat toată afacerea? Ea întoarse capul şi el văzu o vină groasă care pulsa cu toată viteza pe gâtul ei, singurul semn al emoţiei. Sylvia punea o problemă. Pentru cine lucra ea, de fapt? Prietenul ei, Corcoran, sau altcineva? Exista episodul ciudat al „Cutiei de scrisori”. Desigur, oameni de la CIA vor insista să se debaraseze discret. Un accident de maşină, pe drumul sinuos din Limassol, de exemplu. Participând la uciderea lui John Hence, Sylvia Curzio depăşise regula nescrisă, numărul unu, al lumii paralele. Între mari Servicii, nu se ucidea decât într-o necesitate absolută.

Deci, dispariţia ei nu va declanşa nici o vendetă. Mai ales, dacă şi ea era, ca Malko, una cu „contract”. Acesta va refuza această soluţie. El nu era şi nu va fi niciodată un asasin. Nu putuse niciodată să execute pe cineva, cu sânge rece. Deodată, îi veni o idee. Cine va regla contul Sylviei, amuzându-se puţin. Va trebui ca Compania să-l urmeze pe acest teren alunecos, sau să ia nişte iniţiative periculoase.

— Chris, zise el, puneţi-i căluşul la loc. Rămâneţi cu Milton. Elko va veni să vă schimbe, imediat ce se va face ziuă. Aici, cred că nu riscaţi nimic.

Chris Jones îl însoţi şi închise uşa după el. Interiorul maşinii era încă impregnat de mirosul fad de sânge şi nu era uşor de condus cu un parbriz spart. Avea nevoie să doarmă câteva ore, înainte să se ocupe de problema paşapoartelor şi a punctelor încă obscure. De ce un comando mixt, turco-palestinian? Cum să găsească baza de apărare, unde se ascundeau ultimii asasini? De ce Sylvia Curzio stătuse în Cipru atâta timp, după uciderea lui John Hence, care avea să-i dezlănţuie, fatalmente, pe cei de la CIA?

Avu o strângere de inimă, gândindu-se la tandra Andrula, pe cale să putrezească în subsolul vilei albe. Măcar pentru ea, trebuia să încerce să-şi îndeplinească ideea. Făcând din Sylvia Curzio aliata sa involuntară. Principiul care-l ghida era în Biblie: „Cine ucide cu sabia, de sabie va pieri”.

Capitolul XVIII

Consulul Statelor Unite, domnul Nader era un funcţionar mic, grăsuţ şi jovial, foarte intimidat de a se găsi într-o afacere de stat. Tot ce se raporta la Armageddon era sub pecetea Extremely Sensitive, el trebuise să jure pe Biblie în biroul şefului departamentului că nu se va dezvălui nimănui ceea ce va afla. El privi cele cinci paşapoarte aliniate pe biroul lui Robert Harriman.

— Este exact, domnule Harriman, îmi aduc foarte bine aminte că am eliberat aceste vize. Făceau parte dintr-un grup de patruzeci. Un voiaj organizat prin agenţia *Nicosia Travels* din Limassol. Domnul Gulandris nu le-a adus pe toate. Eu am procedat la controalele de rutină, cu *Departamentul de Stat* şi *Biroul de Imigrări,* pentru a verifica dacă nici unul din deţinătorii acestor paşapoarte nu avea interdicţie de şedere în Statele Unite. Totul s-a dovedit negativ.

— Îl cunoaşteţi pe Gulandris?

— Da, venea des pentru acest gen de probleme.

— Nu v-a surprins faptul că toate aceste paşapoarte erau noi?

Consulul zâmbi.

— Nicidecum, Sir. Avem deseori astfel de cazuri. Sunt persoane care nu posedă paşaport şi-şi fac unul special pentru voiajul organizat.

— Când era prevăzută plecarea? Care era itinerariul?.

— Pe 13 decembrie, Sir. New York, Washington şi Virginia.

Calendarul de pe perete indica data: 13. Iată de ce Sylvia Curzio se ducea în Cipru. Punerea la punct a operaţiei fusese lungă şi delicată. Sylvia Curzio deja cu viză, ar fi sosit cu zbor diferit, iar armele puteau fi aduse ca de obicei, cu valiza diplomatică libiană. Malko se întoarse spre Herbert Leonard, aşezat în faţa servietei sale, pline de fişe de teroriști.

— Aţi identificat rănitul?

— Desigur, replică specialistul. Ibrahim El Haya, douăzeci şi opt de ani, născut într-un lagăr în Iordania. Face parte din FIP de cinci ani. A fost antrenat într-o tabără din Siria, apoi în Libia, de o echipă de „Carlos”. Poartă des ochelari de soare şi o haină de piele maro. Fumează Rothmans şi vorbeşte engleza. E specialist în explozibile şi înotător de competiţie. E implicat în explozia de

la ambasada Irakului din Beirut.

Frumos pedigree…

Voiajul organizat era genial. Dar ceva îl intriga pe Malko: paşapoartele cipriote.

— Aţi examinat paşapoartele? întrebă el. Sunt autentice? Robert Harriman fu cel care răspunse:

— Sunt autentice. Am verificat împreună cu Ministerul de Interne cipriot. Au fost furate virgine, netrebuind decât să fie completate. Numerele de serie corespund. Cum nu se face prea mare control la ieşire, mai ales în cazul unui voiaj organizat, erau puţine şanse să fie interceptaţi.

Iată de ce fusese asasinat Gulandris. El putea să dezvăluie toată operaţia. Şi, probabil, Vasili procurase paşapoartele false.

— Domnule Nader, vă mulţumim, spuse, şeful departamentului.

Consulul se retrase. Şeful departamentului deschise *Cyprus Mail.* Asasinarea lui Stavros Leptos, în ajun, ocupa o mare parte. Bineînţeles, era pusă în legătură cu descoperirea din vaporul plin de droguri. Prezenţa lui Malko şi intervenţia lui nu erau menţionate. Într-un chenar se amintea asasinatul lui Gulandris. Nimic încă despre dispariţia lui Vasili şi Andrula.

— Ei, bravo! făcu Robert Harriman spre Malko. L-aţi demontat pe Armageddon. Vom înceta, în sfârşit, să mai primim telexuri. Dacă acest comando ar fi pus piciorul la Washington, ar fi putut foarte bine să pună mâna pe Reagan. Când mă gândesc la mizerabilul ăla de Corcoran! Un american. Nu vă rămâne decât să luaţi primul avion, în orice direcţie, înainte de a se descoperi cele două cadavre în vilă.

— Şi Sylvia Curzio?

Şeful departamentului oftă:

— Dacă ar depinde numai de mine, eu aş pune-o într-un sac şi aş arunca-o în larg. Dar cred că trebuie să aranjăm să-şi recapete libertatea, după ce veţi fi plecat. Nu mai e periculoasă. E roasă până la os…

— Şi Celk Osman? Şi ceilalţi doi asasini?

— Ce vreţi să faceţi? făcu şeful departamentului, cu un gest neputincios. Palestinienii au avut întotdeauna spioni siguri în Cipru… La Beirut aveţi mai multe sute de tipi, tot atât de redutabili ca aceia. De unii singuri, nu sunt foarte periculoşi. Se vor întoarce la bazele lor respective. Într-o zi, cineva îi va încolţi…

— Poate ar fi vreo posibilitate să ne răzbunăm pe Corcoran, zise Malko. I-am citit dosarul. Ceva m-a frapat: când a cunoscut-o pe Sylvia Curzio, făcea încă parte din Companie şi nimic nu lăsa să se bănuiască că ar schimba locul. Dacă după ce s-a îndrăgostit de ea, nu şi-a mai reînnoit contractul şi apoi a trecut în serviciul lui Kadhafi. Până atunci, am crezut că Sylvia Curzio lucra pentru el. Mă întreb acum dacă nu e chiar contrariul…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă Richard Corcoran a fost manipulat de la început de către Sylvia? Dacă ea a fost cea care l-a împins să schimbe locul? Dacă ea a fost „perceptorul” lui? Totul pare să arate că e nebun după ea…

— Dumnezeule! făcu Robert Harriman. Dar ea? Ea pentru cine lucra?

— Bună întrebare, zise Malko, la care nu pot răspunde. Dar ea e de origine bulgară… Cunoaşteţi doar integrarea Serviciilor din Est… Dacă nu mă înşel, ea e cea care ar fi putut să-i sugereze lui Corcoran, planul Armageddon. Chiar dacă Kadhafi a „cumpărat” apoi ideea.

— Ceea ce spuneţi stă în picioare, făcu americanul. Dar la ce vă poate folosi asta?

— Am să încerc, prin intermediul Sylviei Curzio, să-l întorc pe Corcoran, explică Malko. Vă voi lămuri mâine cum. Mai am nevoie de câteva elemente… Iau dejunul cu Mathias. Sper să le obţin de la el.

*

* *

Mathias Elefteros era tras la faţă, tenul cenuşiu. Malko aşteptă să-şi închidă cele două telefoane, pentru a-i da bună ziua.

— Am dormit puţin, explică cipriotul. Între dumneavoastră şi meserie…

— Istoria asta e pe cale să se termine, promise Malko. Unde mergem să dejunăm?

— E o tavernă mică, liniştită, nu departe de *Hilton, Charlie’s Bar,* zise ziaristul. Vom fi liniştiţi.

Din nou, o luară pe Makarios Avenue, pentru a intra într-o străduţă în pantă. *Charlie’s Bar* semăna cu o mică pensiune de familie, în fundul unei grădini. În ciuda numelui, avea un aer foarte cipriot. Imediat, masa se acoperi cu feluri copioase şi variate. Mathias Elefteros părea nervos, stingherit.

— Ce i s-a întâmplat lui Andrula? întrebă el. Nu înţeleg de ce

nu-mi dă nici un semn de viaţă.

— E moartă, zise Malko. Nu vă pot spune, încă, cum.

— Moartă! Dar ea nu era cu nimic în…

— Ştiu, recunoscu Malko. E un concurs oribil de împrejurări. Sunt şi eu tulburat.

Mathias Elefteros nu răspunse. Împinse felurile de mâncare fără să se atingă de ele, vizibil descompus. Nu mai îndrăznea nici să pună întrebări despre antrepozitul său, unde Elko Krisantem era baricadat de azi dimineaţă: cu Sylvia şi rănitul.

Din fericire, Mathias nu ştia adevărata identitate a celor care se găseau acolo.

— Vă mai cer încă 48 de ore, zise Malko, prevăzând o întrebare. Apoi vă voi elibera locul.

Mathias opina:

— Ar fi bine. Şi poliţia începe să-şi pună întrebări în legătură cu Vassili. Prietenii lui i-au semnalat dispariţia. N-ar trebui să fiţi legat de asta şi de mine. Dacă Vassili vorbeşte…

— Vassili nu va vorbi, spuse Malko şi el e mort. Şi nu eu l-am ucis.

Ziaristul reacţionă la acest nou şoc, devenind livid şi dând maşinal pe gât un pahar mare de vin. Malko îi remarcă mâinile care-i tremurau uşor.

— Vor mai fi şi alte… accidente? întrebă el.

— Sper că nu, răspunse Malko, dar asasinul nr. 1. E încă în libertate. Cu siguranţă într-o ascunzătoare palestiniană. Nu ştiu unde.

— Oh, sunt bine implantaţi aici. Au mulţi simpatizanţi, chiar printre unii membri ai clerului ortodox. Se pot ascunde într-o mănăstire.

— Şi cei trei care au sărit din *Esperanz,* întrebă Malko, aveţi ceva noutăţi?

— Tocmai voiam să vă vorbesc de asta, zise cipriotul. Poliţia a interogat echipajul. Ei nu făceau parte. Nu au vorbit cu nimeni în timpul traversării şi toţi aveau saci închişi ermetic, care păreau să conţină arme. Nici chiar căpitanul nu ştia cine sunt. Ei nu s-au urcat la Jounieh, ci la Beirut. Stavros Leptos i-a adus chiar el la bord. Au fost înnebuniţi când vasul a fost (arraisonne?). Au vrut să-l omoare pe căpitan. Acesta nu-şi revenise când ei au sărit peste bord cu tot materialul lor. Trebuiau să înoate un kilometru până la ţărm şi marea era rece. Totuşi, ei nu au ezitat.

— Nu au fost căutaţi?

— Oarecum. Poliţiei de la noi nu-i place să se bage în treburile palestinienilor, atât timp cât nu le face necazuri.

Dacă ar fi ştiut că unul dintre ei era găzduit la el…

— Bine, zise Malko. Ne întâlnim diseară la tavernă. Între timp, nu vă faceţi prea multe griji…

*

* *

Palestinianul rănit avea aerul încă mai sălbatic, cu ochii strălucind de febră, cu părul ca o perie şi neras. Îl fixă pe Malko cu o expresie dispreţuitoare, pe când se aşeza lângă el. Perfuzia îi era tot fixată la braţ şi după faţa trasă se putea ghici cât de mult suferea.

— Totul merge bine, anunţă Elko Krisantem. Sunt liniştiţi, amândoi.

Sylvia Curzio era tot în spatele lăzilor cu laţul turcului trecut delicat în jurul gâtului, pentru cazul în care ar fi avut ideea supărătoare de a ţipa. Malko deschise radioul care deversa imediat un val de muzică arabă, împiedicând-o pe Sylvia să audă ce se spunea. Era perfect, ea nu trebuia să intervină.

Malko scoase din buzunar paşaportul cu fotografia palestinianului şi i-l vârî sub nas.

— Ştiu multe lucruri, zise Malko în engleză. Sunteţi rănit. Am să vă fac o propunere, care vă va permite să vă îngrijiţi foarte repede.

Palestinianul întoarse capul de la paşaport şi murmură:

— Nu înţeleg.

— Minţiţi, spuse Malko. Vă numiţi Ibrahim El Haya şi vorbiţi engleză. Sunteţi înotător de performanţă, ceea ce v-a permis să ajungeţi la ţărm fără prea mare greutate, când aţi sărit de pe *Esperanz…* Eu nu vă întind o cursă, eu vă propun un *deal*[34].

De data asta Ibrahim El Haga se turbură. Se mişcă, ceea ce-i smulse un geamăt. Umărul îi era teribil de umflat până la gât, cu toate antibioticele.

— Cine sunteţi?

— Asta nu vă priveşte, zise Malko. Iată ce vă propun. Eu ştiu că veniţi din Libia. Vă ofer să vă întoarceţi acolo, chiar de azi. Cu un mesaj pentru cel care v-a trimis în această misiune. Să-l omorâţi pe preşedintele Statelor Unite Richard Corcoran.

— Nu cunosc, făcu palestinianul.

---

[34] Târg (n.a.).

— La Biroul Arab de Legătură, spuse Malko, e cunoscut, cu siguranţă. Chiar dacă nu e cel care v-a angajat direct, el ştie cine sunteţi. Sunt sigur că va fi fericit să vă vadă. Deci, îi veţi remite mesajul pe care vi-l voi da.

Ibrahim El Haya reflectă o clipă, apoi clătină capul.

— Nu vreau, nu ştiu ce vreţi să spuneţi...

— Foarte bine, zise Malko, vă acord cinci minute. E un zbor spre Tripoli în două ore. Aveţi exact timpul să vă decideţi. Dacă nu, veţi fi lăsat să muriţi din cauza rănii. În curând veţi face cangrenă.

Palestinianul închise ochii, întrebându-se ce cursă i se întindea, neînţelegând nimic din această poveste cu mesajul. Malko număra secundele. Dacă El Haya spunea „da”, Richard Corcoran va sări pe el imediat după sosirea sa la Tripoli, curios să aibă ştiri de la comandoul său. Dar dacă refuza, ideea lui Malko se ducea de râpă.

— Oh, zise deodată palestinianul, accept. Mi-e prea rău.

Malko l-ar fi îmbrăţişat.

— Foarte bine, spuse el. De cum veţi ajunge, trebuie neapărat să-l contactaţi pe Richard Corcoran. Când veţi fi faţă în faţă cu el, cereţi să-i vorbiţi între patru ochi, pentru a-i face un raport despre misiunea dumneavoastră. Spuneţi-i că Sylvia e prizoniera mea şi că o va revedea doar dacă-mi va telefona la *Hilton,* camera 340.

— Asta-i tot?

— Aproape. Mai spuneţi-i că dacă nu telefonează până mâine seara, nu va mai fi nevoie. Acum repetaţi-mi totul…

Docil, palestinianul se execută, de două ori la rând. Malko era sigur că nu va uita…

— Cine e Sylvia? întrebă El Haga.

— Cea care vă comandă aici.

— Ea se numeşte Leila, nu Sylvia.

— Pentru mine e Sylvia, zise Malko. Acum trebuie să ne grăbim. Din cauza rănii dumneavoastră, nu voi putea rula repede. În seara asta, sper că veţi fi într-un spital.

— Eu n-am paşaport, zise deodată palestinianul.

— Vi-l voi reda pe cel fals. Nu va fi nici o problemă la plecare. Am aranjat totul.

*

* *

Un miros persistent de kerosen impregna tot micul aeroport.

Bătrânul fof al companiei fumega ca un camion cu gazolină…

Tocmai se anunţa zborul spre Tripoli şi o coadă lungă de muncitori libieni imigranţi şi femei voalate aşteptau în sala numărul 5.

Ibrahim El Haga se întoarse, cu biletul de îmbarcare în mâna validă, suferind vizibil din cauza braţului în eşarfă. Îi era greu să meargă. Era momentul dificil. Malko nu putea să-l însoţească în avion, era de unul singur. Dacă palestinianul făcea cale-ntoarsă, era obligat să-l predea poliţiei şi planul său era ratat. Nu putea s-o sechestreze la infinit pe Sylvia Curzio.

O funcţionară începu să strângă biletele de îmbarcare. Malko nu respiră decât când îl văzu pe palestinian dispărând în avionul companiei Libyan Airlines. Rămase pe terasă până când aparatul se ridică spre cer, după o aşteptare insuportabilă… Maşinăria era în funcţie. Va şti foarte curând dacă analiza sa psihologică era bună. În cel mai rău caz, nu mai avea decât să ia avionul a doua zi. Malko porni spre Nicosia. Îi trebui mai puţin de o oră până să vadă luminile capitalei. Dacă totul mergea bine, Corcoran va intra în legătură cu el. Dar atâtea piedici puteau să-i încurce planul…

*

* *

Malko bătu de trei ori în uşa antrepozitului. Krisantem întredeschise imediat, apoi îl lăsă să intre. O pusese pe Sylvia

Curzio în locul rănitului, tot legată. Ochii ei cenuşii aruncau fulgere. Nu mai avea căluş.

— Totul merge bine? întrebă Malko.

— A vrut să mă muşte, zise Krisantem.

— Mizerabil! strigă Sylvia. Am să vă smulg testiculele… Unde l-aţi dus pe rănit?

— Să-l îngrijim, spuse Malko.

— Minţiţi! urlă ea. L-aţi omorât.

Malko se apropie de ea.

— Calmaţi-vă, nu mai durează mult…

Ea ridică spre el nişte ochi plini de dispreţ.

— Ce aşteptaţi ca să-mi trageţi un glonte în cap? Vreţi să mă faceţi să vorbesc înainte? E idiot. Nu voi spune nimic… Deci, daţi-i drumul, m-am săturat.

Malko o fixă cu o oarecare admiraţie. Nici o clipă nu şovăise. O adevărată profesionistă.

— Aţi putea măcar să-mi eliberaţi picioarele, aruncă ea.

— Nu, zise Malko, vă cunosc eu…

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt o sinucigaşă.

— Vă voi dezlega, cu o condiţie. Spuneţi-mi unde se află Celk Osman.

Ea arboră imediat o expresie interesată.

— Aş putea să vă conduc.

Malko îşi permise un zâmbet.

— Sylvia! Nu sunt idiot. Daţi-mi adresa, mă voi duce eu singur să-l caut!

— Imposibil. O să vă spun unde e, dar asta nu va folosi la nimic: într-un post al armatei turce, pe o colină care domină drumul spre harnaca. Ei îl ajută din simpatie nu vor lăsa pe nimeni să se apropie, afară de mine.

— Şi mi-l veţi…?

Sylvia ridică din umeri.

— S-a terminat! Ce va schimba asta… Trebuie să mă gândesc la mine.

Era sigur că ea minţea. Îi întindea o cursă. Malko rezistă tentaţiei. După drumul dus-întors la harnaca, era epuizat.

— Elko, zise el, mergeţi să cinaţi şi aduceţi-i şi ei ceva. Ce doriţi?

— Peşte, făcu Sylvia. Ador peştele. Şi şampanie Moet et Chandon. Două sticle. În seara asta nu vreau să mă gândesc la nimic.

Krisantem plecă.

Imediat, tonul Sylviei se schimbă.

— Nu fiţi prost, zise ea, aveţi o armă, eu sunt o femeie. Dezlegaţi-mă. Credeţi că v-am păcălit ieri? Nu e adevărat, aveam chiar poftă să fac amor cu dumneavoastră. Încă mai am poftă, adăugă ea.

Ea încerca, într-adevăr, totul. Malko îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— L-am trimis un mesaj lui Richard Corcoran, anunţă el. În legătură cu dumneavoastră: Amicul dumneavoastră, palestinianul, a plecat la Tripoli să-l ducă.

Expresia Sylviei se schimbă. De data asta nu reuşea să se controleze. Cu gura strâmbă de ură, îl scuipă pe Malko în faţă şi explodă:

— Mizerabil, mizerabil odios!

El crezu că va face să-i sară legăturile, atâta se zbătea.

Adăugă imediat, pentru a înfige cuiul mai adânc:

— I-am dat să aleagă, ori nu vă va mai vedea niciodată, ori vine să negocieze cu mine libertatea dumneavoastră.

— Imbecilule, aruncă ea, el nu e nebun! Nu va veni. Puteţi să-mi trageţi imediat un glonte în cap!

— Nu sunt de aceeaşi părere, corectă Malko, i-am citit tot dosarul, i-aţi ratat viaţa, dar e nebun după dumneavoastră. Eu cred că va veni, chiar cu nişte riscuri enorme. Libia, fără dumneavoastră, nu cred că e prea amuzant…

— De ce vreţi să vină? Pentru ca să-l lichidaţi? Veţi avea un frumos premiu. Dar dintr-o lovitură…

— Din contră, spuse Malko, eu am o idee mai bună.

— Care?

— V-o păstrez ca o surpriză.

Ea recăzu pe spate, închise ochii, rupând dialogul şi Malko se aşeză mai bine pe scaun, aşteptând întoarcerea lui Krisantem. Avionul cu Ibrahim trebuie să fi fost pe cale să aterizeze la Tripoli.

*

* *

Lungit în întuneric, Malko nu dormea. După ce fusese înlocuit de Krisantem, băuse trei cafele la *Paddock,* ascultându-l pe pianistul maltez şi acestea îşi făceau efectul, încercând să se deconecteze, visa la libaneza cu o frumuseţe grea, senzuală, zărită în hol, înfăşurată în dantele şi care-i aruncase o ocheadă ucigătoare. Când îşi puneau în cap să fie frumoase, orientalele erau într-adevăr splendide. Ce păcat! Gândurile lui derapau, revenind mereu la aceeaşi întrebare. Îi va reuşi planul, sau nu?

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Auzi vocea operatoarei, anunţând:

— *Long distance, Sir.*

În Cipru, telefoanele funcţionau remarcabil de bine. Îşi stăpâni bătăile inimii. Cadranul luminos al ceasului său Seiko-Quartz indica ora două şi patruzeci. *Hilton* şi Nicosia dormeau.

— Camera 340, ceru o voce de bărbat.

— Aici, zise Malko.

— Mi-aţi trimis un mesaj. Cel puţin aşa pretinde el.

— Sunteţi…

— Fără nume, tăie necunoscutul, sau închid.

Accentul era incontestabil american. Nu putea fi decât Richard Corcoran, omul pe al cărui cap CIA pusese preţ. Malko continuă

imediat:

— V-a spus adevărul. Eu vă confirm acest mesaj. M-am despărţit chiar acum de persoana în chestie. Bineînţeles că nu se găseşte aici.

Nu era nevoie să declanşeze Stalingradul asupra *Hiltonului.* Omul cu care vorbea comanda o armată de asasini.

— Ce doriţi?

— Să veniţi aici. Vă voi face o propunere verbal.

— Sunteţi serios? întrebă Richard Corcoran. Doar nu vă gândiţi…

— Ba da, zise Malko. Aveţi cuvântul meu că nu riscaţi nimic. Nimeni nu va fi prevenit de sosirea dumneavoastră. Nici măcar cei de care depind eu.

— Pentru ce? Cum pot să vă cred?

— N-aveţi de ales, tăie Malko. Ori veniţi, ori alegeţi alternativa pe care a evocat-o mesajul meu.

La celălalt capăt al firului se auzi un rânjet dezamăgit.

— Pielea mea, contra a ei.

— Nu, spuse Malko. În orice caz, nimeni nu se va opune ca dumneavoastră să plecaţi înapoi în Cipru. Vă garantez eu.

Tăcere. Se aştepta ca Corcoran să închidă telefonul, dar americanul anunţă deodată, foarte repede:

— Sosesc mâine, cu zborul 456, la ora unsprezece dimineaţa.

Capitolul XIX

Cu inima bătând, Malko îi pândea pe pasagerii care debarcau din avionul 727, care purta pe ampenaj cele trei săgeţi negre ale emblemei libiene. Nu posedă decât o fotografie a lui Richard Corcoran şi un semnalment: un metru şaptezeci şi cinci, blond, destul de corpolent, fără semne particulare, fără ochelari. Îşi fixă privirea pe un bărbat de tip european, care tocmai cobora pe pasarelă. De departe, se distingeau clar cele patru gorile care-l escortau. Trebuia să fie el. Câştigase prima parte a pariului! Părăsindu-şi observatorul, se duse în sala sosirilor.

Voiajorii ieşeau repede. Ciprioţii nu prea ţineau la formalităţi. Cea de a şasea persoană era un bărbat cu ochii foarte albaştri, cu o figură cărămizie, cu fălci masive, într-un costum şifonat. Acesta se opri, privi în jurul lui. Malko se apropie.

— Corcoran.

Americanul ridică privirea, examinându-l de sus până jos. Gărzile de corp, toţi arabi, apăruseră, încadrându-l imediat.

— Dumneavoastră m-aţi chemat?

— Da. Vreţi să veniţi cu mine? Am o maşină. Doar dumneavoastră cu mine. Putem discuta. Oamenii dumneavoastră pot urma cu altă maşină, dacă doresc.

— Aşteptaţi.

Urmă un scurt conciliabul, apoi unul din gărzile de corp se îndreptă spre biroul Avis. Richard Corcoran reveni spre Malko.

— Ne întâlnim afară, în zece minute.

*

* *

Richard Corcoran nu-l slăbea pe Malko din ochi. Acesta din urmă demară spre vest, de-a lungul coastei. În spate, maşina gorilelor îi imită.

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge, făcu Richard Corcoran.

— Da.

— Ah!

Îl cunoştea. Malko rula acum pe lângă lagună, depărtându-se de aeroport. Era complet pustiu. Se opri pe margine şi cealaltă maşină făcu la fel.

La suprafaţa lagunei se distingeau flamanzi roz cu zecile,

absolut deloc incomodaţi de rafinăria din apropiere.

— Unde e ea? întrebă Richard Corcoran.

— În loc sigur, zise Malko. Pot să vă pun o întrebare? Ce explicaţie aţi dat pentru venirea dumneavoastră aici? Cred că nu părăsiţi des Libia… E important să-mi răspundeţi.

O umbră care semăna a nostalgie îi umbri privirea americanului, apoi replică imediat sec:

— Mă duc în ţări prietene… Nu am nevoie de permisiunea nimănui pentru a pleca din Jamariya… Oamenii care mă însoţesc, lucrează întotdeauna cu mine. De altfel, am mai venit aici. Nimeni nu a ştiut-o. Ciprioţii sunt discreţi… Acum, spuneţi-mi ce doriţi.

Era chestiune de încredere.

— Aţi organizat o operaţiune, cu multă grijă, zise Malko. Noi am avut şansa s-o putem „demonta”. Jumătate din cei care lucrau pentru dumneavoastră sunt morţi, cealaltă jumătate sunt scoşi din circuit sau derutaţi. Nu veţi parveni să-l asasinaţi pe preşedintele Statelor Unite. E destul de trist că dumneavoastră aţi avut această idee.

— Prostii! explodă americanul. Ce doriţi?

— *Cool it!*[35] făcu Malko. Dumneavoastră doriţi ceva.

— Ce?

— Sylvia.

Tăcere. Un avion 707 decola, într-un zgomot infernal. Corcoran aprinse o ţigară, nervos şi suflă fumul.

— O femeie, asta se înlocuieşte, spuse el, cu un ton pe care-l voia degajat.

— Dacă ar fi adevărat, zise Malko, n-aţi fi aici. Eu vă cunosc toată povestea. Sunteţi îndrăgostit la nebunie de Sylvia Curzio. Eu sunt gata să v-o redau, cu o singură condiţie.

— Banii?

— Nu, îl vreau pe Kadhafi.

Richard Corcoran îi aruncă o privire, care însemna că-şi pierduse minţile.

— Ce? Vreţi să vi-l livrez pe Kadhafi… Sau sunteţi nebun! E imposibil.

— Eu n-am spus asta, zise Malko. Există un verset în Biblie care spune: *Cine loveşte cu sabia, de sabie va muri.* Puneţi-l în practică, nu-mi spuneţi că e o chestiune de morală. Aţi montat o

[35] Calmaţi-vă (n. a.).

operaţiune pentru a-l lichida pe Reagan. Lichidaţi-l pe Kadhafi.

Richard Corcoran nu se aştepta în nici un caz la această propunere. Ferestrele tremurară la trecerea unui camion. În cele din urmă, murmură:

— Ceea ce-mi cereţi, e imposibil.

— Sunteţi singurul judecător, zise Malko. Era o glumă crudă, dar colonelul Kadhafi merita de zece ori să moară. Un nebun, setos de sânge, din specia lui Hitler. Omul care a vrut să torpileze *Queen Elisabeth,* cu două mii cinci sute de pasageri la bord. Din afara Libiei nu se putea face nimic. Totuşi, tentativele nu lipsiseră... Trebuia ca cineva pe care el nu-l bănuia, să se poată apropia de el. Cineva ca Richard Corcoran. Acesta se întoarse spre Malko.

— Vreau s-o văd, zise el.

— De acord. Dacă obţineţi de la gorilele dumneavoastră să rămână aici şi să vă leg la ochi.

— Aşteptaţi-mă.

El coborî şi alergă până la maşina de escortă. Malko îl văzu discutând cu oamenii lui, apoi revenind.

— OK! spuse el, vor aştepta,

Malko demară. O dată în plus, va rula pe drumul Larnaca-Nicosia. Trebuia ca Richard Corcoran s-o vadă pe Sylvia vie, ca acest lucru să-i facă rău, pentru a decide să facă totul pentru a o recupera.

Lângă el, Richard Corcoran privea fix colinele pustii. Inutil să întrebe ce avea în cap.

*

* *

Malko îi luă legătura de la ochi lui Richard Corcoran. I-o pusese la intrarea în Nicosia şi-l deposedase de un P38, lăsat în maşină. Elko Krisantem dispăru discret.

Sylvia era tot în aceeaşi poziţie, cu mâinile la spate, faţa trasă. Richard Corcoran se apropie de ea, cu figura transformată. O contemplă în tăcere mai multe clipe, ca şi cum ar fi voit să se scalde în ochii ei. Ea fu cea care vorbi prima. Perfect calmă.

— Pleacă.

— Eşti OK? întrebă el.

— Da, du-te. Nu asculta ce-ţi spun ei. Mint, sunt nişte mizerabili, îi cunoşti doar. Fă ce trebuie să faci. Te rog.

Vocea îi era seacă, rece, impersonală. Îl fixă, fără nici o emoţie. Brusc, Malko fu convins că ipoteza lui era justă. Sylvia îl

„trata” pe Richard Corcoran. Superbă manipulaţie. Din partea ei, nu există nici un sentiment. Doar ordine. Şi Corcoran nu-şi dăduse seama! În timp ce ei înota în plin romantism; Sylvia îşi continua misiunea.

Richard Corcoran se aplecă, îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută uşor pe gură, cu o tandreţe care-l emoţiona pe Malko.

— Pleacă, repetă ea. Nu-i asculta. Mă descurc eu.

Richard Corcoran nu răspunse. Se ridică.

— Să plecăm.

Malko îi puse la loc legătura la ochi. Corcoran rămase tăcut, până la ieşirea din oraş.

— Ce aşteptaţi, de fapt, de la mine? întrebă americanul, când Malko îi scoase legătura.

Malko încercă să nu-şi arate excitaţia.

— Plecaţi înapoi la Tripoli. Apoi, e rândul dumneavoastră să jucaţi. Îl lichidaţi. Ştiu că sunteţi în măsură s-o faceţi. Sau nu acţionaţi şi nu o veţi revedea niciodată… Dacă acceptaţi şi veţi ieşi din Libia, nu mai sunt probleme pentru dumneavoastră. Compania va trece ca buretele. Veţi avea bani, acte şi toată logistica necesară pentru a vă ascunde câtva timp. Sylvia vă va întâlni. Eu am acordul de la Langley pentru toată această operaţiune. Mă cunoaşteţi după reputaţie. Aveţi cuvântul meu. Nu va fi nici capcană, nici *catch*[36].

— Şi dacă nu reuşesc?

— Dacă am dovada că aţi încercat, Sylvia va fi liberă să plece unde vrea. Dar acţionaţi repede, nu pot s-o reţin la infinit.

Nu mai schimbară nici o vorbă până la drumul de pe lângă lagună. Cealaltă maşină mai aştepta. Înainte ca pasagerul său să coboare, Malko preciza:

— Îi vom schimba locul de detenţie, aşa că nu încercaţi ceva care ar putea să se întoarcă împotriva ei.

— Nu am această intenţie, făcu sec ex-agentul CIA. În orice caz, avem un avion spre Tripoli în două ore. Îl voi lua cu gărzile mele. Dacă nu mi-aţi pregătit ceva surprize neplăcute…

— Nu este în interesul meu, zise Malko.

Cei doi nu îşi strânseră mâna. Malko avu impresia că Corcoran voia să spună ceva, dar americanul, plecă cu paşi mari spre maşina sa. Singurul său moment de emoţie fusese în faţa Sylviei. Malko îi văzu făcând cale întoarsă spre aeroport. El îi urmă,

[36] Şiretlic (n.a.).

hotărât să se asigure că luau într-adevăr avionul.

Nu era cazul să se trezească cu o echipă de asasini în spinare. Nu mai avea decât să aştepte ca maşina infernală să se declanşeze şi să facă foc. El deturnase contra instigatorului atentatului propria sa armă. O mişcare veche de judo, care avea o savoare particulară în cazul de faţă. Era sigur că ex-agentul CIA nu va juca la ruleta rusească viaţa femeii de care era teribil de îndrăgostit.

Malko îşi fixase o aşteptare de trei zile. După aceea, Sylvia Curzio va fi redată libertăţii şi el va părăsi Ciprul. Numai că asta, Richard Corcoran nu o ştia.

*

* *

Sylvia Curzio îl fixă pe Malko cu ochii ei cenuşii şi reci, ca de marmură.

— Sunteţi un mizerabil oribil, făcu ea, calm.

— De ce?

— Nu mă îndoiesc deloc că veţi da cu el de pământ, din cauza mea…

Ea vorbea cu o voce joasă, plictisită, disperată. Brusc, Malko se întrebă dacă nu era altceva între ei, decât o simplă manipulare. Sylvia avea atâtea resurse ca o comediană… îşi înfrâna mila. Era o cobră, capabilă să se sinucidă chiar, pentru a-l împiedica pe Corcoran să facă ceva care ar fi fost contra intereselor Serviciului ei. Ea întrebă cu o voce dulce:

— Acum, că v-aţi montat lovitura, de ce nu mă lăsaţi să ies? Sub pază bună, m-am săturat să stau închisă.

— Înţeleg, zise Malko. Dar dacă aş face asta, la cea mai mică nesăbuinţă aş fi obligat să vă lichidez, înţelegeţi?

— Bine.

Răspunsese fără să şovăie. Malko zâmbi.

— Sunt sigur că va fi o nesăbuinţă. Sunteţi în stare să vă lăsaţi lichidată deliberat pentru ca Richard Corcoran să nu mai aibă motive să facă prostii… Nu, Sylvia, trebuie găsit altceva.

Ea strânse buzele, fără să răspundă. Provizoriu învinsă. Lui i-ar fi plăcut ca Alexandra să fie cu el, să cineze în intimitate şi să facă apoi amor. Sylvia era la fel de frumoasă ca ea, dar în interior era un monstru rece, care-i anihila toată dorinţa.

*

* *

Cerul era tot de un albastru imaculat, deşi era plină iarnă. Malko avea impresia că timpul se oprise. În curând se făceau 48 de ore de când Richard Corcoran plecase înapoi spre Libia. De atunci, nimic. Langley începea să se enerveze, insistând ca Malko şi, în special, cele două gorile să părăsească teritoriul cipriot, înainte de a apărea o problemă serioasă, Malko vedea cu groază cum se scurgeau orele. Poate că supraestimase ataşamentul lui Richard Corcoran pentru Sylvia. Poate că, de asemeni, acesta din urmă se lovise de dificultăţi insurmontabile.

Cineva bătu la uşă.

— Eu sunt, anunţă vocea lui Chris Jones.

Malko se duse să deschidă. Gorila ţinea în mână ziarul *Cyprus Mail,* cu un aer sumbru. Îl aruncă pe pat, deschis la pagina trei. Încadrase cu roşu o telegramă, Malko citi, cu inima strânsă de spaimă.

TRIPOLI: Colonelul Kadhafi a anunţat presa că serviciile sale de Securitate tocmai au dejucat un nou complot al CIA, intenţionând să-l ucidă. Un mercenar străin, care reuşise să se infiltreze în anturajul său, a fost lichidat, pe când încerca să fugă din ţară.

Malko citi de trei ori telegrama. În meseria lui nu existau coincidenţe. Avea un sentiment ciudat. Satisfacţia de a fi avut dreptate, amărăciunea de a-l fi trimis pe Richard Corcoran la moarte şi de a fi eşuat. Chris Jones, care fusese pus la curent, clătină capul şi spuse, cu un fel de tandreţe:

— Prostul, a avut totuşi tupeu…

Venind din partea lui, era un frumos discurs funebru. Malko dădu la o parte ziarul.

— Trebuie s-o prevenim pe Sylvia Curzio, spuse el. Chris Jones îşi puse indexul gros pe ziar.

— Sunteţi sigur că nu e un montaj? Departamentul din Tripoli nu ne-a trimis nimic.

Malko se imobiliză, tulburat. Şi dacă era o găselniţă genială? Unul ca Corcoran putea să manipuleze serviciile de presă din Tripoli. Făcând să se creadă că e mort, se achită de contractul cu Malko şi o eliberă pe Sylvia. Dat fiind ermetismul Libiei, ar fi trecut un anumit timp înainte să se ştie dacă Richard Corcoran fusese într-adevăr ucis, sau nu. Nimeni nu-l văzuse pe „Carlos” de un an şi jumătate, de exemplu şi nici nu se ştia dacă mai era în viaţă… Malko era încolţit. Clătină capul:

— Nu face nimic, zise el, cel puţin am încercat. În orice caz, plecăm mâine.

— O veţi elibera?

— Ea nu mai e periculoasă, spuse Malko. Îmi ţin promisiunea. Dacă va fi văzută în Libia, înseamnă că Richard Corcoran ne-a păcălit cu un montaj pe cinste.

Capitolul XX

Sylvia înălţă capul, văzându-l intrând pe Malko. Elko Krisantem, aşezat pe un scaun, frunzărea o revistă porno. Tânăra femeie îl fixă pe Malko. Acesta nu mai revenise de două zile. În ciuda calmului aparent al Sylviei, el desluşi o întrebare anxioasă în ochii ei cenuşii, fără să poată şti dacă era vorba de o spaimă profesională sau sentimentală.

— Elko, dezleag-o, zise el.

— A făcut-o!

— A încercat, în orice caz. Iată.

Malko îi puse ziarul pe genunchi. Elko Krisantem tocmai îi dezlegă încheieturile. Ea se adânci în telegramă, apoi înălţă capul.

— E mort.

Era o constatare. Imposibil de a realiza dacă simţea ceva.

— Poate că nu, spuse Malko. Această telegramă poate fi o intoxicaţie, pentru a ne face să credem că a încercat să-şi îndeplinească misiunea şi că a eşuat.

Ea deschise gura pentru a protesta, dar Malko o opri imediat.

— În orice caz, eu mi-am terminat partea mea de contract, zise el, sunteţi liberă.

Ea îl privi, stupefiată.

— Vreţi să spuneţi că mă lăsaţi să plec! Că nu…

— Da. Şi eu voi părăsi Ciprul astăzi. Nimeni nu va vorbi autorităţilor cipriote despre rolul dumneavoastră în această afacere. Mi-ar fi plăcut ca Corcoran să ne debaraseze de Kadhafi. Încercând şi pierzându-şi viaţa, a salvat-o pe a dumneavoastră. Este înţelegerea pe care am avut-o. Eu o respect.

Sylvia nu se mişca, cu privirea aiurea, frecându-şi maşinal încheieturile.

— Plec cu dumneavoastră, zise ea încet.

Malko crezu că nu auzise bine. Sylvia explică imediat:

— Îl cunosc pe Richard. Trebuie să fi încercat într-adevăr. Era nebun după mine. Ştiu că n-ar fi rămas în Libia singur. Misiunea mea era să-l fac să rămână acolo. Acum, asta nu mai are sens.

Era prima oară că ea recunoştea implicit de a fi fost „agentul” lui Richard Corcoran. Fără să spună încă, în contul cui şi cu ce

scop. Continuă, cu un zâmbet plin de ironie:

— Nu mă vreţi? Ştiu, totuşi, destule lucruri interesante.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko, dar în mod sigur nu suntem de aceeaşi parte.

Ea ridică din umeri.

— Eu nu mai sunt de nici o parte. Ştiţi ce li se întâmplă celor care au prea multe contacte cu adversarul, în meseria noastră? Dacă m-aş întoarce la Centrala mea, aş fi supusă la zeci de interogatorii, la neplăceri fără sfârşit. Nimic nu-i va putea convinge într-adevăr că n-am fost „întoarsă”. Deci, voi fi pusă sub observaţie, într-un birou, cu lucruri plictisitoare de făcut, până ce voi claca nervos. Sau mă voi sinucide, sau voi mărturisi orice. Sau, simplu, să mă apuc de băutură… în plus, mi se va reproşa ce fac ei.

Malko ştia că ea spune adevărul. Era la fel în Vest. Deci în Est… Sylvia mersese prea departe în această misiune ratată.

— Vreţi să vă folosiţi de paşaportul italian?

— Nu mai am nici un paşaport, nici un nume, nimic, spuse ea. Trebuie să dispar.

— Aveţi ceva de făcut, înainte de a părăsi Ciprul? întrebă Malko.

— Nu, zise ea. Doar să fac o baie.

— Foarte bine, spuse Malko, vă duc la *Hilton.* În acest timp, eu mă voi duce la Ambasada americană, pentru a vă aranja voiajul.

*

* *

Febrilitatea şefului departamentului era vizibilă de la un kilometru. Înainte chiar ca Malko să-l fi pus la curent cu ultimele evenimente, el anunţă:

— Ştiţi noutatea! A fost într-adevăr un atentat contra lui Kadhafi! Cineva a tras în el. Trebuia să apară la televiziune astăzi şi emisiunea lui a fost anulată. Se pare că are un glonţ în braţul stâng.

— Cum aţi aflat asta?

— Departamentul din Tripoli şi câteva mesaje libiene pe care le-am decodat parţial. Noaptea trecută a fost un trafic radio intens între Tripoli şi ambasada de aici. Nu numai libienii, ci şi Popov au luat parte. Dacă mizerabilul ăsta ar fi putut fi lichidat.

Malko asculta, tulburat. Deci, Richard Corcoran îşi ţinuse promisiunea, pentru a o recupera pe Sylvia, încercând să-l omoare pe „Nebunul din Tripoli”, cum îl numea fostul Sadat.

Şansa nu-i fusese favorabilă.

— Şi eu am noutăţi, zise el. Legat de ale dumneavoastră. Când termină cu relatarea „conversiei” Sylviei Curzio, americanul nu-şi mai găsea astâmpărul.

— E fantastic, spuse el, recuperăm „agentul” lui Corcoran! Vom afla multe lucruri. Voi telexa imediat la Langley, să vă organizeze un voiaj clasa întâi… Măcar de la Atena. Mă ocup eu de rezervări. Trebuie să plecaţi de aici cât mai repede, casă nu se răzgândească…

— Nu se va răzgândi, zise Malko. Mai ales, dacă avem certitudinea că Corcoran e mort.

*

* *

Sylvia era de nerecunoscut, cu o fustă de tweed, părul strâns, tocuri joase, fără machiaj. Fuma nervos, întinsă pe pat.

— Totul e aranjat, anunţă Malko. Plecăm peste trei ore. La Atena vom lua un avion al U. S. Air Force, care ne va duce direct la Washington. Apoi, va începe o viaţă nouă pentru dumneavoastră…

În camerele vecine Chris Jones şi Milton Brabeck îşi făceau bagajele. Krisantem era deja în hol. Şeful departamentului găsise locuri la Compania Cyprus Airways. Aştepta la aeroport, pentru a facilita ambarcarea.

Sylvia îl urmă pe Malko. Reţinuseră două taxiuri mari pentru a coborî la Larnaca. Portierele se trântiră.

În tot timpul traseului ea rămase mută şi Malko îi respectă tăcerea.

Departamentul primise alte ştiri de la Tripoli şi el era acum sigur că colonelul Kadhafi fusese atins fizic, deşi fără gravitate. Până la urmă, Richard Corcoran revenea în sânul Companiei, cu titlu postum.

Malko simţea lângă el pulpa tare şi muşchiuloasă a Sylviei. Ea îl intriga. Duritatea ei, bruştele ei elanuri sexuale, această siguranţă care o făcuse să depăşească totul. Era controlată de bulgari, sau nu?

Aeroportul apăru. Hamalii se repeziră. Era o coadă lungă la ghişeul companiei Cyprus Airways. Elko Krisantem se apropie de Malko.

— Daţi-mi mie, Alteţă. Înregistrez eu bagajele.

Chris Jones şi Milton Brabeck se repeziseră să cumpere păpuşi la standul vecin. Malko o luă pe Sylvia de braţ.

— Haideţi să luăm o cafea. Brusc, o simţi că se crispează.

— Atenţie! strigă ea.

Se îndepărtă brutal de el. Malko mătură sala cu privirea şi un nod de spaimă i se opri în gât. Celk Osman apăruse în hol, cu mâinile în buzunare şi se îndrepta spre ei. Malko nu mai avea pistoletul extraplat şi gorilele erau şi ele dezarmate, pentru a lua avionul. Malko urlă:

— Chris! Milton!

Cele două gorile se întoarseră subit. Celk Osman începuse să alerge spre Malko şi Sylvia. Cei doi americani îşi dădură seama imediat de situaţie. Dintr-o săritură, Milton Brabeck fu asupra lui Malko, îl trânti la pământ şi îl obligă să se întindă pe jos, oferindu-i maximum de protecţie…

Chris Jones văzu o valiză, o apucă şi o proiectă în picioarele asasinului ratându-l.

— Poliţia! urlă Chris Jones. Poliţia!

Aeroportul era plin de poliţişti armaţi până-n dinţi. Doi dintre ei se întoarseră, dar Celk Osman o coti brusc. În loc să meargă spre Malko, o viză pe Sylvia, care fugea spre exterior, ţinând cu amândouă mâinile un pistolet mare, negru. Trase patru focuri. Atinsă în spate, tânăra femeie se clătină şi se prăbuşi într-un tumult de nedescris… Oamenii fugeau în toate părţile. Mai mulţi poliţişti în uniformă se năpusteau în aerogară. Chris Jones plonjă, în sfârşit, în picioarele asasinului, făcându-l să cadă la pământ, trei secunde prea târziu…

Dintr-o mişcare, Celk Osman se debarasă şi se ridică, pentru a se trezi nas în nas cu un poliţist cipriot, care-l ameninţa cu mitraliera sa. Fără să şovăie, turcul îl împuşcă drept în cap. Celălalt avu timp să riposteze, ajutat imediat de colegii lui, care-l ciuruiseră cu proiectile pe asasin. Acesta din urmă lăsă, în sfârşit, arma şi căzu, fulgerat.

Malko se ridică şi alergă la Sylvia, întorcându-i trupul. Rămase locului, mut de groază. Un glonţ îi traversase gâtul, ieşind prin nas şi desfigurând-o. Ea nu mai respira… Colonelul Kadhafi se răzbunase. Malko nu auzea fluierăturile, chemările, ţipetele oamenilor îngroziţi…

Richard Harriman apăru, înnebunit.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat…

— N-au vrut ca Sylvia să vorbească, zise Malko.

— Cine „ei”?

— Nu ştiu nimic.

Deodată, privirea i se opri asupra unui bărbat, care aştepta în faţa ghişeului Cyprus Airways. O figură, vag familiară. Îşi aduse aminte brusc. Era cel care luase mesajul de la Sylvia din „cutia de scrisori”.

După toate cele ce se petrecuseră în ultimul timp, nu putuse să se concentreze asupra identităţii acestuia. Şi, de altfel, pe baza căror elemente? Nu-i cunoştea nici naţionalitatea, nici numele, nici unde locuia. Nici măcar dacă era din Cipru. Totuşi, se blestema acum că nu încercase imposibilul. Sylvia poate că n-ar fi fost moartă. Se apropie de şeful departamentului.

— Robert, zise el, vreau lista pasagerilor acestui zbor. Să fie „ciuruită”. Să fie puse toate ordinatoarele la treabă. Trebuie să fie cineva… îl vedeţi pe bărbatul în gri, acolo.

Era tot ce putea face pentru Sylvia Curzio. Un poliţist venea să arunce o haină pe trupul ei. Celk Osman nu va mai omorî pe nimeni. Executanţii dispăruseră, dar cine trăsese cu adevărat sforile? Ei fuseseră manipulaţi de Richard Corcoran, Corcoran de Sylvia, dar Sylvia de cine?

*

* *

Elko Krisantem bătu la uşa bibliotecii castelului din Liezen.

— Intră! strigă Malko.

Tocmai termina de savurat o vodcă în compania Irei Cornfeld. Seara promitea: colecţionara de arme purta încă o dată o fustă atât de strâmtă, că părea cusută pe ea, mulându-i crupa cambrată, într-un fel scandalos de provocator. O surpriză plăcută, sosită la începutul după-amiezii.

— Sunteţi chemat la telefon, anunţă majordomul. De la Washington.

— Iau legătura sus, zise Malko.

Îşi părăsi cucerirea pentru câteva clipe. Trecuse o lună de la drama de pe aeroportul din Larnaca. O lună de refaceri. La celălalt capăt al firului, o voce anunţă:

— Aici, Bob. Am terminat, în sfârşit cercetările. Cel care a luat avionul cu dumneavoastră, în insula unde aţi fost.

— Înţeleg, zise Malko. L-aţi identificat?

— Da. E vorba de colonelul Vladimir Teherkachef. Strălucit membru al Direcţiei Numărul 9 al KGB. M-am gândit că vă va interesa. Pe curând.

— Pe curând, spuse Malko.

Închise telefonul, gânditor şi trist. Deci cercul era închis.

Bineînţeles, nu va exista niciodată nici o dovadă. Nu se va şti niciodată că KGB era în spatele complotului destinat să-l lichideze pe preşedintele Reagan. Marionetele erau moarte sau suprimate. Pentru a tăia pentru totdeauna firele care îi legau de cei care le făcuse să joace; pe o muzică pe care nu ei o scriseseră.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....25
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....50
Capitolul VII.....58
Capitolul VIII.....68
Capitolul IX.....76
Capitolul X.....81
Capitolul XI.....89
Capitolul XII.....96
Capitolul XIII.....101
Capitolul XIV.....107
Capitolul XIII.....113
Capitolul XVI.....120
Capitolul XVII.....129
Capitolul XVIII.....137
Capitolul XIX.....147
Capitolul XX.....154
Cuprins.....160